

Bị  
Sói Con  
Cổ chấp  
Ngọam  
về ô

M  
I  
È  
N  
N  
H  
U  
Y  
È  
N  
N



# **Bị Sói Con Cỗ Chấp Ngoạm Về Ổ**

**Miên Nhuyễn Nhuyễn**

**Ebook được tạo bởi DTV EBOOK**

Tiên Hiệp, Ngôn Tình, Huyền Huyền, Sắc, Cổ Đại, Khác

Tác giả: Miên Nhuyễn Nhuyễn

Tran / Editor: AI\_Sói Con Háo Sắc

Beta: AI\_Nguyệt Quý

Thể loại: Cổ đại, Tiên hiệp, Huyền huyền, HE, Sạch, Sắc

Độ dài: 30

Giới thiệu

Ngôn tình huyền huyền 1V1 SC HE

Nam chính vẻ ngoài hiền lành nhưng tối tăm đến điên cuồng lại cực kỳ cưng chiều X Nữ chính khuôn mặt đen tối nhưng ngọt ngào, giá trị vũ lực cao

Tiểu công tử thế gia dịu dàng x Tiên nữ xinh đẹp tùy ý.

Nam chính là người có tâm tư cỗ chấp nhưng rất ngọt ngào và cưng chiều nữ chính.

Bạch Ngọc mặt như quan vũ [1], trời sinh thông minh, tính tình dịu dàng, khiêm tốn lễ độ. Nhưng ẩn giấu bên trong là thứ dục vọng đang trào dâng, vừa thấp hèn vừa bản thủ.

[1] Quan vũ: Có nghĩa là Ngọc Bích để trang trí mũ, cũng dùng để tả vẻ đẹp của một người đàn ông đẹp.

Hắn vừa yêu vừa ghét Lâm Vụ tiên quân, người ngày đêm trách phạt hắn, vì thế hắn ngày đêm không ngủ được. Để có được Lâm Vụ tiên quân hắn đã không từ bất kỳ thủ đoạn nào như bỏ thuốc, quấy rối, nhìn lén, mê hoặc.

Lấy mặt nạ dịu dàng để che đậy lòng dạ cố chấp, lừa gạt cả thể xác và tinh thần của Lâm Vụ tiên quân.

# Mục lục

- [Chương 1: Thiên chi kiều tử bị phạt quỳ dưới ánh mặt trời chói chang](#)
- [Chương 2: Mê hương d\\*m loạn \(H\)](#)
- [Chương 3: "Chống đối" Tiên Tôn](#)
- [Chương 4: Nhìn lén, song thủ d\\*m \(H\)](#)
- [Chương 5: Cùng chung chăn gối \(H\)](#)
- [Chương 6: Ban ngày súng bạc trắng, đêm đêm là tân lang](#)
- [Chương 7: Thân thể chỉ có thể nhìn không thể ăn](#)
- [Chương 8: Trúng tình độc, tình loạn ý mê căn Tiên Tôn](#)
- [Chương 9: Đêm đầu tiên "Tỏ lòng với nhau"](#)
- [Chương 10: Đêm đầu tiên H, mới nếm mùi tình dục, bị ngược đến khóc nức nở ghen ngào](#)
- [Chương 11: Xong chuyện ngại ngùng xấu hổ](#)
- [Chương 12: Sói con thâm tình dỏ khổ nhục kể lừa gạt được thịt \(H\)](#)
- [Chương 13: Tiên Tôn, ta muốn vào trong người \(H\)](#)
- [Chương 14: Suýt chút nữa bị sói con ăn no căng điều](#)
- [Chương 15: Tu La tràng\\* đặt trước](#)
- [Chương 16: Bắt đầu xa cách sói con đen tối](#)
- [Chương 17: Sói con phát rồ Quấn lấy Tiên Tôn làm trên ghế \(H\)](#)
- [Chương 18: Xuân cung đồ\\* gợi tình \(H\)](#)
- [Chương 19: Sói con ghen](#)
- [Chương 20: Nữ trối người cười lên \(H\)](#)
- [Chương 21: Huy\\*t động d\\*m mỹ sủng đỏ, sói con lừa gạt Tiên Tôn li\\*m có thể chữa](#)
- [Chương 22: Sói con li\\*m tiểu huy\\*t nhưng không làm, trong lòng Tiên Tôn ngứa ngáy chủ động dụ dỗ \(H\)](#)
- [Chương 23: Không coi ai ra gì thể hiện tình cảm](#)
- [Chương 24: Chính thức tuyên bố, quyết chiến](#)
- [Chương 25: Sự ân cần của chàng đối với ta đến từ những chi tiết nhỏ như mưa xuân mơ hồ, lạnh lẽo thấm ướt vạn vật](#)

- [Chương 26: Xấu hổ mở chân ra, bị nữ bắt đóng vai giống trong thoại bản \(H\)](#)
- [Chương 27: Không thể đắp chăn bông chỉ thuần túy nói chuyện được \(H\)](#)
- [Chương 28: Quan sát thủ d\\*ng, dùng miệng \(H\)](#)
- [Chương 29: Kết thúc \(H\)](#)
- [Chương 30: Tết](#)

## **Chương 1: Thiên chi kiêu tử bị phạt quỳ dưới ánh mặt trời chói chang**

Trời trong nắng ấm, ngàn dặm không mây.

Huyền Kiếm tông, bên trong cung Vụ Ẩn.

Trong cung mát mẻ, thoải mái. Trong lư đang thắp hương, nhưng không có mùi hương gì chỉ có khói bay nghi ngút xung quanh.

Bên ngoài hành lang mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời chói chang, nóng rực.

Có một chàng thiếu niên đang quỳ trên sàn lát gạch bên ngoài hành lang. Chàng thiếu niên có vẻ ngoài đẹp như quan ngọc, mũi cao môi mỏng, đôi mắt đào hoa vừa dịu dàng vừa tình cảm.

Dáng người thì cao ngất, khoác lên người chiếc áo choàng đạo sĩ với màu trắng trà và thêu hoa văn hình mây trắng làm tôn lên tướng mạo phi phàm của chàng thiếu niên.

Ngay cả khi bị phạt quỳ bên ngoài hành lang với cái nắng chói chang như thế, nhưng Bạch Ngọc vẫn khiêm tốn, không hề kiêu ngạo, vẻ mặt đầy cung kính, vẫn sừng sững bất động như thế. Thật đúng là một quân tử đoan chính.

Nhưng Lâm Vụ tiên quân đang ngồi bên trong lại vô cùng chán ghét dáng vẻ không kiêu ngạo, không siểm nịnh thế này của Bạch Ngọc.

Nàng lạnh nhạt nhìn Bạch Ngọc đang cung kính, đứng đắn quỳ ở phía dưới, Bạch Ngọc vẫn như trước dù nói cái gì cũng không giải thích. An phận mà quỳ ở đó, trong lúc nhất thời khiến nàng không còn cách nào hạ hỏa được.

Nàng nhìn Bạch Ngọc cho dù bị phạt quỳ dưới ánh mặt trời chói chang như thế, nhưng quần áo hần vẫn sạch sẽ, chỉnh tề. Bộ quần áo màu trắng trà vẫn ngay ngắn không có một chút nếp nhăn nào. Hôm nay, Bạch Ngọc lại bị phạt quỳ suốt một ngày. Lúc đầu còn sẽ

hỏi vì sao, đến bây giờ chỉ cần nhận được chiếu phù từ Lâm Vụ tiên quân, thì thiếu niên sẽ đi ra ngoài hành lang cung Vụ Ân vén vạt áo lên tự giác quỳ xuống.

Bạch Ngọc học hành rất tốt, tu luyện cũng rất chăm chỉ, bất luận là thiên phú hay là vẻ bề ngoài thì hẳn vẫn tốt hơn những đệ tử khác cùng trang lứa rất nhiều.

Vào năm mười bảy tuổi, hắn đã ở giai đoạn cuối cùng của việc xây dựng nền móng, có thể nói tiền đồ bao la.

Bạch Ngọc là con trai độc nhất của tu chân thế gia Bạch gia. Thân phận cao quý, có thiên phú tốt lại có học thức uyên bác, tính tình dịu dàng, vừa khiêm tốn vừa lễ độ.

Là mục tiêu để các đệ tử khác sùng bái, là đệ tử được chăm sóc nhiều nhất của Huyền Kiếm tông.

Nhưng cho dù là như thế, thỉnh thoảng vẫn bị Lâm Vụ tiên quân phạt quỳ, tất cả bởi vì Lâm Vụ tiên quân không thích hắn. Thậm chí còn chán ghét hắn.

Lâm Vụ tiên quân là ai?

Giới tu tiên được chia thành: Luyện khí kỳ – Trúc cơ kỳ – Kim đan kỳ – Nguyên anh kỳ – Hóa thần kỳ – Luyện hư kỳ – Đại thừa kỳ – Độ kiếp kỳ.

Bây giờ tu sĩ giới Tu Chân phần lớn đều là tầng dưới cùng của Luyện khí kỳ và Trúc cơ kỳ.

Các vị trưởng lão tôn giả đang lưu lạc trong Nguyên anh kỳ, chỉ có mười người trong số họ đang ở Hóa thần kỳ, chẳng có ai cao hơn nữa. Người cuối cùng đến Độ kiếp phi thăng cũng đã mấy ngàn năm trước.

Lâm Vụ tiên quân – Giang Lâm Vụ là số ít những tu sĩ đang ở Hóa thần kỳ, hơn nữa còn là một tu sĩ nổi bật nhất của Hóa thần kỳ.

Nàng có thiên phú rất tốt, tốc độ tu luyện cũng nhanh như bay, mới hơn một trăm tuổi đã lên đến Hóa thần kỳ, làm chấn động cả giới tu tiên.

Bạch Ngọc hơi nâng mắt nhìn về phía nữ nhân đang nằm nghiêng trên giường quý phi kia.

Màn che bằng voan mỏng mơ hồ, khiến người nữ tử xinh đẹp trên giường sau tấm màn che ẩn ẩn hiện hiện, dáng vẻ mỹ nhân thon thả, xinh đẹp.

Gió thổi làm tấm màn che khẽ động, có thể nhìn thấy làn da trắng nõn sau tấm màn che đang lắc lư kia.

Giữa khe hở lộ ra đôi chân trắng sáng đến chói mắt. Chàng thiếu niên nhìn chăm chăm, ánh mắt tối lại, yết hầu lẫn lên lộn xuống.

“Người biết sai chưa?”

Đôi mắt phượng của nữ tử khẽ mở, vẻ mặt lười nhác, giọng nói lạnh nhạt, chẳng chút để ý đến chàng thiếu niên quỳ ngay ngắn suốt khoảng thời gian dài.

Cũng không phát hiện ánh mắt say mê đang nhìn chăm chăm nàng của chàng thiếu niên kia.

Bạch Ngọc gật đầu, rũ mắt, che giấu dự vọng đen tối trong mắt, chấp tay đáp: “Đệ tử không biết.” Giọng nói dịu dàng, chứa chút trong trẻo của thiếu niên, vẻ mặt cung kính.

Giang Lâm Vụ hừ cười, cũng không hỏi lại. Nàng không biết cái gì có tội hay không có tội, chỉ muốn tìm một cái cớ để phạt hăn mà thôi.

Đã không biết, thế thì cứ quỳ đi.

Bên ngoài hành lang ánh mặt trời nắng chói chang, bên trong gió mát thổi hiu hiu.

Gần đây tinh thần của Giang Lâm Vụ có chút không tốt, rất buồn ngủ, vừa nãy cũng chỉ mới chớp mắt.

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Hương trúc lạnh lẽo, với một vị ngọt không rõ chui vào khoang mũi Giang Lâm Vụ.

Mí mắt Giang Lâm Vụ dần dần nặng hơn, mơ màng nhìn tấm màn che mỏng đung đưa, rất nhiều màu trà, sau đó không biết gì nữa.

Bạch Ngọc tính toán thời gian, đoán thời gian thuốc mê có tác dụng.

Quả nhiên, đầu nữ tử trên giường khẽ nghiêng sang một bên, ngủ mê man.

Bạch Ngọc đứng lên, cởi ngọc bội bạch ngọc có hoa văn hình đám mây toát ra chút ngọt ngào xuống rồi bỏ vào trong ống tay áo.

Đôi chân dài bước đi không chút kiêng dè đi vào bên trong phòng, chẳng còn thấy dáng vẻ cung kính khi nãy nữa.

Bạch Ngọc đứng trước giường, ánh mắt tham lam chăm chú nhìn người nữ tử đang ngủ mê chẳng hề hay biết gì.

Đường cong duyên dáng, vòng eo nhỏ gọn, mỏng, hai chân trắng như ngọc, ngón chân thì tròn trịa.

Hai cánh tay dài của Bạch Ngọc cẩn thận ôm lấy nữ tử, cơ thể mềm mại, có lẽ có lỗm dán sát vào lồng ngực không dài rộng nhưng cứng rắn của chàng thiếu niên.

Vào giờ khác này, Bạch Ngọc cảm thấy trái tim trống rỗng của mình như đang được lấp đầy. Loại mong muốn không thể với tới đã bị mùi hương mê đắm này xua tan đi.

Giang Lâm Vụ không thích hẳn, bình thường cũng không hay nói chuyện với hẳn, lại càng không cùng hẳn tiếp xúc thân thể, mà hẳn ở bên ngoài cũng không thể đụng vào nàng.

Khi còn trẻ, mới thoáng nhìn thấy nàng, hẳn đã mất ngủ cả đêm. Hẳn ái mộ nàng, điên cuồng nhớ thương nàng, mấy năm nay hẳn ngụy trang rất vất vả.

Hẳn yêu nàng, muốn chiếm giữ lấy nàng, muốn thấy nàng khóc, muốn nhìn nàng cầu xin hẳn tha thứ.

Nhìn thấy Giang Lâm Vụ chán ghét hẳn, đáng vẻ muốn cách xa hẳn, hẳn thấy rất đau lòng.

Danh nghĩa đệ tử không danh không phận này cũng do hẳn dùng gia thế Bạch gia của mình mà có được, dù không được thích, dù bị chán ghét cũng phải mặt dày ở lại.

“Cũng chỉ có bây giờ ta mới có thể ôm nàng vào lòng được.” Giọng Bạch Ngọc mềm mại giống như người yêu thì thầm vào tai nhau.

“Tiên Tôn đang ngủ không thể phạt Bạch Ngọc tiếp được nhỉ?” Bạch Ngọc đau lòng, cười giễu nói.

“Bạch Ngọc rất yêu người, yêu Lâm Vụ tiên quân xa xa không thể đến gần, yêu Giang Lâm Vụ gần trong gang tấc.” Bạch Ngọc dịu dàng nói.

“Bây giờ bất luận Bạch Ngọc có làm gì, cho dù là bắt nạt, làm nhục Tiên Tôn cũng được. Tiên Tôn sẽ không phản kháng lại đâu nhỉ?”

Trong mắt Bạch Ngọc đều là quần quýt si mê.

“Đúng không?”

...

## Chương 2: Mê hương d\*m loạn (H)

Bạch Ngọc ngửi mùi hương phát ra của Giang Lâm Vụ, cảm nhận được cơ thể trắng nõn mềm mại ở trong lòng, tay càng siết chặt hơn.

Cánh môi mỏng của thiếu niên mạnh mẽ in lên đôi môi đỏ ửng của nữ tử. Hồn đến mức vừa hưng ác vừa quyến luyến.

Lưỡi tiến sâu vào trong miệng của Giang Lâm Vụ, cạy mở miệng nhỏ của nàng chiếc lưỡi mềm mại bên trong bị truy đuổi, quấn nút, cướp đoạt nước thơm bên trong miệng anh đào.

Giang Lâm Vụ đang mê man bị buộc phải thừa nhận nụ hôn hưng ác này. Âm thanh hôn nút chùn chụt lan tràn khắp căn phòng vừa yên tĩnh vừa trống trải.

Sau nụ hôn, Bạch Ngọc rút môi lưỡi về, kéo ra một sợi chỉ bạc lấp lánh.

Bạch Ngọc thở gấp nặng nề, khuôn mặt anh tuấn bởi vì động tình mà đỏ ửng, nhăn nhó đến vô cùng khó chịu: "Không đủ, không đủ, vẫn chưa đủ." Bạch Ngọc tự nói với mình.

Nhìn khuôn mặt kiều mị của Giang Lâm Vụ, Bạch Ngọc dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của Giang Lâm Vụ phác họa lại, ngón tay lướt qua miệng nhỏ hồng nhuận sau khi bị hôn lại càng đỏ ửng hơn của Giang Lâm Vụ.

Về mặt hân si mê, ánh mắt mang theo dục vọng.

Hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

Ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng quen thuộc cởi bỏ thắt lưng của Giang Lâm Vụ, kéo vạt áo của nàng ra, để lộ ra áo lót thâm hoa sen màu xanh nhạt.

Bạch Ngọc cúi đầu dùng cánh mũi cao thẳng của mình đi ngửi mùi hương tỏa ra từ áo lót, không khí hít thở đều là mùi hương cơ thể của người đó.

Bộ ngực sữa mềm mại ấm áp bởi vì động tác ôm mạnh bạo của hắn mà lộ ra ngoài. Áo xanh da trắng, vừa hay bổ khuyết cho nhau. Kéo áo lót ra, bầu ngực sữa đầy đặn nảy lên, trắng nõn no đủ, làm lóa mắt Bạch Ngọc.

Hắn nhẹ nhàng xoa bóp vé tròn, thịt mềm trắng nõn lộ ra giữa các ngón tay mảnh khảnh.

Đầu ngón tay mát lạnh quần lấy quả anh đào trên đỉnh nhẹ nhàng vân vê. Giang Lâm Vụ trong cơn mê man cũng không chịu nổi kích thích này, rầm rì kêu ra tiếng, lông mi dài cong run rẩy, dường như muốn tỉnh lại.

Bạch Ngọc ngược mắt nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ của nàng, khẽ cười ra tiếng: “Rất thoải mái phải không, Tiên Tôn. Bạch Ngọc sẽ khiến người càng thoải mái hơn có được không?” Bạch Ngọc dụ dỗ nói.

Bạch Ngọc nói xong thì cúi đầu liếm quả anh đào đó. Giang Lâm Vụ “Ừm... Ahh...” rên rỉ, cơ thể ửng đỏ mềm mại run rẩy, cánh tay vung vẩy không có sức lực.

Bạch Ngọc nghe thấy phản ứng yêu kiều thờ gập đó của Giang Lâm Vụ, hắn càng thêm ra sức liếm láp, ngậm lấy quả anh đào đó vừa mút vừa đảo quanh.

Giang Lâm Vụ ưm a rầm rì. Eo nhỏ vặn vẹo, dường như muốn trốn tránh cái cảm giác tê dại đó, lại bởi vì quá thoải mái mà vô thức hướng về phía trong cánh môi mỏng của Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc nghe thấy tiếng rên rỉ của Giang Lâm Vụ, nhìn thấy tiên tôn bởi vì bị hắn ta chạm vào mà mang theo vui thích, nội tâm càng thêm thỏa mãn.

Về ngoài ôn hòa có lễ độ của Bạch Ngọc không phải là giả, nhưng sự cố chấp và bỉ ổi của hắn cũng là thật.

Bởi vì không thể lại gần nên đã dùng thuốc làm ra thủ đoạn dê hèn như vậy, chỉ khi Tiên Tôn mê man mới có thể để mặc hắn ta làm bậy như vậy.

Hắn đã vào nhà tù tình yêu, cam chịu trầm luân, đến chết không ngừng.

Lưỡi hồng tiếp tục nhẹ nhàng từ chút từng chút liếm láp bộ ngực, hắn vươn tay vén vạt váy của Giang Lâm Vụ lên, dọc theo đùi leo vào giữa hai chân, chui vào trong quần lót, đi xoa nắn tiểu huyết

phấn hồng, trêu chọc hạt đậu nhỏ đó.

Sắc mặt đang mê man của Giang Lâm Vụ càng lúc càng ửng đỏ, hai chân lay động.

Bạch Ngọc thở gấp. Dưới lớp quần áo bó sát chình tề dục căn đã cứng ngắc đến khó chịu.

Hắn vươn tay mở thắt lưng khám hoa văn ngọc thạch, thuận tay vút lên trên ghế dài. Ngọc thạch nằm ở trên thắt lưng va vào ghế phát ra tiếng cạch.

Thắt lưng cởi ra, quần áo mở ra, chỗ vạt áo của thiếu niên lộ ra xương quai xanh trắng nõn thẳng tắp, dục vọng tràn trề.

Kéo quần dài xuống, một vật nam tính lớn đỏ rực đầy gân xanh nháy ra.

Bạch Ngọc dịu dàng cởi bỏ quần lót của Giang Lâm Vụ, hai tay tách mở đôi chân ngọc ra tiểu huyết phấn hồng bởi vì bị trêu chọc mà càng thêm ướt át.

Dục căn dữ dội nóng bỏng đỏ rực dán chặt lấy tiểu huyết phấn hồng ướt át, Bạch Ngọc dùng mệnh căn cọ xát, cọ ra chút mật dịch.

Đợi sau khi ướt hoàn toàn, Bạch Ngọc thẳng eo bắt đầu luân động. Hai cánh hoa bên ngoài tiểu huyết kẹp cơn th\*t, quy đầu đụng vào ma sát với hạt đậu. Từng trận sáng khoái lan tràn trên cơ thể của hai người.

Bạch Ngọc thở gấp, trên người cuối cùng cũng ra một tầng mồ hôi mỏng. Cảm giác sáng khoái xông thẳng lên đỉnh đầu.

Eo gầy săn chắc của Bạch Ngọc không ngừng rung đưa, Bạch Ngọc cúi đầu nhìn Giang Lâm Vụ. Bởi vì động tác của Bạch Ngọc, khuôn mặt nàng đỏ ửng, lông mi dài run rẩy nhưng vẫn không mở được mắt ra, không ngừng rên rỉ. Bạch Ngọc động tình khom người mổ nhẹ lên cánh môi hé mở của Giang Lâm Vụ.

Bạch Ngọc khép sát chân ngọc đang mở rộng ra của nàng, vì chồng thêm thịt mềm của chân nên càng tăng thêm cảm giác dồn nén, khoái cảm cảm nhiều.

Trên ghế quý phi, hai cơ thể trắng nõn chồng lên nhau, ghế gỗ phát ra âm thanh kéo kẹt.

Qua lúc lâu, theo tiếng rên trầm thấp dễ nghe của người đàn ông, một lượng lớn dịch thể màu trắng cuối cùng cũng phun lên trên bụng nhỏ trắng nõn bằng phẳng.

Sau khi phát tiết xong. Bạch Ngọc lau sạch sẽ mọi thứ hăn để lại, giúp Giang Lâm Vụ chỉnh trang lại quần áo gọn gàng. Sau đó ngón tay thon dài của hăn lại vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Giang Lâm Vụ.

“Khi nào thì ta mới có thể vào trong tiểu huyết ấm áp của Tiên Tôn đây? Tiên Tôn nhất định sẽ không đồng ý để Bạch Ngọc làm đúng không?” Bạch Ngọc thở gấp nhỏ giọng nói: “Nhưng không sao cả, ta nhất định sẽ vào trong tiểu huyết của Tiên Tôn, ở trong tử cung ấm áp của người bạn đến khi tràn đầy. Đệ tử nhẫn nại vô cùng khó chịu, rất khó chịu, ngài sẽ đồng ý có phải không?”

“Vụ Nhi.”

...

### Chương 3: "Chống đôi" Tiên Tôn

Cái vuốt ve khô ráo, ấm áp, cảm giác liếm láp ướt át, tiếng thở dốc bên tay, còn có những cảm giác va chạm không rõ ràng kia...

Đột nhiên Giang Lâm Vụ bừng tỉnh, chờ khi ngồi dậy, nàng cảm thấy cả người như mềm nhũn ra, có chút cảm giác kỳ lạ ở lòng bàn chân.

Tuy Giang Lâm Vụ là Lâm Vụ tiên quân có vạn sĩ bảo vệ. Nhưng từ nhỏ nàng đã ẩn thân tu luyện, rời xa phàm trần lâu lắm rồi. Đối với tình cảm chốn nhân gian nàng không biết, cũng chưa từng trải qua chuyện của con người nên cũng không biết thân thể khác thường thế nào.

"Tiên Tôn ngủ à? Đệ tử thấy sợ hãi, làm liên lụy đến Tiên Tôn đã hao tâm tổn sức mệt mỏi rồi." Giọng nói dịu dàng, trong sáng của Bạch Ngọc mang theo sự quan tâm vang lên.

Giang Lâm Vụ đưa mắt nhìn mới phát hiện Bạch Ngọc vẫn còn đang ở đây. Xuyên qua tấm màn che nhìn chàng thiếu niên tựa ngọc kia, hắn vẫn đang quỳ rất nghiêm chỉnh, ngay cả vạt áo phía trước cũng mang theo vẻ chưa từng động qua.

Bây giờ là giờ nào rồi? Giang Lâm Vụ lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã đổ về Tây rồi.

Hắn cứ như thế chẳng nhúc nhích gì quỳ lâu như thế sao? Đột nhiên trong lòng Giang Lâm Vụ nảy lên chút cảm giác phiền muộn.

Nàng đang ngủ? Hay là không ngủ? Cảm giác như thế, gần đây Giang Lâm Vụ thường xuyên rơi vào tình huống này, kỳ quái là cảnh trong mơ và cả người đều có cảm giác mềm yếu.

Nghĩ đến chuyện này, Giang Lâm Vụ đã chẳng còn tâm trạng phạt Bạch Ngọc nữa.

"Người đứng lên đi. Hôm nay phạt ngươi tội dám bất kính, chống đôi bản tôn!" Đôi mắt thanh tú đang nhíu chặt lại, dáng vẻ trông rất

nghiêm túc và tức giận. Nàng liếc mắt nhìn Bạch Ngọc nói: "Hôm nay xem như là giáo huấn ngươi, trở về đi." Giang Lâm Vụ xua tay. Bỗng nhiên phát hiện giọng mình có chút khô.

"Bởi vì đệ tử chống đối Tiên Tôn, khiến Tiên Tôn mệt mỏi, đệ tử... biết sai rồi." Bạch Ngọc cố ý nhấn mạnh hai chữ chống đối.

Giang Lâm Vụ nghe thế thì liếc mắt nhìn Bạch Ngọc một cái, hình như cũng cảm thấy giọng điệu này có chỗ nào đó không đúng nhưng nàng không muốn nghĩ sâu xa thêm nữa.

"Đã thế rồi. Ngươi trở về gác cổng chép mười lần nội quy đi." Nói xong cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn, nàng đứng dậy đi đến phòng ngủ. Chỉ là hai chân có chút run run không có sức, nên đi có chút khập khiễng.

Sao mới ngủ trưa một chút đã khiến chân khập khiễng thế này rồi? Giang Lâm Vụ thầm nghĩ. Nhưng nàng không muốn để lộ cho mọi người biết, cố gắng ngẩng cao đầu bước đi.

"Vâng." Bạch Ngọc hành lễ, nhìn thấy bóng dáng mảnh mai, xinh đẹp đang khập khiễng rời đi kia. Trong lòng đành cười khổ.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn luôn nhìn bóng lưng của nàng như thế này, rõ ràng khi này rất gần gũi, bây giờ cũng đành chỉ nhìn nàng rời đi xa. Còn hắn chỉ có thể lùi bước.

Bạch Ngọc đứng yên, nắm chặt tay lại, cuối cùng trong lòng cũng đã hạ quyết tâm.

Hắn không bao giờ muốn chịu đựng mà nhìn theo bóng lưng của Tiên Tôn thế này nữa. Hắn muốn có được nàng, muốn làm người nam nhân của nàng, muốn hung hăng mà giữ lấy nàng.

Và, có thể đứng bên cạnh nàng.

Giang Lâm Vụ trở lại phòng ngủ. Đầu tiên là rót một chén nước sôi đã được chuẩn bị sẵn uống một ngụm to.

Bởi vì uống quá nhanh nên có một chút nước sôi tràn ra khỏi khóe môi, chảy đến phần cổ trắng nõn của nàng, nàng tùy ý nâng ống tay áo lên lau một chút.

Bây giờ mới nhớ đến cảm giác trước đó. Nàng dùng linh lực kiểm tra bên trong cơ thể của mình, nhưng không phát hiện linh lực bất thường nào.

Chúng tỏ khi này không phải nàng tẩu hỏa nhập ma, hoặc có ai đó ám hại nàng.

Nàng hạ quyết tâm, đoán là mấy năm nay tu vi vẫn không hề tăng lên, nên nàng có chút lo lắng, bất an thôi.

Nàng đi ngang qua bàn đọc sách nhìn thấy chương môn đưa đến cho nàng một đồng lời nhắn.

Và một số trang giấy đã được chỉnh sửa và liệt kê ra mấy chuyện quan trọng.

Nhìn nét bút gãy gãy, tinh tế nhưng cứng cáp kia đã biết ngay là bút tích của ai để lại rồi.

Bạch Ngọc đã đọc những lời của chương môn nói, cũng rút ra một vài tin tức quan trọng, hơn nữa còn nói ra những mục quan trọng nói Giang Lâm Vụ tự mình xử lý.

Bên trên chắc là mấy tin tức:

Một, mấy ngày nữa có các trưởng lão của tông môn tụ họp lại. Hai, còn bốn tháng nữa chính là ngày thăm dò bí cảnh của các môn phái lớn, nàng thân là một cái bánh thơm của Hoá thần kỳ nên phải đến giữ thể diện. Ba, hỏi về tình hình đệ tử nàng đã nhận.

Giang Lâm Vụ xuất thân là con của phàm nhân, khi còn nhỏ đi ngang qua thôn thì được một vị tán tu phát hiện ra, nói là xương cốt nàng kỳ lạ.

Sau đó nàng đã bán tán tu này làm sư phụ, đi theo sư phụ tu tập khắp nơi, sau này sư phụ ẩn thân tu hành thì nàng cũng ẩn thân tu hành theo.

Sau khi sư phụ rời nhân thế, nàng đã hoang mang rất lâu, cũng mất đi phương hướng.

Mãi đến khi tu vi nàng đạt đến Hoá thần kỳ thì mới xuất thế.

Sau khi Giang Lâm Vụ đạt tới Hóa thần và được trao danh hiệu Tiên Tôn, thì nàng chưa từng nhận đệ tử. Nhưng cũng thu hút đệ tử đến ghi danh.

Nàng làm việc tùy ý, quái đản, giống như nàng rõ ràng không phải kiếm tu lúc vừa ra đời, mà Huyền Kiếm tông cũng không phải môn phái đặc biệt trong ba môn phái đứng đầu.

Bầu không khí ở Huyền Kiếm tông rất tốt, ngoài nghèo ra thì các trưởng lão quản sự cũng đều rất hòa ái, đệ tử thì rất thân thiết.

Nàng cảm thấy Huyền Kiếm tông trông rất nổi bật, nên đã tiến vào Huyền Kiếm tông đảm nhận mặt tiền mạ vàng của môn phái.

Chương môn đứng đầu Huyền Kiếm tông đã vui mừng đến mức

đứng bày tỏ lòng tôn kính của mình trước tảng đá tận ba ngày trời, cũng lập lời thề trong ba ngày sẽ nói ít hơn mười ngàn chữ. Cuối cùng những đệ tử chịu nhiều tổn thương đã vui vẻ kể cho nhau nghe chuyện này.

...

Nàng nhận đệ tử cũng không nhìn của cải, không xem thân phận, chỉ theo số mệnh. Nàng dạy dỗ, chỉ điểm mấy câu, đệ tử dưới tay của nàng cho dù thiên phú kém cũng sẽ từ từ tiến bộ, tu hành cũng sẽ có thành tựu.

Cho nên có rất nhiều tu sĩ với thiên phú có hạn đều muốn đến bái nàng làm thầy, làm đệ tử theo nàng tu hành.

Nhưng cái người Bạch Ngọc này là ngoại lệ, hẳn là người có gia thế, thiên phú lại cao, phẩm hạnh lại đoan chính. Theo lý mà nói hẳn đến bất kỳ một môn phái nào đều sẽ được nâng đỡ trở thành đệ tử trọng điểm.

Nhưng hẳn lại cố tình muốn đến Huyền Kiếm tông vô danh này để làm một đệ tử.

Lúc đầu Giang Lâm Vụ cũng sống chết không nhận, không biết lão chương môn kia đã nhận ưu đãi gì rồi, làm gì cũng phải cố nhét vào cung Vụ Ân này.

Nếu Giang Lâm Vụ không đồng ý, thì mỗi ngày lão đều lắc lư đến đây, đến uống trà, tán gẫu.

Sau này Giang Lâm Vụ thật sự không chịu nổi chương môn nói nhiều này nên đành không tình nguyện đồng ý để Bạch Ngọc ở lại.

Nghĩ đến Bạch Ngọc là Giang Lâm Vụ lại có chút đau đầu.

Nàng từng nói qua với Bạch Ngọc sẽ để hẳn rời khỏi cung Vụ Ân, đổi sang một môn phái khác để học tập.

Dựa vào tư chất của hẳn, cho dù có cùng lão chương môn nói nhiều cũng có thể tỏa sáng.

Bạch Ngọc có thái độ đứng đắn, cung kính, nhưng lời nói thì mạnh mẽ, kiên định.

Nhưng mà không dễ thương lượng.

Giang Lâm Vụ tức đến mức muốn đánh một cái thật mạnh lên hai má trắng nõn của hẳn. Nhưng lại nghĩ đến cái gọi là tôn nghiêm của Tiên Tôn nên đành nhịn xuống.

Mềm không được, thì cứng.

Sau này, Giang Lâm Vụ thường xuyên cố ý làm khó dễ Bạch Ngọc, chỉ để hằn biết khó mà lui.

Cho hằn huấn luyện cường độ cực mạnh, kết quả hằn lên Trúc cơ kỳ. Mà Giang Lâm Vụ lại được xem là một sư phụ giỏi.

Có những người đến xin nhập môn, đến bá sư hay thậm nghĩ muốn thấy phong thái của Giang Lâm Vụ, cá rồng hỗn loạn, nổi liền không dứt, Bạch Ngọc đều chặn lại hết.

Cản không được, Giang Lâm Vụ mới trốn trong cung Vụ Ẩn không ra, mang theo cơn tức này, nàng đã đánh chết một người của Ma tộc dám lên vào.

Sau khi ngừng lại, thì quay về cung Vụ Ẩn để bình tĩnh.

Phạt hằn quỳ xuống mà chẳng có lý do gì, nghĩ hằn là một công tử thế gia tự phụ sẽ không chịu nổi nhục nhã sẽ trốn đi.

Nhưng hằn chẳng những không chạy, còn ngoan ngoãn nghe lời chịu phạt. Lại còn không mang thù giúp Giang Lâm Vụ sửa sang lại sự vụ của tông môn.

Giúp đỡ quản lý và chỉ dẫn những đệ tử có thiên phú không ổn, học thức của hằn rất sâu rộng lại còn dịu dàng và đủ kiên nhẫn, tinh tế giải đáp mọi câu hỏi của đệ tử.

Giành được sự yêu mến của các đệ tử đến bá sư, cảm giác giống như đệ tử đứng đầu dưới trướng của Lâm Vụ tiên quân đang chăm sóc có đệ tử nhỏ khác vậy.

Sau này họ cũng không đến tìm Lâm Vụ Tiên Tôn nữa luôn! Khi tìm ai đó, chỉ có mỗi mình Bạch Ngọc đứng ở trước mặt nàng thôi.

Con người của Giang Lâm Vụ không hề có tính tự giác của Tiên Tôn gì cả. Nàng tùy ý, phóng túng, tự do tự tại.

Không muốn động não suy nghĩ chuyện gì cả, tất cả mọi chuyện đều dựa theo cảm giác của mình mà làm.

Không nhận Bạch Ngọc là bởi vì cảm thấy đứa nhỏ này và nàng khí chất không hợp nhau, không hợp về mắt nhìn của nàng.

Bạch Ngọc là đứa nhỏ tốt. Dáng vẻ cũng rất đẹp, nhìn thấy da mặt của hằn sẽ có một loại cảm giác đó chính là thoải mái.

Mà Giang Lâm Vụ lại cảm giác thoải mái giống như nhìn thấy những cành lá liễu phe phẩy trong mùa hè nóng bức.

...

## Chương 4: Nhìn lên, song thủ d\*m (H)

Sau khi Giang Lâm Vụ xem xong toàn bộ sách thì đứng dậy giăn gân cốt, buổi trưa nàng đã ngủ quá nhiều, bây giờ tinh thần rất phấn chấn cho nên đi vào tĩnh thất ngồi tu luyện.

Từ lúc sáng sớm, đến tận hoàng hôn.

Giang Lâm Vụ thở ra mấy vòng linh khí rồi đi ra khỏi tĩnh thất.

Gần đây oi bức, trên người nàng có cảm giác dính dớp, cảm thấy không thoải mái nên muốn tắm rửa một phen.

Cung Vụ Ẩn có xây một bể nước lộ thiên, nếu tắm rửa ở giữa ao thì có thể nhìn thấy ánh sao lấp lánh trên trời, có thể cảm nhận làn gió hiu hiu. Giang Lâm Vụ rất thích đến đó tắm rửa.

Ánh trăng mờ lung, hơi nước mịn mờ, thân thể trắng mịn mềm mại được hơi nước bốc lên hơi ửng hồng, tạo thành một bức tranh hoàn mỹ.

Bên bờ có trồng mấy cây lê trắng. Hoa lê theo gió bay lượn khắp nơi, tầng tầng lớp lớp dâng trào như bọt nước, hương hoa lê tươi mát cũng theo gió mà tràn đầy trong không khí.

Cánh hoa theo gió rơi vào trong ao, Giang Lâm Vụ khuấy khuấy mấy cánh hoa lê, tạo nên sóng nước lăn tăn thấp thoáng.

Nàng vừa nghĩ tới cảnh trong mộng kỳ quái lạ lùng nhưng mà lại làm cơ thể có chút như nhũn ra. Tuy nhiên, sau đó cả người như được mở ra, thư thái lạ thường. Sau đó, tâm trạng cũng sung sướng theo, hấp thụ linh khí lưu chuyển cũng thông thuận hơn trước.

Trong niềm vui sướng, môi đỏ hơi cong lên, khẽ ngâm nga một làn điệu dân ca không biết tên.

Bên này, Giang Lâm Vụ đang thoải mái ngâm mình.

Còn Bạch Ngọc đang ở chỗ của mình, bị Giang Lâm Vụ phạt chép môn quy mười lần.

Hắn hạ bút cực nhanh, chữ viết lại vẫn ngay ngắn thanh thoát, từ

đầu tới cuối đều im lặng, có vẻ đã bị phạt chép môn quy không ít. Cán bút uốn lượn, trong lòng lại nghĩ: Hôm nay đi tới cung Ân Vụ, Tiên Tôn không ở đó, chắc là đã vào tĩnh thất tu luyện rồi.

Rất nhanh hắn đã viết xong một tờ giấy, chuẩn bị cầm bút chấm mực.

Hình ảnh phản chiếu trên Thủy Kính ở nội thất phát ra tiếng nhắc nhở.

“Tiên Tôn ra ngoài rồi!” Bạch Ngọc hơi suy nghĩ, cẩn thận đặt bút xuống, bước nhanh đi tới trước Thủy Kính.

Xuyên thấu qua hình ảnh phản chiếu từ linh thạch giấu trên cây lê, Bạch Ngọc si ngốc nhìn nữ tử đang đùa hoa nghịch nước, nghe thấy môi đỏ của nàng ngâm nga điệu dân ca. Sắc mặt hắn đầy nuông chiều, miệng tươi cười, tình ý không dứt.

Ở cung Vụ Ân, trong phòng ngủ, trên giường, thư phòng, ao đều được lén lút bố trí linh thạch phản chiếu hình ảnh.

Những thứ kia đã được hắn cải tạo hết, bao bọc bởi khí tức của Giang Lâm Vụ, chắc chắn sẽ không bị soát thấy.

Mà thôi, đối với tính tình của Giang Lâm Vụ thì càng không kiểm tra cẩn thận phòng mình, chắc là chỉ thả linh lực ra tra xét một lần coi như xong việc.

Hắn cực kỳ hiểu rõ nàng, biết nàng tản mạn hồn nhiên dưới sự tùy ý phóng khoáng.

Hắn dần dần ôm hết tất cả những việc có liên quan đến nàng, hắn cố gắng tu luyện, hoàn thành tất cả các nhiệm vụ tông môn của cung Vụ Ân, dạy dỗ đệ tử tu luyện.

Dần dần, bên cạnh nàng cũng chỉ có bóng hình của hắn, thậm chí vô hình chung những sinh hoạt hằng ngày của Giang Lâm Vụ đều do hắn xử lý.

Hắn lấy vẻ ngoài đoan chính ôn hòa vô hại để lừa gạt hai mắt của nàng, lại chậm rãi dệt nên một lao tù quen thuộc ẩn chứa tình dục nóng bỏng...

Giang Lâm Vụ ngồi ở trong bể nhắm mắt ngâm nga ca hát, hai chân vô thức giật giật. Cảm giác để lại ở giữa hai chân ngày hôm qua bỗng nhiên rõ ràng hơn.

Nàng lập tức dừng lại, cúi đầu xem, chỉ thấy trong làn nước sôi nóng, một đôi chân dài thẳng tắp mang đầy nét gợi cảm.

Nàng ngấp ngừng xoa vuốt nơi giữa hai chân, một cảm giác tê dại từ giữa hai chân lan tràn ra.

Nàng lập tức “Ưm...” một tiếng. Đây là cảm giác gì? Đây không phải là cảm giác trong mộng cảnh sao? Đôi mắt đẹp của Giang Lâm Vụ hơi mở.

Sự tê dại này làm cho nàng có chút khó nhịn, nàng lại nhắc chân thăm dò xoa nắn lần nữa, lần này cảm giác càng rõ ràng, tê dại từng hồi.

Miệng nhỏ của nàng khẽ mở ngậm nga đầy gợi cảm, khuôn mặt nhỏ không những bị hơi nước bốc lên mà còn vì nhuốm màu dục vọng mà trắng hồng, sóng mắt cũng lấp lánh ửng hồng, muôn ngàn quyến rũ.

Trước Thuỷ Kính, Bạch Ngọc nhìn thấy rõ ràng toàn bộ quá trình.

Hắn kinh ngạc căng thẳng nhìn chăm chăm qua Thuỷ Kính Tiên Tôn đang trúc trắc thủ dâm. Cổ họng hắn khô khốc, một cảm giác quen thuộc hưng hực xông lên từ nơi nào đó ở dưới eo.

Tên Tôn thế này... tình huống này quá mức kích thích đối với hắn. .

Mệnh căn bên trong tiết khố đã dựng cao lên từ lúc nào, bành trướng như một cái lều lớn.

Hắn do dự mấy hơi, cuối cùng không nhịn được đưa tay lần vào trong tiết khố, bàn tay ngọc dài cầm lấy dục căn đã sưng đỏ cứng rắn chậm rãi vuốt ve, khoái cảm truyền tới tận cùng.

Hắn thở hổn hển, sóng mắt đa tình dập dìu chứa đầy dục vọng. Đôi mắt căng chặt chăm chú nhìn nữ tử trong Thuỷ Kính, bàn tay vuốt ve càng nhanh hơn, tiếng thở dốc trầm thấp lan tràn trong căn phòng sạch sẽ trang nhã...

Giang Lâm Vụ cọ xát hai chân vào nhau, cảm giác tê dại giữa hai chân lan tràn.

Nhưng nàng lại cảm thấy còn thiếu cái gì, dường như muốn nhiều hơn nữa, lại nhiều hơn một chút.

Nàng không hiểu đây là tự thỏa mãn, không biết làm, không hiểu phải làm thế nào để cho mình lên đỉnh.

Sau khi xoa vuốt mấy lần, nàng cảm thấy đau và mệt mỏi nên dừng lại. Cảm thấy ngậm mình đã lâu, nàng chuẩn bị đứng dậy tắm rửa.

Bên ngày, Bạch Ngọc đang vui thích nửa đường, mơ hồ sắp bắn ra, nhưng thấy Giang Lâm Vụ buông tay, xoa nhẹ chân của mình rồi

tắm rửa.

Cánh tay hần nổi gân xanh chống lên Thuỷ Kính hô lớn: “Đừng đi mà! Đừng đi mà! Tiên Tôn, cùng với Bạch Ngọc đi...” Nhưng mà người trong gương lại rời đi giống như lúc trước, chỉ còn lại bóng hình xa xôi.

Bạch Ngọc cụt hứng thả tay xuống. Người khơi gợi lên dự vọng chính là nàng, người ung dung dừng tay vẫn là nàng, chỉ còn duy nhất một mình một người ở đây căng đau khó chịu.

Bạch Ngọc cúi đầu nhìn mệnh căn đang phập phồng kịch liệt bên dưới, nơi quy đầu nhỏ ra chút chất lỏng trắng đục... Đuôi mắt hần đỏ lên, mí mắt hồng hào.

Cuối cùng hần cắn răng một cái bước nhanh tiến nội thất. Chỉ chốc lát sau, một thân thường phục cổ chéo màu đen nhảy từ cửa sổ ra ngoài, chỉ mấy hơi thở đã không thấy bóng dáng.

Giang Lâm Vụ tắm rửa xong thì đứng dậy, những giọt nước trên thân thể trắng hồng thanh mảnh ướt át dán vào đường cong uyển chuyển.

Nàng bước ra khỏi ao với cả người còn ướt, đưa tay lấy một cái áo choàng mỏng treo trên móc áo rồi khoác lên người.

Bàn chân trắng nõn đầy đặn đi trên sàn nhà lạnh lẽo, hơi nóng từ bồn tắm bị cái lạnh của sàn nhà làm biến mất sau vài bước chân.

Lúc này Giang Lâm Vụ mới cảm thấy lạnh, nàng vận dụng linh lực làm khô thân thể.

Trở về phòng ngủ, nàng duỗi hai tay hai chân ra nằm trên giường. Trước tiên nàng lăn qua lăn lại mấy vòng, thở dài một tiếng đầy thoải mái.

Đột nhiên cảm thấy mí mắt nặng trĩu. Nàng dùng hết chút sức lực cuối cùng khi còn ý thức, giãy giụa vùng một chương bằng gió thổi tắt đèn.

Nằm xuống thì lập tức bất tỉnh nhân sự.

Trong bóng tối, bóng người mặc đồ đen lặng lẽ xuất hiện ở bên giường. Bóng người cao gầy thẳng tắp, khuôn mặt ôn nhu đa tình đã bị sắc đục xâm chiếm, chỉ để lại cảm giác sợ hãi giống như sắp ăn tươi nuốt sống người đến tận xương tủy...

...

## Chương 5: Cùng chung chăn gối (H)

Bóng người màu đen lại nhen lên ánh lửa từ ánh đèn vừa bị tắt. Ánh nền chiếu rọi dáng người của bóng đen hắt lên vách tường, kết hợp với mũi cao môi mỏng là một đôi mắt dịu dàng đa tình.

Bạch Ngọc nhìn nữ tử nằm trong màn trướng màu trắng bạc đầy hương sắc, chân ngọc kẹp lấy chăn nhung mỏng, hai tay đặt trên gối ngủ ngon lành.

Đôi mi hăn run rẩy, đuôi ngón tay thon dài vén màn thơm lên, lắc mình chui vào trong màn.

Giang Lâm Vụ thích mát mẻ, chỉ mặc một cái áo mỏng manh, áo ngắn miễn cưỡng chỉ che qua hông đào. Đôi chân dài trắng mịn lộ ra bên ngoài lộ ra làn da ửng hồng sau khi ngâm nước nóng.

Cung Vụ Ẩn này chỉ có một mình nàng sống, trong phòng ngủ nàng thường chỉ mặc "quần áo xộc xệch" cũng chẳng cần phải kiêng kị ai. Lúc này càng thuận tiện cho Bạch Ngọc hơn. Ngón tay hăn chỉ gảy một cái, tấm y được buộc lỏng lẻo lập tức bung ra.

Bộ ngực căng tròn đầy đặn như quả anh đào, vòng eo thon thả, cùng với huyết động hồng hào căng tròn.

Bàn tay ấm áp du tấu trên thân thể trắng mịn mềm mại yêu kiều, xoa nắn ngực lớn, mơn trớn lên vòng eo nhỏ nhắn. Cảm giác trắng nõn mịn màng đánh thẳng vào xúc giác, tiến thẳng tới thần kinh của Bạch Ngọc.

Gân xanh trên trán hăn nổi lên, đã nhần nạy đến tận cùng. Hăn không nhận được bây giờ phải dùng mệnh căn của mình xen vào tiểu huyết của Tiên Tôn, ngăn chặn sự phản kháng lộn xộn của Tiên Tôn, mạnh mẽ chà xát tiểu huyết của nàng, hướng về nơi sâu nhất dùng sức mà đâm mạnh!

Nhưng mà giờ còn chưa được, phải nhận xuống! Hăn hít sâu một hơi, những điều khác hăn có thể làm, nhưng lúc này mà hăn phá thân

của Tiên Tôn, hậu quả hẳn không thể gánh chịu được. Hẳn phải nhẫn nại!

Ngón tay dài lấy ra một bình ngọc màu đỏ từ trong ống tay áo, đưa tới mũi của Giang Lâm Vụ, lông mi của Giang Lâm Vụ khẽ rung rung mà hít vào.

Đây là mê túy mê hương, người ngửi rồi sẽ từ từ tỉnh lại, nhưng ý thức không bị chi phối. Sau khi mê hương hết tác dụng sẽ quên hết chuyện xảy ra trước đó.

Gần đây, hẳn học được vài trò gian mới trên Trách Họa Đồ\*, nghĩ muốn thử nghiệm một phen. Đầu gối hẳn lướt qua bụng dưới của Giang Lâm Vụ, và ngồi lên bên trên khoang bụng của Giang Lâm Vụ.

\*Trách Họa Đồ: Tranh khiêu dâm thời cổ đại

Từ trong tiết khố, côn th\*t nổi đầy gân xanh, dữ tợn không nhịn được mà chảy xuống chất lỏng trong suốt. Hai tay xoa nắn bầu ngực lớn của Giang Lâm Vụ, cảm giác được bộ ngực căng đầy mềm mại ép chặt vào nhau, lấy mệnh căn sưng đỏ chậm rãi chen vào sâu giữa rãnh ngực. Khoả ngực trắng như tuyết mềm mại cọ xát che lấp dục căn đỏ bừng hung ác, tạo thành một cảnh tượng diễm sắc dâm mỹ.

Sao lại có cảm giác tuyệt vời như vậy? Làn da trơn mềm, làn sóng ngực đè ép, ép tới mức Bạch Ngọc thoải mái đến chân tóc cũng dựng lên. Bạch Ngọc không nhịn được thở dốc, ưỡn lưng nhịp nhàng chuyển động, ham muốn cảm xúc tươi đẹp khi bị ép sát.

Hẳn sung sướng, Giang Lâm Vụ vẫn còn đang giãy giụa muốn mở mắt cũng cảm thấy thoải mái từng cơn...

Bầu ngực mềm mại bị va đụng mà lay động dập dềnh, đỉnh nhũ hoa hẳn cảm bị đèn nén vào một chỗ, quả anh đào căng cứng, cả hai ma sát vào nhau, từng hồi sung sướng. Đôi mắt Giang Lâm Vụ ép sát vào, miệng nhỏ hé mở nhỏ giọng ưm một tiếng.

Mệnh căn của Bạch Ngọc to dài, cọ sát với bộ ngực, quy đầu vọt qua lớp ngực, đụng vào miệng nhỏ hồng hào của Giang Lâm Vụ, làn môi mịn màng hôn lên mã mắt của quy đầu hẳn cảm, sự sung sướng này làm cho lực của côn th\*t Bạch Ngọc càng tăng thêm mấy phần.

Giang Lâm Vụ chậm rãi "tĩnh" dậy, nhìn bóng người mờ lung quen thuộc đang lay động, còn có tiếng nam thở dốc trầm thấp dễ nghe.

Bầu ngực truyền tới từng cơn tê dại, một trụ thịt có chút kinh người to lớn vọt tới bên môi mình, trang đầy một mùi xạ hương của nam nhân. Nàng bị cơn th\*ť ma sát làm nổi lên dâm tính, nghe thấy hơi thở kia, mật dịch trong tiểu huyết lại tràn ra, chảy một chất lỏng ra ngoài.

Nàng kẹp hai chân cọ xát, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Bây giờ, Giang Lâm Vụ không bị ý thức chi phối. Khi bị trụ thịt vọt tới bên môi lần nữa thì nàng duỗi ra cái lưỡi liếm hút một hồi đầu cột kia. Một làn hương tràn đầy khí tức nam tính đặc biệt xông thẳng vào trong hơi thở. Còn có cảm giác cột kia còn giật giật mấy lần, lại càng phồng lớn hơn mấy phần.

Bạch Ngọc ngây ngất đưa đẩy mệnh căn của mình, đột nhiên môi lưỡi mềm mại hút lấy quy đầu của mình, cái lưỡi ướt át yếu mềm đảo qua mã mắt, sự sung sướng lao thẳng tới não, làm hắc huyết nữa không nhịn được mà bắn ra.

Hắc huyết đầu nhìn thấy Tiên Tôn đã "tĩnh". Tiên Tôn đang liếm cơn th\*ť của mình.

Cổ họng hắc huyết lẫn, vòng eo đang đưa lại co giật lần nữa. Giang Lâm Vụ lại mở miệng liếm hút lấy quy đầu của hắc.

Sự khuây khỏa làm đầu óc hắc choáng váng, chỉ muốn có được càng nhiều hơn. Hắc đang đưa một hồi, Giang Lâm Vụ cũng liếm hút một hồi, trụ thịt căng cứng sưng đỏ vọt qua nhũ hoa mềm mại đè ép lại được miệng nhỏ liếm hút, hai người phối hợp cực kỳ tốt, cảm xúc liên mạch giống như một bữa tiệc tình yêu...

Tốc độ của Bạch Ngọc làm khuôn mặt Giang Lâm Vụ quyến rũ diễm lệ, ưm a thở gấp, hai chân căng chặt. Bụng dưới co rút càng nhanh, màu trắng bạc lóe lên, leo thẳng lên đỉnh.

Bạch Ngọc thở hổn hển, buồng lỏng tinh quan, một lượng lớn dịch màu trắng đục phun lên làn da và khóa ngực trắng nõn của Giang Lâm Vụ. Sau khi giải tỏa khuôn mặt hai người đỏ bừng, thở hổn hển. Bạch Ngọc vừa hết cao trào, lấy một chiếc khăn tay thêu hoa lê màu trắng ở trong lồng ngực ra, chuẩn bị lau chùi tinh dịch trên người Giang Lâm Vụ. Ngón trỏ của Giang Lâm Vụ chạm vào dịch trắng ở trên ngực, ngửi một cái sau đó đưa vào miệng, dùng ngón trỏ xoa xoa lưỡi hồng.

Bạch Ngọc nhìn Giang Lâm Vụ ăn tinh dịch của bản thân mình, một

luồng điện xông thẳng lên não, máu nóng xông thẳng về phía eo. Vốn dĩ mới hơi giải tỏa dục vọng lúc này lại dấy lên, mệnh căn đang trở về nguyên bản lại tiếp tục dựng thẳng lên.

Mắt Giang Lâm Vụ thấy thì rất ngạc nhiên, với tu vi Hoá thần kỳ, tinh thần hơi động đã đến bên cạnh Bạch Ngọc, bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn nắm lấy mệnh căn của Bạch Ngọc, trực tiếp mở miệng nhỏ nuốt cả cây vào nơi sâu nhất của yết hầu. Trong miệng nhỏ ướm át lại mềm mại bao bọc lấy dục căn, Bạch Ngọc bị khoang miệng mềm mại ấm nóng bao bọc làm cho kích thích đến rên lên một tiếng: “A...! Tiên Tôn... ăn từ từ thôi, Bạch Ngọc vẫn ở đây...”

Giang Lâm Vụ phun trọt ra, giống như vừa rồi dùng lưỡi liếm láp khơi dậy quy đầu, kích thích làm cho cả người Bạch Ngọc run rẩy, mệnh căn giật giật liên tục, nàng cảm thấy thú vị thì càng ra sức trêu đùa.

Cánh tay Bạch Ngọc chống lên giường, dây buộc áo đen toàn thân bây giờ đã lỏng lẻo lộ ra cơ ngực như ngọc, hằn ngấn căn cổ dài trắng nõn ra, hầu kết lặn, hưởng thụ niềm vui kích thích này, khiến người ta muốn dừng mà không ngừng được.

Nhìn dáng vẻ “tham ăn” của Tiên Tôn, cộng thêm sự “chủ động” của Tiên Tôn, điều này làm hấn cực kỳ mừng rỡ!

Hấn liếm môi mỏng, chầm chậm đứng thẳng lưng lên, rút dần thứ trong miệng Giang Lâm Vụ ra, cố gắng không làm Tiên Tôn khó chịu. Nhưng mà, ngoài lúc ban đầu Giang Lâm Vụ mấy lần bị đẩy đến mức muốn nôn ra, miệng nàng nhỏ, nhưng vẫn nhất quyết không phun ra mà càng hút vào mạnh hơn. Cuối cùng cũng thích ứng, Bạch Ngọc nhận thấy nàng đã quen rồi, vuốt ve đầu của Giang Lâm Vụ, yên tâm bắt đầu đưa đẩy.

Tiếng ra vào nhóp nhép ám muội vang lên trong màn trướng mỏng manh...

Theo tốc độ càng lúc càng nhanh, Bạch Ngọc vui vẻ đạt đến đỉnh phong, hấn lại hít thở hồng hộc, hấn sợ Tiên Tôn khó chịu, muốn rút cơn th\*т của mình ra, nhưng Giang Lâm Vụ lại rên rỉ ngậm lấy cơn th\*т giống như không muốn buông.

Tiếng rên rỉ này này làm gậy th\*т của Bạch Ngọc bị bạo phát đến điểm giới hạn! Tinh dịch toàn bộ phun vào trong miệng Giang Lâm Vụ, hấn tiếp tục xuất ra một đợt tinh dịch nữa. Quá thoải mái! Sau

khi cao trào đạt cực khoái, hân hoan hồn lại sau đó vội vàng đưa tay muốn đón lấy nùng tình trong miệng Giang Lâm Vụ. Giang Lâm Vụ “ừm... ực” mấy ngum lớn nuốt xuống, một đôi con ngươi như mùa thu chậm chạp nghi hoặc nhìn tay Bạch Ngọc đang giơ ra.

Bạch Ngọc...

Bạch Ngọc cúi người đề Giang Lâm Vụ ra, giọng nói khàn khàn nói: “Tiên Tôn... Người thích đồ của Bạch Ngọc như vậy sao? Vậy cũng được... Bạch Ngọc có rất nhiều đấy...” Nói xong, hân hôn lên đôi mắt vẫn còn biểu hiện chậm chạp nhưng lại cực kỳ sáng của nàng. .

Truyện Tổng Tài

Bạch Ngọc biết nàng tỉnh nhưng không hoàn toàn tỉnh táo, ý thức của nàng vẫn chưa tỉnh táo, còn giống như người say rượu. Sau khi mê hương mất đi hiệu lực, tất cả sẽ không nhớ được gì. Hân càng hi vọng đây không phải là vì mê hương, mà hân muốn triền miên cùng với Tiên Tôn, người tình ta nguyện...

Mắt phượng uy thế của Giang Lâm Vụ lúc này lóe lên ánh sáng nhìn chăm chăm Bạch Ngọc một cách tỉ mỉ, nhìn qua lại. Nàng sưng sờ mở miệng: “Bạch Ngọc, người không mặc quần áo màu trắng trà thù tường vân? Nhưng mà... người mặc một thân màu đen đơn giản này cũng vẫn đẹp! Giọng của nàng bớt đi mấy phần du dương mát lạnh thường ngày, mà mang theo một luồng ngọt ngào mềm mại.

Bạch Ngọc phát sợ, đẩy cả người ra thẳng tắp nhìn nàng, lập tức đầu óc trắng bệch, con ngươi mở to, môi mỏng khẽ run hỏi: “Tiên Tôn? Ngài nhận ra ta là ai sao?”

Bạch Ngọc chống tay nằm phía trên Giang Lâm Vụ, Giang Lâm Vụ giơ lên bàn tay ngọc thon dài man mát xoa lên gò má trơn bóng như ngọc của Bạch Ngọc. Nàng chớp đôi mi cong dài, rất ngạc nhiên nói: “Người là Bạch Ngọc mà. Bạch Ngọc, người không nhớ rõ bản thân mình sao?”

Bạch Ngọc giơ tay phủ lên đôi tay mềm mại đang xoa mặt mình của Giang Lâm Vụ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng dán lên mu bàn tay non mềm. Sương mù trong ánh mắt hoa đào câu người tản đi, để lại ánh sáng lấp lánh.

Đột nhiên, hân cảm giác cho dù ngày mai Tiên Tôn không nhớ rõ, nhưng hiện tại nàng biết mình là ai là được rồi! Nàng biết! Nàng biết

là bản thân mình! Thiếu niên cười ngây ngốc ra tiếng, lại cúi người ôm chặt lấy Giang Lâm Vụ.

Hai người cùng chung một chiếc gối, cùng nhau đi vào mộng đẹp...

...

## **Chương 6: Ban ngày sủng bạc thẳng, đêm đêm là tân lang**

Giang Lâm Vụ đặt một cái giường to bên dưới cây lê trắng nghìn năm tuổi trong tiền đình, để nhân nhĩ thưởng hoa uống trà.

Nàng nhặt một đóa hoa theo gió lay động mà rơi xuống, quay đầu, rồi nàng nhìn thấy Bạch Ngọc đang bận rộn bên bàn trà.

Bạch Ngọc nhắc ấm nước ra khỏi bếp lò nhỏ, cầm bình trà bằng ngọc trắng sứ, đầu tiên rót nước nóng ở viền xung quanh một vòng, đợi đến khi ấm trà nóng đều thì lại đổ tiếp một lượng nước nóng lớn ngâm lá trà. Vừa rót nước thì hương trà mang theo hơi nước đã tỏa ra.

Vừa rót trà xong một tay khác đã từ trong nhẫn dự trữ đồ vật lấy ra một đĩa bánh dẻo trắng mềm và một xếp bánh trà xanh để lên bàn trà, tất cả động tác đều quen thuộc nhanh nhẹn.

"Tiên Tôn mời người uống trà" Bạch Ngọc làm động tác "mời".

Giang Lâm Vụ ừm một tiếng. Nhận lấy ly trà nhấp một ngụm, hương trà tràn vào trong miệng lưu lại hương thơm tươi mát, nghĩ một lát: "Quả nhiên là công tử thế gia, chú trọng như vậy, pha trà cũng không giống với người bên cạnh."

Nàng lại nhấp một ngụm nữa, trà ngon!

Bạch Ngọc cười dịu dàng nhìn cái miệng nhỏ với đôi môi đỏ mọng của Giang Lâm Vụ đang nhấp trà. Giang Lâm Vụ cảm giác được ánh mắt của hắn, nhướng mi nhìn hắn, một đôi mắt hoa đào dưới hoa lê lấp lánh trong veo, khóe môi nhếch lên nụ cười. Cảnh tượng mỹ nhân dưới hoa lê xinh đẹp như vậy kích thích trái tim của Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ bối rối, hai ngày nay không biết bị làm sao? Lúc trước Bạch Ngọc nhìn nàng, không phải là cụp mắt xuống thì cũng chính là

giống như đầu gối không nói một tiếng đứng ở bên cạnh nàng. Sao mấy ngày nay gặp nàng vẻ mặt lúc nào cũng cười híp mắt, ý cười không thể che giấu được?

Có lúc trên khuôn mặt xinh đẹp ấy không biết vì sao lại đỏ ửng giống như là cô nương gia thoa son vậy.

Giang Lâm Vụ cầm ly trà lại nhấp một ngụm, nghĩ: “Chẳng lẽ là do mấy ngày trước nàng vô tình ngủ thiếp đi, hại hắc quỳ lâu, quỳ đến mức thân thể bị thương?”

Giang Lâm Vụ cảm thấy rất có khả năng, tuổi tác của hắc vẫn nhỏ, chắc là cơ thể vẫn còn phát triển. Hiện tại quỳ thương đầu gối sau này như thế nào mới tốt? Tội lỗi, tội lỗi.

Sau khi thưởng hoa.

Giang Lâm Vụ cố ý đến đỉnh chính của tông môn một chuyến, cố ý tìm chương môn lấy ít thuốc bổ, nhân tiện nói chuyện phiếm một lát. Sau khi vội vã quay về, đi đến chỗ ở thanh tịnh của Bạch Ngọc, thấy người trực tiếp vứt cho Bạch Ngọc, để tự hắc nhìn mà uống.

Bạch Ngọc bất ngờ khi Tiên Tôn đến tìm hắc? Trong lòng đang cuộn trào vừa vui vẻ lẫn xấu hổ thì bị nhét vào mấy bình thuốc.

Nhận bình thuốc nhìn một cái “Đan dưỡng eo tăng cơ” Bạch Ngọc:?

Lại nhìn “Đan sinh tinh bổ khí” Bạch Ngọc:???

Khuôn mặt tuần tú càng ửng đỏ, còn lộ rõ màu đen. Hắc tức đến mức ấp úng nghẹn ra mấy lời đệ tử không cần.

Nội tâm vừa xấu hổ vừa tức giận: Hắc rất khỏe! Ban ngày súng bạc thẳng, đêm đêm làm tân lang đều không có vấn đề gì cả! Tiên Tôn không vừa lòng đối với hắc?!!

Giang Lâm Vụ phớt lờ sự cự tuyệt của hắc mạnh mẽ nhét vào trong lòng hắc, nói với hắc: “Là do bản tôn không đúng. Người vẫn còn nhỏ, là bản tôn không có chừng mực hại người suy yếu.” Bạch Ngọc biết Giang Lâm Vụ đang nói đến chuyện phạt quỳ lần trước. Nhưng trong lời của Tiên Tôn như kiểu đang ám chỉ đến chuyện mờ ám kiều điểm lần trước vậy.

Cuối cùng Giang Lâm Vụ bày ra dáng vẻ trưởng bối sâu hiểm khó dò nói với Bạch Ngọc: “Nhưng có bệnh thì phải trị, phải uống thuốc. Nếu như không được lần sau ta lại làm chút thuốc bổ càng bổ càng mạnh!” Nói xong còn ra vẻ “trưởng bối” quan tâm nhìn Bạch Ngọc một cái, chớp mắt thì người đã không thấy đâu.

Giang Lâm Vụ học ai không học cho tốt, bình thường không dùng dáng vẻ chương môn, không hề có tí dáng vẻ sâu xa khó lường, ngược lại cái nhìn khiến cho da đầu Bạch Ngọc giật giật có một loại cảm giác giống như “ngầm ám chỉ hấn mắc bệnh kín không thể đồn ra ngoài” vậy, khiến cho bản thân hấn ghen vô cùng khó chịu.

Ánh mắt hấn nhìn chăm chăm bóng dáng đi xa dần với vẻ u ám thâm sâu. Sau này ở trên giường sẽ cần thu thập nàng!

Sáng hôm sau, những con chim đậu trên cành cây ngoài phòng đã bắt đầu ríu rít.

Giang Lâm Vụ vẫn còn đang ngoắt ngoa ngoắt ngoéo ngủ say trên giường. Trong mơ màng cảm thấy tiếng chim lúc bình thường cảm thấy véo von sao hôm nay lại chói tai đến vậy?

Cửa phòng ngủ truyền đến âm trong trẻo dễ nghe của Bạch Ngọc: “Lâm Vụ Tiên Tôn? Hội nghị tông môn sắp bắt đầu rồi, đồ đệ đến đợi ngài cùng đi.”

Trong phòng không có phản ứng gì, Bạch Ngọc hít một hơi đang định mở miệng lần nữa thì cửa phòng cạch một cái từ trong mở ra.

Giang Lâm Vụ nắm cánh cửa nôn nóng hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?!”

Giang Lâm Vụ đầu tóc rối bời, áo ngủ bởi vì xộc xệch mà lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn. Mỹ nhân vừa mới tỉnh dậy mơ màng, dung mạo xinh đẹp từng chút một mê hoặc người ta.

Vừa mới sáng sớm đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy Bạch Ngọc chỉ cảm thấy mồm miệng khô khốc. Bạch Ngọc quét mắt một cái vội vã sụp xuống, sau đó mới bắt đầu mở miệng nói: “Đã qua giờ thìn rồi.”

Giang Lâm Vụ âm thầm kêu lên không hay rồi! Xoay người xông vào trong phòng tắm tắm rửa. Đến muộn thể nào cũng bị cảm ràm, nàng sợ nhất là cái miệng cảm ràm đó của chương môn.

Bóng hình xinh đẹp đến đi như một cơn gió, để lại mỗi mình Bạch Ngọc đứng bên cạnh cánh cửa rộng mở với cơ thể cứng ngắc.

Trong ngọn núi chính của Huyền Kiếm tông.

Sau hai giờ, hội nghị cuối cùng cũng kết thúc. Giang Lâm Vụ vẻ mặt trầm lặng, trong lòng thì lại vui vẻ nháy nhót may mà có Bạch Ngọc nếu không đoán chừng nàng sẽ bị cảm ràm nửa tiếng.

Các trưởng lão quản sự trong hội nghị vắng xong nước miếng lại hàn huyên mấy câu thì cáo từ, lần lượt ngự kiếm rời khỏi núi.

Giang Lâm Vụ rũ váy cũng đứng dậy chuồn. Bạch Ngọc theo sát phía sau nàng nửa bước không rời. Vừa mới bước đi được hai bước, chưởng môn giọng nói như đánh chuông ở phía sau kêu to: “Tiểu Giang!” Giang Lâm Vụ sững người một giây, cảm thấy có gì đó không ổn, bước chân lập tức nhanh hơn.

Chưởng môn ở đằng sau nhìn thấy cũng không ngăn cản, chậm rãi nói: “Thế ngươi về trước đi, lát nữa đích thân lão đầu tử này sẽ tự mình đi đến tận cửa cung Vụ Ân bái phỏng. Bạch Ngọc à, nhớ pha trà. Cũng không phải loại đặc biệt đâu chỉ cần là loại linh trà thượng phẩm trong quý phủ nhà con là được rồi, nóng bảy phần nhé.”

Bạch Ngọc dừng lại chấp tay hành lễ. Giang Lâm Vụ vừa nghe thấy chưởng môn mở miệng nói câu lão đầu tử sẽ đến cung Vụ Ân thì lập tức quay đầu. Bước mấy bước to đứng trước mặt Bạch Ngọc, vung tay chống nạnh.

“Ngài còn muốn uống linh trà thượng phẩm? Còn muốn Bạch Ngọc chuẩn bị cho ngài? Ngài đi từ từ không tiễn, cung Vụ Ân không có trà cho ngài. Ông già giáo hoạt!”

Ổng tay áo bị cuộn lên, cơn gió mang theo mùi hương hoa lê trên người của Giang Lâm Vụ xông thẳng vào mũi của Bạch Ngọc, kích thích tâm tình của hắn lay động. Lại nghe thấy lời nói có vẻ như đang xót thương hắn. Khóe miệng không tự chủ mà lặng lẽ nhếch lên.

Chưởng môn nhìn thấy khóe miệng nhếch lên cười trộm đó của Bạch Ngọc, vuốt râu dài nói: “Chao ôi! Bạch Ngọc pha trà cho trưởng bối là ta đây thì làm sao? Đau lòng à? Tiểu Giang nếu ngươi mà nói như vậy, Bạch Ngọc có khả năng thực sự sẽ không pha trà cho ta đó! Suy cho cùng tiểu tử này rất nghe lời người.” Nói xong còn hí mắt nhỏ quét một vòng, ý cười nhạo Bạch Ngọc.

Đôi mắt hí kia của chưởng môn nhìn quá lộ liễu.

Bạch Ngọc vừa nhìn thấy dáng vẻ này, vội vã cúi đầu chấp tay hành lễ cũng sắp chấp đến tận trên đầu rồi. Cầu xin bỏ qua.

Chưởng môn vừa nhìn thấy thế cười haha ngậm miệng lại, có vài chuyện vẫn là người trẻ tự mình nói ra.

Giang Lâm Vụ không nhìn ra được ám chỉ ngầm giữa hai người.

Ngoan ngoãn ngồi lại vị trí hỏi: “Không cần phiền ngài chạy đến cung Vụ Ân một chuyến. Ngài nói đi, giữ riêng ta lại nói chuyện,

chuyện này chắc là rất nghiêm trọng. Ảnh hưởng đến sư phụ của ta?” Nhắc đến sư phụ vẻ mặt của Giang Lâm Vụ cũng nghiêm túc lại.

Bạch Ngọc nhìn Giang Lâm Vụ, bước nửa bước lại gần người nàng hơn.

Mấy ngày trước, nhóm tu sĩ xuất hiện sớm nhất đột nhiên nổi điên tấn công mọi người bị thương. Lập tức khiến cho mọi người lo lắng bất an.

Sau khi các môn phái hợp sức theo dõi điều tra phát hiện trước khi mấy tu sĩ này phát điên đều ăn một loại đan dược tên là “Nhập tiên” đang được bán đấu giá ở chợ quý, nghe nói mấy đan dược này, có thể gia tăng linh lực và trợ giúp cho việc tu luyện, ngày thành tiên dễ như trở bàn tay! Mặc dù các môn phái đã lên tiếng mấy loại đan dược này vô cùng nguy hiểm, bị cấm dùng. Nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ không biết lúc nào phát điên xuất hiện. Sự việc dần trở nên nghiêm trọng hơn.

Về mặt chương môn nghiêm túc đáp lại: “Sư phụ của người Tạ Tư tuy là đã thăng thiên, nhưng bà ấy rất nổi tiếng trong giới tu tiên, bà ấy rất tinh thông chế tạo linh đan diệu dược. Bà ấy đã từng ở trong một ngọn núi linh thiêng, chế tạo ra mấy cái đan dược nghe nói có thể giúp gia tăng linh lực. Sau này khi thất bại, cho dù bà ấy đã tiêu hủy toàn bộ đan dược thất bại nhưng mấy bán thành phẩm vớt đi còn để lại đã bị người có ý đồ xấu giấu đi.”

Chương môn lấy lại sắc mặt bình tĩnh: “Hiện tại loại dược này đã được chế tạo lại hoàn thiện, đồng thời được bán với giá cao ở trong chợ quý. Thăng cấp là một loại cám dỗ vô cùng lớn! Có một vài tu sĩ không có ý định tu theo chính đạo! Lại âm thầm sử dụng nó! Có người linh lực chưa tăng lên thì bản thân đã phát điên rồi, có tu sĩ thì đúng là thăng cấp lên thật nhưng đều bạo lực và khát máu.

Người đứng phía sau này...” chương môn ghen lời.

Giang Lâm Vụ bổ sung: “Hơn nữa người đứng phía sau sợ là có ý đồ sâu xa. Loại dược đáng sợ bị bán đấu giá chỉ là sản phẩm thử nghiệm, đặc biệt để dùng cho mấy kẻ ngốc đạo tâm bất chính mà có ảo tưởng muốn thăng thiên.”

“Xảy ra chuyện cũng vẫn có vô số kẻ ngốc không ngừng làm theo.

Đến cuối cùng vẫn là mượn tên tuổi của ta. Ta là đồ nhi của sư phụ,

trăm năm đã nhập Hoá thần, có người lòng dạ xấu xa đồn đại nói ta chính là ăn bí dược của sư phụ mới có thể tiến bộ nhanh chóng như vậy.”

“Vừa nghĩ đến dự đồ có thể tiến bộ to lớn như vậy, lại nghe phong phanh đâu đó có người thăng cấp thật, mấy tên ngốc đó đã không kìm chế nổi. Nhưng sau khi xảy ra vấn đề thì ta lại trở thành cái đích để chuốc giận. Trong mồm toàn nói lời chính nghĩa nói ta là đồ nhi của sư phụ, vì vậy thuốc độc là do sư phụ của ta chế tạo ra, ta thân là đồ đệ tất nhiên phải có trách nhiệm. Có khả năng còn muốn ta bồi cả mạng nữa...” Giang Lâm Vụ nhẹ nhàng giễu cợt.

“Mà người trốn trong bóng tối hành động, đã kiếm tiền từ ta lại còn chặn ta một đao, tính toán tốt lắm, hắt hết toàn bộ nước bắn lên người người đã chết.” Giang Lâm Vụ khước miệng nhếch lên nụ cười, mấy lời này giống như đang nói đùa nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Bạch Ngọc lúc nào cũng chú ý đến Giang Lâm Vụ, biết được là nàng tức giận thật. Chuyện này mơ hồ ảnh hưởng nặng nề đến sư phụ của Tiên Tôn, hẳn đã phái người trong nhà chú ý điều tra, biết được vài nguyên nhân, cũng bảo người trong nhà chú ý theo dõi sự việc tiếp theo đó. Hừm! Một đám người ruồi bọ, Bạch Ngọc lộ ra vẻ mặt sát khí.

Hắn sẽ không nhẹ tay với những người vừa khiến cho Tiên Tôn không vui còn có khả năng làm hại Tiên Tôn.

Chương môn không kiềm chế được gật đầu: “Chính là như vậy, vì thế nên Tiểu Giang à, chuyện này chúng ta có thể đánh chết mấy tên ngốc muốn mượn danh của người đó. Nhưng nguyên nhân của chuyện này vẫn cần vài lời giải thích cho các môn phái. Người là đồ nhi của Tà Tư, người cần phải đi điều tra kỹ một lần.”

“Ta biết, chương môn. Lúc sự việc xảy ra ta cũng đã có dự định, ta sẽ không để cho người khác dễ dàng chụp nôi đen hắt nước bắn lên người sư phụ của ta. Ngày mai ta sẽ xuất phát.”

“Được.”

Bạch Ngọc ở bên cạnh lắng nghe. Lòng mày giật giật, môi mím chặt, hẳn có chút nôn nóng, hẳn muốn đi cùng Tiên Tôn! Nếu như bản thân hắn mở miệng không biết Tiên Tôn có cho hắn đi cùng không? Sẽ tin tưởng hắn chứ?

Tiên Tôn đi chuyến này không biết bao giờ mới quay về, hẳn không thể chịu đựng được chuyện xa Tiên Tôn lâu như vậy.

“Tiểu Giang, một mình ngươi đi thôi sao?” chưởng môn đột nhiên hỏi.

“Vâng. Sao vậy? Ta là người đang trong Hoá thần kỳ không có vấn đề gì.” Về mặt Giang Lâm Vụ “Lão đầu tử, ngài không sao chứ”.

“Ngươi dẫn cả Bạch Ngọc cùng đi đi! Tiểu tử này học thức uyên bác lại thông minh, có thể giúp đỡ được ngươi, đã lâu rồi con không xuất giới, có rất nhiều chuyện Bạch Ngọc có thể xem giúp con.” chưởng môn nhìn thấy vẻ mặt cự tuyệt của nàng thì đẩy Bạch Ngọc về phía nàng.

Giang Lâm Vụ đang định từ chối.

Bạch Ngọc ở bên cạnh đã vội vã chấp tay nói: “Vâng! Xin chưởng môn an tâm. Con nhất định sẽ theo sát Tiên Tôn, nhìn kỹ Tiên Tôn, san sẻ giúp cho Tiên Tôn.”

Trong lòng Bạch Ngọc nhảy lên vì vui sướng, nghĩ đến nhất định phải tặng cho chưởng môn linh trà thượng phẩm! Còn phải là cái loại hai hộp to!

Giang Lâm Vụ...

“Không cần! chưởng môn. Đằng sau mấy chuyện này có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm, lại có rất nhiều nội tình không biết được, rất nguy hiểm. Dẫn theo hài tử, rất không an toàn.” Giang Lâm Vụ cau mày xoa tay cự tuyệt.

Về mặt Bạch Ngọc ở bên cạnh cứng đờ.

Chưởng môn vuốt bộ râu dài giọng nói chân thành: “Tiểu Giang à, Bạch Ngọc tâm tư ổn trọng, căn cơ tu luyện cũng tốt tự nó có thể bảo vệ được bản thân nó, ngươi không cần phải lo lắng. Ngươi đã lâu rồi không nhập thế, lại hơi ngốc nghếch. Dẫn theo Bạch Ngọc sẽ tốt hơn.” Ông lại đến gần Giang Lâm Vụ thấp giọng nói “Lần trước ngươi nhập thế, bản thân ngươi ở Bạch Châu đã gây ồn ào lớn gì bản thân ngươi nghĩ cho kỹ! Ngươi dẫn theo Bạch Ngọc, Bạch Ngọc là công tử Bạch gia! Ở Bạch Châu là gia đình vừa có tiền vừa có thế! Nếu như lại gây ra chuyện lớn gì cần bồi thường tiền thì Bạch gia cũng sẽ nhìn vào Bạch Ngọc mà có thể giúp đỡ ngươi một tay. Đồ ngốc ạ!”

Giang Lâm Vụ vừa nghe thấy thế, nhớ đến chuyện mấy năm trước ở

Bạch Châu, chút nữa thì nàng đem hết tài sản quý giá của sư phụ để đi bồi thường hết.

Nàng là tôn giả Hoá thần kỳ có thể một phát đánh chết đám ma vật nhưng lại không thể bồi thường tài vật bị hư hại cho nhà người ta.

Vừa nghĩ đến chuyện này, nàng lập tức sửa lời: Có lý! Mang theo đi. Bạch Ngọc nghe thấy lời to nhỏ bên tai của hai người, cuối cùng trái tim cũng quay trở về trong lồng ngực.

Lại sau đó Bạch Ngọc cam đoan với Giang Lâm Vụ bản thân sẽ không khoe khoang, không so dững khí, gặp chuyện thì chạy, tuyệt đối giữ gìn mạng sống một hồi thì Giang Lâm Vụ mới gật đầu đồng ý.

Chuyện cứ như vậy mà được quyết định.

...

## Chương 7: Thân thể chỉ có thể nhìn không thể ăn

Bình minh buổi sáng, những chú chim đang hót.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa xong từ sáng sớm, Bạch Ngọc đến cung Vụ Ẩn, hắt lơ lửng trên chiếc linh thuyền đang đi xa. Dáng vẻ cao lớn, lạng lẽ đứng dưới bóng cây lê trắng ở sân trước.

Gió nhẹ thổi qua vạt áo màu trắng trà thêu hoa văn mây trôi, những bông hoa lê sáng sớm nhẹ nhàng rơi xuống, hương trúc thanh mát, lạnh lùng ẩn trong hương hoa lê ngọt ngào. Trong tim của Bạch Ngọc cũng bị gió nhẹ thổi qua nên cảm thấy rất thoải mái, trái tim cũng có hương hoa lê ngọt ngào. Sau này đều có thể cùng Tiên Tôn sớm chiều ở chung rồi...

Giang Lâm Vụ vừa đẩy cửa ra đã thấy chàng thiếu niên tuấn tú, nho nhã đứng dưới tàng cây hoa lê trên mặt mang theo ý cười, giống như đệ tử nhỏ được đi ra ngoài du xuân với trường học nên vô cùng thích thú.

Nàng bỗng nghĩ: Đi ra ngoài mà vui vẻ như thế à? Với lại, dù gì cũng là công tử thế gia, trước kia ở trần thế phồn hoa, náo nhiệt, sau khi đến cung Vụ Ẩn này của nàng cả con chó cũng khó mà gặp được, bây giờ được ra ngoài đương nhiên phải vui vẻ rồi.

Bạch Ngọc nghe thấy tiếng đẩy cửa nên xoay người lại thì nhìn thấy Giang Lâm Vụ mặc một thân màu trắng quần thêm lớp lụa mỏng.

Mềm mại, mờ ảo như mây khói, mây mù không thể xâm phạm càng làm nổi bật vẻ lạnh lùng và xa cách của Giang Lâm Vụ nhưng nó lại mang theo vẻ cảm dỗ cực kỳ mạnh. Hai mắt Bạch Ngọc nhìn chăm chăm, tâm trí điên cuồng, vội vàng cúi đầu hành lễ.

Giang Lâm Vụ gật đầu. Hai tay chắp sau lưng nói: "Xuất phát thôi."  
"Vâng Tiên Tôn."

Trước đó đã thống nhất là đến núi Bồng Âm điều tra về pháp trận mà sư phụ Tạ Tư để lại, nên ở chỗ cũ đây có tư liệu về linh dược, có thể biết được một chút tin tức.

Sau khi thuyền chạy được một thời gian.

Bạch Ngọc bắt đầu nhập linh thạch để cố định vị trí, rồi xác định hướng bắt đầu xuất phát đến núi Bồng Âm. Sau khi xuống thuyền, vốn Bạch Ngọc vẫn tưởng Lâm Vụ tiên quân sẽ trốn bên trong như ngày thường.

Kết quả lại thấy Lâm Vụ tiên quân đứng trên boong thuyền, gió thổi khiến làn váy như mây mù của nàng khẽ run, giống như một nữ thần đến thế giới này. Vẻ ngoài tuyệt đẹp, nhìn vào nổi lòng riêng.

Vẻ mặt nàng tằm tối, đôi mi thanh tú hơi nhú lại. Đôi mắt nhìn thẳng về vùng núi đầy mây mù phía xa. Bạch Ngọc bỗng không biết nên tới gần thế nào, trong lúc hần đang do dự muốn mở lời.

"Bạch Ngọc này." Vẻ mặt Giang Lâm Vụ càng tối tằm hơn thậm chí có chút vặn vẹo, Bạch Ngọc lập tức đáp: "Bạch Ngọc đây. Tiên Tôn, ngài..."

"Bản tôn mới nhớ đến là bản tôn say thuyền. Nôn ---" Nói xong thì ngời xồm xuống run người nôn ra.

Bạch Ngọc đi đến vội vàng ngời xồm xuống, vội vàng lấy trong túi trữ vật ra một túi chườm nóng, rót một ly đưa lên miệng thổi thổi rồi đưa cho Giang Lâm Vụ.

"Tiên Tôn, ngài uống chút nước ấm đi, sẽ dễ chịu một chút đó."

Giang Lâm Vụ nhận lấy, há miệng uống một ngụm to, dạ dày quay cuồng nhưng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Bạch Ngọc khẽ vuốt lưng Giang Lâm Vụ. Sau đó nhỏ giọng nói:

"Tiên Tôn, bây giờ chúng ta đang đến một khu rừng rậm. Nơi này có linh lực đặc biệt, lái thuyền sẽ rất nguy hiểm. Chờ khi qua khỏi khu rừng rậm này chúng ta có thể điều khiển rồi, không cần ngồi linh thuyền, chỉ là tốc độ sẽ hơi chậm một chút. Người xem?"

"Ngự kiểm ngự kiểm!" Giang Lâm Vụ liên tục nói: "Lâu lắm rồi không đến đây, cái tật say tàu này ngày càng nghiêm trọng. Khi ta còn trẻ cũng chẳng nghiêm trọng như thế." Nói xong thì đầu óc choáng váng, buồn nôn, muốn phun ra.

Ấn đường Bạch Ngọc nhú chặt lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng, hần đưa tay cẩn thận nâng Giang Lâm Vụ dậy. Vẻ mặt Giang Lâm Vụ trắng

bêch, đổ đầy mồ hôi lạnh còn có chút ù tai, nàng cầm lấy tay Bạch Ngọc để hắt đỡ nàng từng bước vào trong khoang thuyền. Bạch Ngọc xốc áo ngủ bằng gấm trên tháp lên, đỡ Giang Lâm Vụ để nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Giang Lâm Vụ yếu ớt dựa theo hắt mà nằm xuống, nhưng chỉ một chút, nàng đã che miệng đau khổ nói: "Hình như nằm xuống càng đau đầu! Ta thấy rất choáng!" Bạch Ngọc nghe thế thì vội vàng ôm lấy cả người nàng, để Giang Lâm Vụ tựa đầu vào lòng mình, sau đó khẽ vuốt lưng cho nàng, để nàng dễ chịu một chút.

Mọi thứ đều quá nhanh nhưng lại rất tự nhiên. . Truyện Mỹ Thực Bạch Ngọc bình tĩnh. Lòng mi hắt run lên vài cái, nhưng mà không đợi được tiếng oán trách mà Giang Lâm Vụ dành cho hắt như trong tưởng tượng.

Hắt cúi đầu nhìn, Giang Lâm Vụ mềm yếu tựa vào lòng ngực hắt đã mơ hồ ngủ rồi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Giang Lâm Vụ, cảm nhận được bộ ngực phập phồng thoang thoang mùi hoa lê xông vào mũi. Bạch Ngọc lập tức cứng người, hô hấp cũng dần không ổn định nữa. Tim hắt đập nhanh như trống, bây giờ Tiên Tôn không phải mê man trong mê dược nữa, mà là thật sự đang tỉnh táo, có ý thức có thể Tiên Tôn sẽ đẩy hắt ra...

Hai tay Giang Lâm Vụ vòng qua ôm lấy eo của Bạch Ngọc, hai má tựa vào lòng ngực của Bạch Ngọc im lặng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắt. Cảm giác thoải mái thật, không muốn nôn cũng chẳng muốn mê man. Ấm áp, còn có một chút hương trúc xen lẫn với hơi thở của nam nhân vô cùng dễ ngủ. Mí mắt của Giang Lâm Vụ từ từ nặng dần, mùi hương này hình như rất quen thuộc...

Hình như đã ngủ thấy rất nhiều lần?... Ở đâu? Khi nào?... Trong mơ hồ hiện lên một đoạn ký ức ngắn, chưa kịp suy nghĩ hai mắt đã nhắm lại chìm vào mộng đẹp.

Sau khi Bạch Ngọc phát hiện Giang Lâm Vụ đã ngủ, thì thả lỏng cơ thể cứng ngắc sau đó ôm chặt lấy nàng. Gác cằm lên đỉnh đầu của Giang Lâm Vụ, ngửi ngửi mùi hoa lê thoang thoang trên tóc nàng.

Hai người thân mật ôm nhau ngồi trên thuyền nhỏ, trong lúc đó mây mù từ từ kéo đến. Trái tim cũng trôi nổi khắp nơi.

Chờ sau khi Giang Lâm Vụ tỉnh lại đã thấy hoàng hôn màu hồng của trời chiều, nhìn ra ngoài khoang thuyền đã thấy đang đậu ở một

bình nguyên rồi.

Bạch Ngọc đang ở đấy nhìn về phương xa. Giang Lâm Vụ nghiêng người bước xuống, phát hiện tiếng động phía sau nên Bạch Ngọc quay đầu lại nhìn.

Thấy Giang Lâm Vụ tỉnh, thì nhoẻn miệng cười. Hắn xoay người mở một cái nồi nhỏ trên mặt đất ra, múc cho Giang Lâm Vụ một bát cháo thịt băm, cháo còn nóng được hắn đặt trước bàn trà nhỏ.

Rót một chén nước ấm đưa đến cho Giang Lâm Vụ nói: "Tiên Tôn, ngài tỉnh rồi. Còn khó chịu không? Nào, uống chút nước đi. Sau đó ăn chút cháo thịt băm rau xanh này thì dạ dày sẽ dễ chịu hơn đấy."

Giang Lâm Vụ nhận lấy chén nước, nhớ đến chuyện mình say tàu còn ngủ trong lòng của Bạch Ngọc. Thì khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng lên ho một tiếng nói: "Ta không biết Bạch Ngọc, ta say tàu rất nghiêm trọng nên mạo phạm người rồi."

Bạch Ngọc vội vàng nói tiếp: "Không mạo phạm!" Hắn chỉ hận không thể mỗi ngày đều như thế này! Nhưng câu nói phía sau hắn cuối cùng vẫn không có can đảm nói ra.

Phát hiện mình quá xúc động nên Bạch Ngọc thấp giọng nói: "Không mạo phạm, Tiên Tôn. Tiên Tôn đừng nói như thế. Bạch Ngọc đã từng đồng ý với chương môn sẽ chăm sóc cho Tiên Tôn rồi." Mà bản thân hắn cũng muốn chăm sóc cho Tiên Tôn, muốn mãi mãi ở bên cạnh Tiên Tôn.

Giang Lâm Vụ chỉ đứng tới cảm của Bạch Ngọc, nàng ngẩng đầu nhìn chàng thiếu niên cúi đầu trước mặt này, giống như hắn đã làm chuyện sai trái gì mạo phạm đến nàng.

Hình như hắn đều như thế, bám chặt lấy nàng như thế. Nói hắn không nghe lời, chuyện gì hắn cũng làm cả, cố gắng làm hết mình. Nói hắn nghe lời, đánh chửi hắn đều không chịu đi.

Giang Lâm Vụ thở dài, nhón chân sờ sờ mái tóc mềm mại của Bạch Ngọc nói: "Người đừng vội, cảm ơn Bạch Ngọc nhé." Bạch Ngọc bị nàng sờ đôi mắt hoa đào ngẩn ra. Sự tôn nguyện ý tiếp xúc thân thể cùng hắn... Là Tiên Tôn nàng chủ động...

Bạch Ngọc thuận thế quỳ xuống để Giang Lâm Vụ sờ thoải mái hơn, không cần phải nhón chân, cũng muốn để nàng có thể sờ nhiều hơn một chút. Bạch Ngọc tươi cười rạng rỡ, đôi mắt hoa đào ánh lên ánh sáng, trong lòng như có một lọ mật nhỏ tràn ra trong lòng.

Giang Lâm Vụ vuốt vuốt, cảm giác được sờ thật tốt, mềm mại lại mang theo chút cứng cứng. Nàng cũng không dám sờ nhiều, rút tay lại nói: "Ăn cơm thôi."

Sau đó trong lúc hai người đang ăn cháo, Bạch Ngọc nói chuyện trong nhà và chuyện của chương môn đưa đến cho Giang Lâm Vụ biết.

Không biết là do tin tức bị lộ hay là có người cố ý truyền ra. Mấy ngày gần đây, đã có không ít tu sĩ nghe thấy tin tức tiến vào núi Bồng Âm, ý muốn tìm tin tức về đan dược "Nhập Tiên" từ chỗ của Tạ Tư để lại, thuận tiện còn muốn moi lấy một chút đồ tốt khác nữa. Sau khi Giang Lâm Vụ nghe xong thì hừ lạnh một tiếng: "Có một số việc không phải muốn là có thể giấu được, khi còn sống sư phụ có chút hư danh, bị người ta dò xét nghiên cứu nhiều chuyện. Còn về đám người dám vào núi Bồng Âm là do có người cố ý thả mồi để dụ mấy người ngu xuẩn đó vào." Nàng ăn xong ngậm cháo cuối cùng thì bỏ chén xuống nói: "Chúng ta ngủ đến hừng đông thì xuất phát." Bạch Ngọc gật đầu.

Hai người trở về thuyền nghỉ tạm một đêm.

Sáng sớm, ánh nắng sớm mùa hè luôn rực rỡ, chiếu vào thảo nguyên xanh thẫm, rộng lớn.

Mà Giang Lâm Vụ ngủ liên tục hai giấc nên cả người đều rất thoải mái. Nàng ra sức đuổi thẳng người, những đường cong duyên dáng theo động tác của nàng càng phập phồng lên xuống. Mà Bạch Ngọc đang kinh ngạc bên cạnh muốn nhìn mà không nhìn được, chỉ có thể quay đầu đi. Hắn triệu hồi linh kiếm, vừa định đứng dậy, thì đã bị một cánh tay đẹp để chặn lại.

Giang Lâm Vụ đứng lên trước: "Chúng ta ngồi chung một kiếm mà đi, tốc độ sẽ nhanh hơn một chút. Người là Trúc cơ hậu kỳ, linh lực luân chuyển có hạn. Nếu muốn tách riêng ra để ngự kiếm, sau đó có thể người sẽ không theo kịp."

Bạch Ngọc nghe thấy phải ngồi chung phi kiếm thì sắc mặt đỏ bừng, lan rộng đến tận mang tai. Có thể cùng Tiên Tôn ngồi chung đương nhiên là điều mà hắn cầu còn không được.

Thanh phi kiếm được phóng ra như một mũi tên từ một cây cung tốt, chỉ còn lại một ánh kiếm trong tích tắc.

Mặc dù Bạch Ngọc đã thiết lập một kết giới cản gió trên thân kiếm

của mình nhưng tóc vẫn bị gió thổi cho tung bay tứ phía, vì thế mà hần mới biết được "Có thể không theo kịp" là có ý gì. Nếu tách ta để ngự kiếm, nếu Tiên Tôn không đợi hần, có lẽ hần sẽ không tìm thấy được Tiên Tôn...

Cho dù Giang Lâm Vụ đã giảm tốc độ rồi, hai người ngừng lại nghỉ ngơi mấy ngày, ngày thứ bảy mặt trời lên cao cuối cùng cũng đến được núi Bồng Âm.

Giang Lâm Vụ thu kiếm lại. Bạch Ngọc theo sát phía sau.

Dưới chân giẫm lên đất ở núi Bồng Âm, nàng hít vào hơi thở sông núi quen thuộc.

Giang Lâm Vụ bỗng nhiên có chút xúc động. Đây là linh sơn mà lúc trẻ nàng và sư phụ Tạ Tư từng ở trong một khoảng thời gian rất dài. Mùi của linh sơn bị khiến nàng rất hoài niệm, trong đầu nhớ đến rất nhiều chuyện khi còn bé nàng và sư phụ tu luyện rảnh rỗi thì đi săn thú, câu tôm câu cá trong khe nước.

Nơi này giống như quê hương của nàng, giống nhà của nàng.

Nhớ lại những ký ức ấm áp xong.

Bây giờ nàng phải tính toán cách để nghiền nát những kẻ muốn nhúng chàm, phá hư những kỷ niệm đẹp giữa nàng và sư phụ.

Đôi mắt phượng đẹp đẽ của nàng nhìn xung quanh mà rung mình, trực phóng ra thần thức uy áp của Hoá thần kỳ.

"Các người biết điều thì tự giác rời đi, không biết tốt xấu, còn muốn làm phiền đến nơi ở của người khác thì bọn người xấu như các người cứ chờ bị trừng phạt đi."

Giọng được bao bọc bởi linh lực lan tràn bốn phía, làm kinh sợ đến thú vật trong núi, chim cũng bay đi.

Uy áp của Hoá thần kỳ và giọng nói có linh lực vô cùng mãnh liệt của Giang Lâm Vụ truyền khắp núi Bồng Âm.

Linh khí nơi này rất kỳ lạ, yêu thú tinh quái sinh sống ở đây cũng kỳ lạ. Ngoại trừ bị yêu ma tập kích, đã có rất nhiều màn chém giết giữa người với người khi vào núi, người chết vô số. Có người đã chạy thoát, chịu không nổi rời đi. Còn có người nhanh chóng rời khỏi phạm vi thần thức, ẩn mình đi.

Giang Lâm Vụ ngồi lên đỉnh của một hòn đá. Vừa bắt chéo chân lắc lư, vừa nhắm mắt cảm nhận thần thức, có vài người đã rời đi, có vài người còn chưa hiểu ra.

Nàng cười ra tiếng, xem ra tối nay phải có cảnh chém giết rồi. Bạch Ngọc đứng bên cạnh nàng nhìn chăm chăm vào đôi ngọc đang đung đưa kia, vẻ mặt tối đen lại. Dùng một giọng nói không hợp với vẻ mặt kỳ lạ hỏi: "Vì sao Tiên Tôn phải cố ý phóng thích thần thức truyền tiếng đi để chữa cho họ con đường sống thế?" Giọng nói dịu dàng mang theo chút khờ dại, trong sáng của thiếu niên.

Giang Lâm Vụ mở to mắt ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc, đôi môi đỏ cong lên: "Bản tôn rõ ràng cũng thật sự không liên quan đến họ. Bản tôn tự cao nên mới thả thần thức đi thị uy với bọn họ. Bản tôn cũng rất tin tưởng thực lực của bản thân mình, không hề sợ bọn họ tụ tập lại cùng nhau mai phục bản tôn." Mắt phượng nhú lại, vô cùng yêu mị.

Bạch Ngọc nhìn thấy người nữ tử đang câu dẫn người mà không hề biết kia cảm thấy được trong lồng ngực đau đến nóng bừng lên. Mấy ngày nay hai người có rất nhiều cơ hội để ở chung với nhau, Tiên Tôn thật là thời thời khắc khắc tản ra sức hấp dẫn mà bản thân nàng còn không tự biết. Vốn Bạch Ngọc đang thèm ăn nàng, bây giờ cũng chỉ có thể nhìn mà không ăn được, tra tấn hằn đến phát đau.

...

## Chương 8: Trúng tình độc, tình loạn ý mê căn Tiên Tôn

Trắng sáng trên bầu trời, ánh trăng trong sáng chiếu xuống như chiếu ánh sáng dịu xuống khắp muôn nơi.

Cơn gió với không khí ẩm áp giữa mùa hè của buổi chiều trong rừng, thổi lướt qua đàn đom đóm cũng không thể che giấu được ý muốn giết người lạnh buốt.

Một cô nương mặc áo màu vàng ôm ngực lão đảo vấp vào một bụi cỏ gai. Ngoại trừ tiếng động của vải áo cọ vào cỏ ra, dường như đằng sau nàng ấy còn có âm thanh kỳ lạ khác.

Cô nương mặc áo vàng vẻ mặt trắng bệch, trên khuôn mặt tròn trịa ngọt ngào xinh đẹp đầy những vết thương, tuy nông nhưng thấm đẫm máu, rất giống như vết móng tay do bị cào.

Dòng máu đỏ tươi từ trong quần áo của nàng ấy thấm ra ngoài, màu đỏ tươi đáng sợ đột ngột thấm đẫm quần áo màu vàng tươi. Nàng ấy không ngừng trốn tránh, máu tươi chảy xuống dính lên lá cỏ, vô tình chỉ đường cho người ta.

Cô nương áo vàng bay ngang qua bãi cỏ, đến một chỗ đất lớn cây chặt, đá vỡ. Loạng choạng nấp sau đồng đá bị sụp xuống một nửa. Nàng ấy liều mạng nín thở, cả người run rẩy, môi trắng bệch khô nứt, răng run cầm cập.

Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng một giọng nữ sắc bén và giả tạo: "Tiểu cô nương... người ở đâu vậy?... hahaha...!"

"Ở đâu đó? Tiểu cô nương xinh đẹp... chơi trốn tìm à... "

"Cô nương xinh đẹp... ta tìm thấy người sẽ giết người ngay đó..."

Âm thanh chói tai và tiếng cười trêu chọc lúc xa lúc gần, kích thích thần kinh của cô nương áo vàng, nàng ấy nhắm mắt cắn răng, cuộn người vào sâu bên trong, trái tim run rẩy đến mức sắp gục ngã.

“Ở đâu vậy... ở đâu đó...” Giọng nói bay xa, quý dữ đoạt mạng hình như đã rời đi.

Cô nương áo vàng ho một tiếng, thở gấp một hơi, rơi nước mắt vì bản thân vừa thoát khỏi cỏi chết. Vừa mới thả lỏng người.

Đột nhiên...

“Tìm thấy rồi...” Giọng nói bén nhọn xuất hiện ở sau lưng, cô nương áo vàng sững sờ quay đầu...

“Nhìn lại lần nữa, thật đúng là tiểu cô nương xinh đẹp nha! Xinh đẹp... đều phải chết!” Móng vuốt dài dính máu tươi mang theo sát ý hung ác lạnh lùng hướng ngay mặt cô nương áo vàng túm lấy.

Mặt của cô nương áo vàng như tro tàn, ngồi trên mặt đất đến ý muốn chạy trốn cũng không thể nào di chuyển được chân để chạy, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào móng tay dài dính máu đỏ tươi đang hướng về trán của mình đó, trong con ngươi phản chiếu bộ váy đỏ và mặt hung ác, sát ý của chủ nhân bộ móng tay dài đó. Thực sự phải chết ở đây sao? Ca ca thì phải làm sao? Ca ca vẫn còn đang đợi ta... ai... ai có thể đến cứu ta...

“Vù...” Một đường ánh kiếm chém về phía bộ móng dài đỏ tươi một đường chéo bên phải.

Bộ móng đỏ mà Tiết Anh vẫn đang đuổi ra để lấy mạng người, đột nhiên cảm giác được vội vàng thu bộ móng dài về.

Trên khuôn mặt ả bởi vì tức giận mà vặn vẹo, đang định quay đầu muốn xem ai không biết sống chết cản trở ả; một thân ảnh mảnh mai màu trắng vụt đến trước mặt của Tiết Anh vùng kiếm lên chém một nhát, tốc độ vô cùng nhanh ra tay vô cùng chuẩn xác.

Nếu như không phải căn cơ tu luyện của Tiết Anh cao một chút kịp thời tránh thoát, đường kiếm mạnh mẽ đã cắt đứt cổ ả rồi.

Ả tự biết hiện tại không phải lúc đến gần tiếp chiêu, sau khi ném ra mấy ám khí nhanh chóng chạy trốn đến khoảng cách không bị tấn công.

Sau khi Tiết Anh ổn định cơ thể, mới nhìn thấy rõ người tấn công mình lúc ban nãy, là một thiếu niên lang xinh đẹp đáng người như ngọc.

Người mặc quần áo trắng trà thù hoa văn đám mây là một thiếu niên ấm áp, đoan chính, đáng người hẳn cầm kiếm kiếm ý vô cùng hung ác, ra tay tàn nhẫn, hoàn toàn không hợp với vẻ ấm áp và

đoan chính. Tỏ rõ là vị thiếu niên này không hề giống với vẻ ngoài ấm áp, đó là một mặt khác cuộn trào mãnh liệt thậm chí là hung ác. Kiểu người trong ngoài không giống nhau này chọc đúng và điểm cực đoan của Tiết Anh, trong đầu ả không khỏi rục rịch, lộ ra vẻ trêu đùa nhìn chăm chăm vào thiếu niên lang xinh đẹp như ngọc này, ánh mắt đầy vẻ ái muội.

Giữa cảnh tàn sát khốc liệt.

Lý Đình Đình ngồi trên đất nhìn thân thủ của nam tử nhìn lạnh lùng nhưng lại tiêu sái đã cứu mình thì nhất thời ngây ngốc.

Sau đó nghe thấy giọng nói ấm áp ôn hòa hỏi: “Cô nương, cô nương không sao chứ?” Thiếu niên nghiêng đầu hỏi, nhưng đường kiếm trong tay vẫn lạnh lùng, vênh tai chú ý cảnh giác với kẻ địch ở đối diện.

Lý Đình Đình mắt tròn xoe mở to, sửng sờ đột nhiên không thể trả lời, nàng ấy nghe thấy trái tim mình đang điên cuồng đập mạnh. Giây phút vui sướng vì được cứu cùng với dáng người thiếu niên anh tuấn và vẻ ngoài ưu nhã đã đã động đến trái tim rối loạn mấy ngày nay của nàng ấy.

Giọng nam dịu dàng và êm tai đã xua tan đi sợ hãi vốn có của nàng ấy, nàng ấy tỉnh táo lại, vội vàng nhắc ống tay áo đã rách nát lau sạch nước mắt trên mặt, đứng dậy, chắp tay cúi đầu: “Đa tạ ân cứu mạng của công tử! Tại hạ là Lý Đình Đình con gái của Lý Trạch, nhà họ Lý ở Bạch Châu! Không biết công tử...

“Lý gia ở Bạch Châu?” Đột nhiên Bạch Ngọc cắt ngang hỏi.

Lý Đình Đình mạnh mẽ gật đầu định lên tiếng đáp lại.

“Ài chà... tình chàng ý thiếp này, coi tử tử như không tồn tại à? Tử... tử... Thật thương tâm nha...” Giọng nói cao vút biến điệu hướng đến thu hút lực chú ý của hai người.

Ngón tay trở của Tiết Anh chậm rãi quét qua khuôn ngực lộ ra ngoài của mình, mang theo ý tứ quyến rũ trực tiếp nhìn thẳng vào Bạch Ngọc. “Tiểu lang quân vừa nãy thật hung dữ với người ta nha... Nếu như thiếu niên đang ở Trúc cơ hậu kỳ, không bằng đi theo tử tử, tử tử có thể khiến cho người dễ dàng tấn thăng lên đến Kim đan kỳ.” Dáng vẻ của Tiết Anh cũng không kém, rất có sức hút. Động tác lẳng lơ nhưng nóng bỏng, một bộ đồ đỏ càng nóng bỏng hơn.

“Công tử người đừng tin ả ta! ả chính là Tiết Anh tu luyện tà đạo,

âm hiểm thâm độc, thủ đoạn tàn ác, thường hay dụ dỗ một vài người làm mấy chuyện đó để hấp thụ tu vi của người khác! Người ngàn vạn lần đừng để ả mê hoặc!” Lý Đình Đình sắc mặt đỏ bừng hô to. Thứ nhất là sợ vị công tử này bị dụ dỗ hoặc bị bắt đi...Thứ hai là tiểu thư khuê gia khi nhắc đến mấy chuyện tình dục này thì khiến nàng đỏ bừng mặt.

Bạch Ngọc gật đầu với Lý Đình Đình. Vẻ mặt hắc không thay đổi, đến cả ánh mắt cũng keo kiệt bủn xỉn không nhìn Tiết Anh lấy một cái.

Hắn rút kiếm hoa, đối kiểu kiếm chuẩn bị phòng thủ hoặc tấn công bất cứ lúc nào.

Lý Đình Đình nhìn thấy Bạch Ngọc không hề bị tác động, vừa xấu hổ vừa vui vẻ. Vị công tử này vẻ ngoài bất phàm, tất nhiên sẽ không bị ma tu này dụ dỗ.

Tiết Anh sắc mặt tái xanh, ả vốn là kẻ điên vặn vẹo, bây giờ bị xấu mặt như vậy, thế nhưng còn dám chuẩn bị tấn công ả! Đột nhiên ý muốn giết người dần tăng lên.

“Hừm! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, đừng trách tỷ tử ác tâm ra tay tàn nhẫn! Thiếu niên lang, tuy rằng kiếm thuật của người thiên phú cũng tốt. Nhưng ta là Kim đan trung kỳ, cấp bậc linh lực có thể đè bẹp người mấy cấp.

Tiết Anh lộ ra vẻ hung hăng, cô ta giải phóng linh lực đè ép trực tiếp tấn công Bạch Ngọc, muốn uy hiếp Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc không muốn trực diện tiếp chiêu này, hắn nhảy lên không trung dùng kiếm vẽ bùa trong không khí, bùa chú cổ xưa phức tạp trong không trung lóe lên ánh sáng mờ phóng về phía linh lực của Tiết Anh.

Sau khi Tiết anh nhìn rõ phù chú của Bạch Ngọc thì trợn mắt há mồm, sắc mặt ả thay đổi mấy lần. Mới run rẩy kêu to: “Người là gì của tiện nhân Giang Lâm Vụ?! Sao người lại biết dùng trận pháp phù chú của ả ta? Người là cùng một giuộc với tiện nhân đó?”

Khuôn mặt vặn vẹo của Tiết Anh bắt đầu điên cuồng, đột nhiên thấp giọng: “Đều là ả ta, chính là tiện nhân đó, là ả ta đã hại Vu lang rời bỏ ta...Do ả ta đều tại ả ta!” Lại kêu lớn: “Ta đã tập hợp người đi giết ả ta rồi! ả ta chạy không thoát đâu! Tiện nhân đó! Ta nghĩ rằng ả ta chắc chắn đã chết không chút nghi ngờ! Sau đó ta mới đi truy

sát tiêu cô nương cũng đáng chết này! Nếu như người là đệ tử của ả ta, người sỉ nhục ta, người cũng đáng chết! Tất cả đều phải chết!” Bạch Ngọc không thể chịu nổi người khác mắng chửi Giang Lâm Vụ. Lúc này, người xưa nay luôn bình tĩnh như hắc trên mặt hiện rõ sự tức giận. Nếu như không phải Tiên Tôn đang ở gần đây, hẳn đã dứt khoát giết nữ nhân điên này rồi.

“Ồ? Người là đang nói đùa trẻ mà bản tôn dạy dỗ ra như thế nào cũng đáng chết à?” Giọng nói của Giang Lâm Vụ lạnh nhạt từ trong không trung truyền đến, bóng người xuất hiện, tà váy lúc ẩn lúc hiện.

Sau khi Tiết Anh nhìn thấy Giang Lâm Vụ thì bắt đầu trợn mắt kêu lên: “Người chưa chết! Sao người lại chưa chết?!”

Giang Lâm Vụ sau khi chạm đất thì việc đầu tiên là cẩn thận nhìn vết thương trên người Lý Đình Đình nói: “Lý cô nương, vết thương chỗ ngực của người không sâu, uống mấy viên đan dược là được. Nhưng vết thương trên mặt người thì phải chú ý, miệng vết thương không sâu nhưng trong móng ma tu có độc, người phải tìm y tu để nhờ giúp người hút độc ra trước đã rồi mới đắp thuốc. Cẩn thận một chút sẽ không để lại sẹo.”

Lý Đình Đình nhìn thấy Lâm Vụ tiên quân vẻ ngoài xinh đẹp cẩn thận dò xét trước mắt, lỗ tai đỏ ửng như sắp chảy máu. Nàng ấy nghĩ ở trong lòng: “Hóa ra chính là Lâm Vụ tiên quân trong lời đồn, nàng ấy thật dịu dàng. Không hề giống với mấy lời đồn đại chút nào. Còn là sư tôn của công tử, trách không được mà vị công tử đó lại giỏi giang như vậy.” Nàng ấy gật đầu hành lễ: “Cảm ơn Lâm Vụ tiên quân và công tử đã có ân cứu mạng!”

Giang Lâm Vụ khẽ cười xua tay.

Mắt phượng lạnh lùng nhìn Tiết Anh lạnh lùng nói: “Tiết Anh, mấy năm nay người càng lúc càng điên rồi. Điên cuồng ngạo mạn, mấy người người chiêu mộ muốn giết ta đó hiện tại đang bị trận phù của ta khóa nguyên tại chỗ. Bọn họ đều giống như người, giữ mình bất chính, tâm tư không thuần, hiện tại đều đang ở trong trận phù chém giết lẫn nhau.”

Tiết Anh nghe vậy mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên: “Giang Lâm Vụ, hừm, dựa vào hài cốt của sư phụ của mình mà thượng vị, bây giờ được gọi là Lâm Vụ tiên quân! Người giống hệt như lúc trước, khuôn

mặt đó khiến ta chán ghét, khiến ta hận không thể chém rách khuôn mặt đó của người, hủy đi kinh mạch của người! Sau đó lại ném người vào nơi giống như câu lan(\*) đó, khiến người phải chịu ngàn người...!”

(\*)Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc

Chưa đợi ả ta điên cuồng kêu xong, Bạch Ngọc vùng đường kiếm giống mùa đông lạnh lẽo cắt ngang không trung, trực tiếp cắt đứt bả vai Tiết Anh.”

“Bạch Ngọc, giữ vững kiếm tâm, không được kích động” Giang Lâm Vụ cao giọng nhắc nhở.

Bạch Ngọc nghe lời, thu hồi sát ý hung hãn trên mặt. Quay đầu, cúi xuống chấp tay khó chịu nói: “Vâng thưa Tiên Tôn. Đệ tử đã lỗ mãng rồi.”

Tiết Anh cảm thấy cả người lạnh lẽo, đường kiếm vừa nãy đó là thực sự muốn mạng ả ta. ả trợn mắt nhìn dáng vẻ cúi đầu của Bạch Ngọc ở trước mặt Giang Lâm Vụ, hóa ra là như vậy...

ả che ngực nhếch miệng cười lạnh: “Tốt! Rất tốt! Từng người từng người đều bị tiện nhân này mê hoặc!” ả tàn nhẫn phóng ra mưa ám khí hướng về phía Giang Lâm Vụ, Giang Lâm Vụ kéo Lý Đình Đình qua lập tức vẽ ra trận phù phòng ngự chặn lại ám khí.

Không ngờ đến Tiết Anh lại liều mạng cá chết lưới rách không quan tâm linh lực mạnh mẽ mà xâm nhập vào trận phù của Giang Lâm Vụ, Tiết Anh giơ con dao găm lưỡi cong trong tay ra, đâm về phía ngực của Giang Lâm Vụ muốn cắm vào thật sâu.

“Tiên Tôn cẩn thận!” Bạch Ngọc sợ hãi đứng chắn lên phía trước.

Giang Lâm Vụ nhanh chóng kết thúc thần chú, linh lực cực đại của phù chú đánh thẳng hướng của Tiết Anh, khiến ả ta bay xa mấy trượng. Mà con dao găm trong lúc ả ta bay ra uốn cong một cách kỳ lạ.

Tiết Anh ngã xuống đất ho ra máu, cơ thể ả chịu trọng thương, thấy một kích không chút thì ném ra mê hương, nhân lúc hỗn loạn lẫn trốn.

Một trận chiến hỗn loạn đến đây là kết thúc.

Lý Đình Đình quỳ xuống hành lễ tạ ơn Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc. Nàng ấy vừa khóc vừa nói nàng ấy đến đây không cố ý xúc phạm

chốn cũ của sư phụ của tiên quân Giang Lâm Vụ. Chỉ là ca ca của nàng ấy bị người không rõ lai lịch bắt cóc để thử đan dược “Nhập tiên”, linh lực tiêu tan, rơi vào hôn mê đã lâu, sợ rằng sắp mất mạng.

Thế nên nàng ấy mới mạo phạm muốn tìm phương pháp cứu giúp ca ca mình. Nhưng nàng ấy ở trên núi trốn đông trốn tây rất lâu, vẫn không tìm thấy được trận pháp, đã vậy còn vô tình bị Tiết Anh nhìn thấy, sau đó bị truy sát.

Giang Lâm Vụ cẩn thận hỏi tình hình huynh trưởng của Lý Đình Đình, một người hỏi một người đáp.

Đều không hề phát hiện đến Bạch Ngọc ở bên cạnh, lông mày hơi nhíu chặt hình như không được thoải mái. Trên trán hằn toát ra mồ hôi, sắc mặt đỏ ửng, dáng vẻ đoan chính trước giờ vào lúc này giống hệt như bị kiến cắn đứng ngồi không yên.

Sau khi Giang Lâm Vụ hỏi hết toàn bộ tình hình, nàng lấy ra một bình đan dược từ trước ngực đưa cho Lý Đình Đình.

“Lý cô nương, ta đại khái đã hiểu rõ tình huống của huynh trưởng nhà ngươi, ngươi cầm lấy bình đan dược này. Quay về mỗi ngày cho huynh trưởng của ngươi dùng một viên, có thể ổn định được linh lực đang bị phân tán của huynh trưởng ngươi. Thời gian tới ta sẽ đến Bạch Châu đích thân kiểm tra. Núi Bồng Ấm rất đặc thù, lúc nữa có khả năng sẽ có tranh đấu, ngươi không tiện ở lâu vẫn nên nhanh chóng rời đi đi.”

Nói rồi đẩy nàng ấy một cái, linh lực bao bọc lấy Lý Đình Đình, tiễn nàng ấy ra khỏi núi Bồng Ấm.

Giang Lâm Vụ xoa xoa người, thì bị Bạch Ngọc nhào vào lòng.

“Tiên Tôn... ta... ta làm sao vậy?...”

Sắc mặt Bạch Ngọc đỏ ửng, hơi thở gấp gáp, đôi mắt hoa dăng trào sóng tình dục cuồn cuộn. Người đã mơ màng thần chí không rõ.

Giang Lâm Vụ nhớ đến con dao găm uốn cong đó cùng thủ đoạn tàn độc của Tiết Anh, thêm vào nữa là lúc đó Bạch Ngọc chắn ở trước người mình.

“Đáng chết! Tình độc!”

Bạch Ngọc tham lam ngửi cổ của Giang Lâm Vụ, hơi thở ấm áp phả vào cổ của Giang Lâm Vụ, môi mỏng thỉnh thoảng lại chạm vào cái cổ mẫn cảm của nàng. Hắn lẩm bẩm: “Tiên Tôn...”

Giang Lâm Vụ vội vàng bảo vệ tâm mạch của Bạch Ngọc, nhắc tay giữ trán Bạch Ngọc.

“Bạch Ngọc! Người bình tĩnh một chút! Đừng bị mê hoặc! Ta là Tiên Tôn! Là Lâm Vụ Tiên Tôn thường hay phạt người!” Nàng truyền Thanh Tâm Quyết cho linh đài thần thức của Bạch Ngọc.

Không nhắc đến còn tốt, vừa nhắc đến. Bạch Ngọc nghe thấy từ “Tiên Tôn” thì vẻ mặt sững lại, mắt lóe sáng. Trực tiếp xé tà áo của Giang Lâm Vụ liếm mút hõm vai của Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ...

## Chương 9: Đêm đầu tiên "Tỏ lòng với nhau"

Đầu lưỡi mềm mềm, ươn ướt lướt qua da thịt trắng nõn, trơn mềm của Giang Lâm Vụ, răng nanh cứng cứng nhẹ nhàng cắn vào khung xương trắng nõn, làm cho Giang Lâm Vụ tê rần, run rẩy.

Bên tai là tiếng thở dốc, ấm nóng nhẹ nhàng thổi bên tai nàng giống như đang nổi lên tình nồng ý mật khó nói.

Giang Lâm Vụ chỉ có thể vừa đỡ lấy Bạch Ngọc, mặc hăn gặm cắn người nàng, vừa tập trung lực chú ý niệm Thanh Tâm Quyết đánh vào thần thức của Bạch Ngọc.

Tiết Anh chết tiết, giở cả thủ đoạn dơ bẩn thế này. Độc tình khó hiểu khó quên, mạnh mẽ ép độc tình ra khỏi có thể thương linh thương cốt sau này không thể tu luyện được nữa, độc tình cũng có thể giải nhưng phải làm để hóa giải.

Cách giải này, làm sao để giải, khiến cho Giang Lâm Vụ rơi vào thế khó.

Thanh Tâm Quyết không ngừng đánh mạnh vào thần thức, Bạch Ngọc dần dần khôi phục lại chút thần trí, cũng ngừng gặm cắn lại. Hơi thở hắt hỗn loạn, cố gắng ngẩng lên khỏi phần cổ của Giang Lâm Vụ, yếu ớt cất giọng: "Tiên Tôn, đệ tử không thể tuân thủ tốt những gì đã cam đoan với Tiên Tôn, nghe theo lời kẻ xấu mà cạy mạnh. Tiên Tôn cần phải đuổi ta đi? Bạch Ngọc mạo phạm đến Tiên Tôn. Đệ tử đáng chết!" Khóe mắt hẹp dài phiếm hồng, sóng mắt nhộn nhạo.

Loại cảm giác yếu ớt này khiến tim Giang Lâm Vụ đập mạnh. Đứa nhỏ này, từ khi nào lại sợ nàng đuổi hăn đi như thế chứ?

Cuối cùng nàng vẫn âm thầm hạ quyết tâm, độc tình cần phải giải. Bạch Ngọc là người phải gánh chịu hậu quả của việc mạnh mẽ ép linh lực, nàng không thể đánh cược như thế.

Bạch Ngọc là chàng thiếu niên dịu dàng như thế, con cưng của trời,

dịu dàng khiêm tốn với người ngoài, không thể chết trẻ như thế. Nàng nhìn xuống cảm giác muốn tìm Tiết Anh để tát một cái. Trước tiên phải tìm cách giải quyết chuyện này đã.

Giang Lâm Vụ đỡ Bạch Ngọc lên ngực kiềm, nhanh chóng đến chỗ ở cũ của nàng và sư phụ trong rừng.

Cả người Bạch Ngọc nóng bừng đỏ đầy mồ hôi, phía dưới cương cứng nín nhịn đến phát đau. Tinh thần vừa mới tỉnh táo lại bị người nữ tử trước mặt này trêu chọc đến ý loạn tình mê.

Tinh thần hấn đã mê loạn, không nhịn được dựa sát vào người Giang Lâm Vụ ngửi ngửi mùi hương trên người Giang Lâm Vụ. Nơi ham muốn ở bụng dưới căng phồng lên, chọc vào sau eo của Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ bỗng cứng đờ người, vết đỏ bừng chạy thẳng tới mang tai. Khuôn mặt mê ly của Bạch Ngọc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, càng khiến hấn thêm động tình. Hấn hốt hoảng gọi: "Tiên Tôn..."

Khi những sợi dây căng chặt sắp đứt, Giang Lâm Vụ trở tay trói chặt lá bùa lên nơi sắp không khống chế được mà hồng mắt kia của Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc:...

Phi kiềm lắc mạnh, đáp xuống một sườn núi bình thường.

Nếu không có tu vi vô cùng thâm hậu hoặc là linh lực cảm ứng tinh duệ, thì căn bản sẽ không thể phát hiện được nơi này còn cất dấu một pháp trận vô cùng tinh xảo và phức tạp.

Giang Lâm Vụ phất tay cởi bỏ pháp trận cũ, hiện ra một tòa nhà gỗ.

Giang Lâm Vụ kéo Bạch Ngọc vào trong một phòng ngủ trong căn nhà gỗ, để hấn dựa vào cạnh giường gỗ.

Bạch Ngọc bị trói, cả người đỏ bừng, đôi mắt hoa đào vốn đã đa tình nay ướn lệ mê ly nhìn chăm chăm Giang Lâm Vụ, giọng nói khàn khàn, nỉ non nói: "Tiên Tôn... Tiên Tôn... Đệ tử..." Đáng vẻ vừa đáng thương vừa bất lực.

Giang Lâm Vụ ngồi xổm xuống, sờ sờ trán Bạch Ngọc, muốn dò xét xem độc tình trên người hấn đã lan đến mức độ nào rồi.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng vừa mới chạm vào giữa trán của Bạch Ngọc, thì hấn như phát điên mà tiến sát đến người nàng. Lúc nam tử đang ở trạng thái vô cùng động tình, chỉ cần một cơn gió

nhẹ thổi qua chạm vào cũng đều có thể khiến họ càng thêm khó khăn, càng thêm điên cuồng.

Động tác này của Bạch Ngọc ngăn cản Giang Lâm Vụ đang dò xét lại. Nàng chỉ có thể thu tay lại.

Bình thường nàng thấy Bạch Ngọc là chàng thiếu niên dịu dàng, ôn nhu, đoan chính tuấn tú nhưng giờ phút này mặt mũi đỏ bừng, gân xanh nổi đầy cổ, bị tình dục tra tấn đến khổ sở không nói nổi. Hắn nhắm chặt hai mắt lại, môi mỏng khẽ nhếch đang cố gắng mà chịu đựng.

Chỉ là thỉnh thoảng sẽ mở mắt ra dùng đôi mắt hoa đào ngập nước mà nhìn chăm chăm Giang Lâm Vụ, khóe miệng cong lên.

Nếu không phải độ cong giữa eo và bụng khiến người ta sợ hãi thì chỉ sợ hắn thật sự không thể chịu đựng được.

Giang Lâm Vụ không hiểu được dục vọng ham muốn sắp bùng nổ của nam tử, nhưng trông rất khổ sở.

Giang Lâm Vụ nhìn Bạch Ngọc đang nhắm mắt tựa như hôn mê rất lâu kia nói: "Bạch Ngọc, người chịu được không? Giải độc phải làm, Tiên Tôn đi cưới một cô nương tốt về cho người, sau khi xong thì Tiên Tôn lại độ tu vi cho người bảo vệ linh mạch chủ trong người người. Sau tối nay người cũng đừng phụ cô nương nhà người ta." Nói xong còn hỏi thêm một câu: "Người thích cô nương thế nào? Tiên Tôn cưới về cho người."

Bạch Ngọc bất động, coi như là hôn mê không nghe thấy. Giang Lâm Vụ ghé sát vào lại muốn mở miệng nói. .

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Cô Gái Ngốc, Tôi Yêu Em
2. Ngài Ảnh Đế Đang Hot Và Cậu Nghệ Sĩ Hết Thời
3. Kẹo Sữa Bò
4. Đối Tượng Kết Hôn Của Tôi Lắm Mưu Nhiều Kế

=====

Bạch Ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Giang Lâm Vụ tươi cười rạng rỡ nói: "Tiên Tôn... Ta đau quá... Cởi trói giúp ta được không..."

Giang Lâm Vụ nhìn thấy Bạch Ngọc bị buộc chú đến mức làn da phỉm hồng, cúi đầu tháo bỏ chú cho Bạch Ngọc, không biết, Bạch Ngọc đang nhìn chăm chăm Giang Lâm Vụ, trong mắt lộ vẻ mờ ám,

tham lam.

Mới vừa cởi ra, cánh tay đầy lực của Bạch Ngọc ôm lấy phần eo mềm mại của Giang Lâm Vụ, đẩy nàng nằm ra đất. Bạch Ngọc đột nhiên xoay người ở trên, tay chân lại chống ở hai bên Giang Lâm Vụ tựa như nhà giam vô hình, để nàng chặt chẽ gắn vào phía dưới. Bạch Ngọc cong môi cười, rõ ràng hắc đang cười, nhưng trong đôi mắt hoa đào lại tối tăm, điên cuồng, hắc mở miệng nói: "Thích người như Tiên Tôn."

Bạch Ngọc chỉ hận bây giờ không thể làm chết Giang Lâm Vụ, nàng thế mà lại muốn giao nữ tử khác đến cho hắc. Tuy nói là dự kiến được chuyện sẽ như thế nhưng vẫn khiến Bạch Ngọc tức đến không chịu được.

Giang Lâm Vụ không thể tin được mở to mắt nhìn. Nàng nằm trên mặt đất, Bạch Ngọc lại dựa vào việc mình là nam nhân nên đè ép Giang Lâm Vụ dưới người mình. Không đợi nàng phản ứng thì đã cắn lên đôi môi đỏ mọng của Giang Lâm Vụ, mạnh mẽ ma sát, gặm cắn.

Lần đầu tiên vào lúc Giang Lâm Vụ tỉnh táo bị nam nhân cưỡng hôn, đôi môi mềm mại, ướt ướt dựa sát nhau, rất mềm...

Bạch Ngọc thừa lúc Giang Lâm Vụ say mê cố gắng cạy mở răng nàng, lưỡi to cuốn lấy lưỡi của nàng mà mút vào, gặm cắn.

Bạch Ngọc hôn không dịu dàng giống như hắc ngày thường, nhiệt tình mà mạnh mẽ. Hơi thở của hai người giao nhau.

Bạch Ngọc tùy ý đoạt lấy từng nơi trong miệng của Giang Lâm Vụ, đầu lưỡi hệt như con rắn nhỏ tùy ý đảo qua vành tai, phần cổ mẫn cảm của nàng, vật cứng dưới thân không nhịn được mà cọ xát vào đùi của Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ bị hôn đến mơ màng nhận nhạo... Vật cứng cách một lớp vải mỏng cọ cọ vào bắp đùi của nàng thì nàng mới tỉnh táo lại.

Giang Lâm Vụ đẩy Bạch Ngọc đang dựa sát vào mình ra, nghĩ hắc bị độc tình mê hoặc làm mấy chuyện điên rồ, đưa tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt tuần tú, đỏ bừng của hắc, hô to: "Bạch Ngọc! Bạch Ngọc! Dừng lại!"

Bạch Ngọc nghe thấy, nhưng hắc không muốn dừng, tập trung thỏa sức mà đùa giỡn. Hắc chờ ngày này lâu lắm rồi, nhẫn nhịn rất khổ. Vì khát vọng tình dục của mình mà hắc nguyện rơi vào trầm luân.

Nhìn không thấy phía dưới khuôn mặt dịu dàng đang lộ ra vẻ say mê, chấp niệm.

Sau khi hôn môi xong, hai người đều thở dốc.

Bạch Ngọc cúi đầu nhìn chằm chằm Giang Lâm Vụ buồn buồn nói: "Chỉ cần Tiên Tôn. Ta chỉ muốn Tiên Tôn. Nếu như là những người khác ta tình nguyện chết đi." Lời nói tuy nhẹ, nhưng lại lộ ra sự kiên định không thể nghi ngờ gì.

Giang Lâm Vụ hiểu được ý nghĩ của Bạch Ngọc. Hắn dịu dàng khiêm tốn nhưng khi đụng chuyện lại rất bướng bỉnh và cố chấp. Bạch Ngọc không muốn nhận những người khác kia, hẳn thật sự sẽ cầm dao cắt lấy cổ mình. Cả người Giang Lâm Vụ run lên.

Nàng cũng không phải thật sự chán ghét Bạch Ngọc, đối với Bạch Ngọc, nàng thật sự rất thích. Chàng thiếu niên sáng ngời, dịu dàng đoan chính. Người như Bạch Ngọc tựa như một khối ngọc thạch trong sáng không chút tỳ vết, tỉ mỉ, dịu dàng trang nhã.

Ngọc đẹp thì dù có điều khắc thế nào, chỉ cần không phải đồ nát, thì đều sẽ là ngọc đẹp vừa sang vừa quý.

Mà Giang Lâm Vụ không muốn Bạch Ngọc đi trên con đường phá ngọc kia.

Nàng ôm lấy mặt của Bạch Ngọc, nói: "Tiên Tôn bằng lòng. Nhưng chỉ một lần."

Trên mặt Bạch Ngọc hiện lên ý cười vì thực hiện được mong muốn, nên lựa chọn xem nhẹ câu phía sau. Từng nụ hôn nóng bỏng rơi xuống người Giang Lâm Vụ.

Đêm còn dài...

## **Chương 10: Đêm đầu tiên H, mới nếm mùi tình dục, bị ngược đến khóc nước nở ghen ngào**

Bạch Ngọc dò dẫm theo cần cổ trắng mịn của Giang Lâm Vụ một đường đi xuống liếm láp hút gặm, hơi thở ấm nóng của nam tử phả bên tai Giang Lâm Vụ, sự tê dại ngứa ngáy lan tràn đến toàn thân. Trên người mát lạnh, quần áo trên người bị Bạch Ngọc cọ xát mà tản ra, môi mỏng của hắn mút lấy khóa ngực, ngón tay thon dài nhào nặn quả anh đào đỏ hồng trên cao, một bên tay khác nâng lên bầu ngực mềm mại ở bên còn lại, môi mỏng hồng hào mềm mịn ngậm lấy quả anh đào, ngậm hút đảo quanh.

Bầu ngực của Giang Lâm Vụ bị kích thích đến tê dại, hai chân kẹp chặt. Nàng ưm lên mấy tiếng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy thiếu niên ngày thường ngoan ngoãn đoan chính xinh đẹp lúc này đang cực kỳ khêu gợi cắn mút... bầu ngực của mình... Đôi môi mỏng hồng hào đang cuốn lấy quả anh đào đỏ ửng trong miệng trần trọc rồi lại nhả ra. Giang Lâm Vụ chưa từng gặp tình cảnh như vậy, nàng thấy xấu hổ bất ngờ, cảm giác bên trong bụng dưới trở nên nóng hừng hực, chậm rãi tiết nước ra.

Bạch Ngọc nhăn nhin sự căng cứng khó chịu của dục vọng, một đường hôn môi liếm láp làn da của Giang Lâm Vụ, thành kính mà trân trọng. Từ giữa cổ đến khuôn ngực mềm mại, đi xuống dưới bụng bằng phẳng....

Hắn xốc quần lụa mỏng tang của Giang Lâm Vụ, nhẹ nhàng đẩy chân ngọc ra. Tiểu huyết ướm át lấp lánh ánh nước lộ ra giữa hai chân, ngón tay man mát nhẹ nhàng xẹt qua khe nhỏ cùng với cảm giác tê dại, Giang Lâm Vụ giật mình "Ừm..." một tiếng, muốn khép chân lại.

Bị Bạch Ngọc kẹp lại: “Tiên Tôn, người thật đẹp.” Làn da trắng nõn như tuyết, dáng người uyển chuyển, dung mạo kiều diễm lúc này e lệ đến mức lộ ra rặng hồng, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.

Đẹp, cực mỹ miều, đẹp đến mức tinh thần Bạch Ngọc trở nên điên cuồng.

Ngón tay Bạch Ngọc lướt qua cánh hoa thịt, tìm tới hạt đậu đỏ mẫn cảm, xoa nắn, cọ xát, lại tiếp tục mút lấy quả anh đào trên ngực.

Dù sao thì Giang Lâm Vụ cũng đang mê man thì được Bạch Ngọc chăm sóc, cực kỳ mẫn cảm, sáng nay đã ngâm trong nước, bây giờ lại bị kích thích đến tê dại từng cơn, cơ thể mềm mại động tình mà hồng lên, run rẩy, đầu óc trống rỗng.

Nàng cắn chặt môi để khắc chế bản thân không bật ra tiếng nức nở. Giữa hai chân không ngừng chảy nước làm nàng có cảm giác trống rỗng.

Phát hiện Giang Lâm Vụ đã hoàn toàn ướt đầm, sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Bạch Ngọc đã cứng đến nổi phát đau. Hơi thở của hắn gấp gáp, giọng nói khàn khàn: “Tiên Tôn, Bạch Ngọc muốn đi vào.” Nói rồi lấy mệnh căn chống lên miệng huyết, cọ xát hạt đậu đỏ để thấm đầy mật dịch.

Giang Lâm Vụ cảm giác thứ đang cọ lên nơi riêng tư cực kỳ cứng rắn, mang theo hơi thở hung mãnh, sự thô cứng to lớn đang trước cọ xát làm cho nàng vô cùng thoải mái...

Cảm giác này làm cho nàng cảm thấy rất quen thuộc nhưng cảnh tượng lại rất xa lạ, không đợi nàng hiểu rõ.

Quy đầu hung hãn xuyên qua đường hầm chật hẹp mà chen vào, vắt qua từng vách tường thịt, chầm rãi đẩy vào.

Bạch Ngọc vẫn còn nhớ đây là lần đầu của Tiên Tôn, cố gắng kiềm chế suy nghĩ muốn dùng sức mạnh mẽ xông vào. Nhưng vừa đi vào, vách tường thịt mềm mại đã không ngừng bao bọc thít chặt lấy hắn, xúc cảm chưa bao giờ được trải qua, sự vui thích mãnh liệt xông thẳng lên trán. Dù sao vẫn là một thiếu niên tuổi trẻ, nhịn không được kích thích này, thẳng lưng trực tiếp cắm thẳng đến tận cùng. Giang Lâm Vụ cau mày nhịn đau, cơ thể hơi cong lên, mắt phượng tỏa ra hơi nước mờ lung, tay ngọc bất lực bám vào y phục màu trắng trà lỏng lẻo trước ngực Bạch Ngọc. Nàng cảm giác rõ rệt quy đầu khổng lồ tiến vào bên trong mình, còn kịch liệt giật giật bên

trong.

Giang Lâm Vụ đau, Bạch Ngọc cũng đau. Dục căn bị nơi nhỏ hẹp của Giang Lâm Vụ ép chặt đến mức thoải mái.

Bạch Ngọc khó nhin được thở hỗn hển, hấn đau lòng cúi thấp đầu liếm láp quả anh đào hồng, giúp nàng giảm bớt đau đớn.

Giọng nói hần hơi khàn: "Xin lỗi, Tiên Tôn, ta nhẹ chút, muốn cử động."

Bàn tay thon dài nắm chắc lấy eo nhỏ mảnh mai, bắt đầu thẳng lưng di chuyển chậm.

Động tác của Bạch Ngọc nhẹ nhàng đưa đẩy, mệnh căn thô cứng bên trong tiểu huyết cơ giật nông sâu, chen chúc trong tầng tầng lớp lớp thịt, đụng vào nơi sâu xa nhất, lại chậm rãi rút ra, cho dù có ướt át nhưng trong đường hầm chật hẹp, côn th\*t to lớn ra vào vẫn rất khó khăn.

Cho dù chậm chậm ra vào nhưng Giang Lâm Vụ vẫn cảm thấy bụng dưới căng lên chua xót, nàng không phải là người tìm khổ cho mình, nàng đã cố gắng thả lỏng thân thể, mở rộng chân ra một chút, làm cho Bạch Ngọc ra vào dễ dàng một chút. Nàng nhìn thiếu niên hiền hòa xinh đẹp Bạch Ngọc gần trong gang tấc, mang theo hơi thở dốc của nam tử, nhất thời có chút bưng bình. Năm đó, Bạch Ngọc mới vừa bái vào trong cung Vụ Ẩn thì vẫn chỉ còn là năm tháng phấn đấu rèn luyện, bây giờ cũng bắt đầu thành thanh niên rồi...

Vách thịt không ngừng bao bọc lấy mệnh căn của Bạch Ngọc, cùng với đó là sự ra vào không ngừng vặn xoắn, vui vẻ kích thích lên trán. Bạch Ngọc cúi người hôn môi Giang Lâm Vụ, hai người môi lưỡi giao nhau, hơi thở giao hòa.

Đã từng có những ngày kia Tiên Tôn đối với hấn lạnh lùng xa cách, những nỗi bất bình không thể tưởng tượng được, những ngày đêm lạnh lẽo u tối khó ngủ trong người bây giờ đã được Tiên Tôn xoa tan. Tiên Tôn là của hấn rồi...

Bạch Ngọc càng ngày càng động tình, dùng sức mà đẩy eo lên, càng lúc càng dùng sức thâm nhập vào trong, tiểu huyết bị ép nuốt đến càng sâu.

Giang Lâm Vụ lúc ban đầu khi Bạch Ngọc nhẹ nhàng đưa đẩy còn căng trướng lên nhưng bây giờ mơ hồ xen lẫn cảm giác cọ xát thoải mái, cũng dần dần tiếp nhận tần suất ra vào. Nhưng bây giờ lại tăng

thêm sức mạnh và độ sâu, nhất thời làm cho nàng không thể chịu được, nàng ưm a kêu thành tiếng: “A... a ưm... Bạch, Bạch Ngọc, nhẹ một chút...”

Giang Lâm Vụ không biết nữ tử ở trên giường mà nói lời như vậy thì càng thêm kích thích trái tim cảm thú của nam tử.

Đột nhiên Bạch Ngọc ngồi thẳng dậy, nửa quỳ, khuỷu tay mạnh mẽ giơ chân ngọc của Giang Lâm Vụ lên, đột nhiên tăng nhanh tốc độ và sức mạnh.

Mệnh căn nhanh chóng xuyên vào đường hãm nhỏ hẹp, tường thịt không chống cự được lực đẩy của quy đầu cứng rắn, chỉ có thể quấn chặt lấy dục căn. Những cú đâm gấp gáp mang đến cảm giác thoải mái mãnh liệt như dòng điện xẹt qua mỗi nơi hai người chạm vào nhau.

Tiểu huyết bị cơn th\*т cứng rắn kéo căng ép nuốt mệnh căn đầy mạnh bạo, sự ma sát làm cho huyết thịt đỏ lên. “A a a... a ưm...”

Giang Lâm Vụ bị đụng phải thì rên lên thành tiếng, mi nhãn của nàng lấp lánh, trên mặt hiện ra xuân sắc, luống cuống túm lấy đệm chăn trên giường gỗ. Sự vui vẻ như nước thủy triều nhấn chìm nàng, chỉ cảm thấy đầu óc dần dần trở nên trắng xóa.

Bạch Ngọc nhìn chăm chăm Giang Lâm Vụ. Nhìn Tiên Tôn nước mắt mông lung, tóc đen bung xõa, quần áo trong suốt ngổn ngang nửa che nửa hở, lộ ra cơ thể trắng mịn như tuyết ửng hồng lên.

Thân thể mềm mại bị bản thân đẩy lên xuống, môi đỏ tràn ra tiếng rên rỉ đứt quãng, hiển nhiên là rất thoải mái, hẳn càng động eo xông lên.

Giường gỗ liên tục rung đưa vang lên tiếng kéo kẹt, bóng người hắt lên trên tường chổng lên nhau.

Giang Lâm Vụ ngửa cổ trắng nõn khẽ rên rỉ yêu kiều, khoái cảm dần dần xông lên. Nàng nhanh chóng hít thở, giống như con cá thiếu dưỡng khí.

Bạch Ngọc thẳng lưng ra vào, mệnh căn không khỏi càng thêm sâu hơn, nhanh chóng mài ép đến đỉnh. Giang Lâm Vụ “A..!” Hét lên một tiếng, eo nhỏ cong lên, tường thịt co rút lại siết chặt cơn th\*т trong huyết động, nơi sâu thẳm tiết ra lượng lớn mật dịch, nàng đã lên đỉnh.

Sau khi tiết ra xong, trong đầu Giang Lâm Vụ trống rỗng, cả người

mềm nhũn, chỉ cảm thấy ong ong choáng váng đột nhiên mơ màng. Bạch Ngọc bị Giang Lâm Vụ lên đến cao trào mà co giật siết chặt đến mức rên lên, hấn nín nhịn cố giữ lại, cúi người xuống hôn lên cơ thể mềm nhũn còn vẫn còn đang mê man của Giang Lâm Vụ. Chóp mũi cao thẳng cọt lên đỉnh ngực trắng mịn, đầu lưỡi khẽ lướt qua cấn cổ trắng nõn.

Sau đó lại bắt đầu thẳng lưng và ra vào, khởi động một đợt tiến công xuyên vào.

Sau khi cao trào, Giang Lâm Vụ vô cùng mẫn cảm, bây giờ lại bị đâm xuyên vào, bên trong tiểu huyết tê ngứa mẫn cảm, một chút ma sát lại làm cho ngứa ngáy muốn chết.

"Bạch Ngọc! Đừng... đừng cử động! Ta không chịu nổi!"

Bạch Ngọc không có thời gian để ý, hấn khẽ cười một tiếng, người mà trong miệng luôn luôn không từ chối Giang Lâm Vụ lại nói:

"Không được, Tiên Tôn. Phải xuyên vào mới có thể bắn ra."

Sau đó cúi đầu ngăn chặn môi lưỡi của nàng, hai tay dùng sức bầm đè eo Giang Lâm Vụ lại. Lợi dụng sự ướt át sau khi tiết ra của nàng thì thẳng lưng thoải mái nhanh chóng vận động, mệnh căn cứng ngắc đâm thẳng vào tiểu huyết đở ửng ướt tràn, tiếng nhóp nhép lan tràn trong phòng nhỏ.

Dưới thân Giang Lâm Vụ, tiểu huyết bị cắm vào không ngừng bịt kín, cảm giác được cơn th\*oát hung ác trong cơ thể không ngừng xông tới nơi mềm mại sâu xa nhất của mình, vừa căng vừa thoải mái.

Sự điên cuồng mạnh mẽ giao hoan trong tình dục đối với người vừa chưa hiểu rõ lại còn mới nếm thử như Giang Lâm Vụ, lúc này khiến nàng có chút choáng váng và hoảng loạn. Nàng bị đụng phải giống như lục bình trong sóng gió, nàng luống cuống căng thẳng lôi kéo cánh tay Bạch Ngọc, nghẹn ngào rên rỉ.

"Tiên Tôn... Tiên Tôn..." Bạch Ngọc thở dốc, giọng nói dịu dàng tha thiết, tiếng va chạm vừa nặng vừa vội, dục căn càng thêm căng lớn, thẳng tắp hướng đến cửa tử cung.

Giang Lâm Vụ trở nên mơ màng cũng hiểu Bạch Ngọc muốn ra.

Thần trí còn sót lại sau sự va chạm cũng hồi lại được một chút, giơ hai tay mềm nhũn đẩy hấn ra.

"Bạch... Bạch Ngọc... đừng... đừng ở bên trong... chỉ có cái này là không được!" Giang Lâm Vụ hoang mang lắc đầu, nghiêng thân thể

trắng mềm muốn thoát đi.

Bắp thịt Bạch Ngọc căng phồng, gân xanh nổi lên. Hắn ghì chặt lấy Giang Lâm Vụ, tuyệt đối không cho nàng bỏ trốn, nhất định muốn bắn vào trong tử cung của nàng.

Sau mấy chục lần đưa đẩy, khoái cảm đạt đến đỉnh điểm. Bạch Ngọc thở dốc, nới lỏng tinh quan, một lượng lớn tinh dịch bắn ra, tiến sau vào trong tử cung, Bạch Ngọc vừa bắn vừa đưa mệnh căn hướng càng sâu vào trong.

Giang Lâm Vụ không ngăn cản được Bạch Ngọc, lượng lớn tinh dịch nóng bỏng xông thẳng vào tử cung của nàng, nàng bị Bạch Ngọc bắn ra kích thích mà lại đạt tới cao trào, mật dịch lại tuôn ra.

Bạch Ngọc rút côn th\*т ra, trong tiểu huyết tràn ra rất nhiều dịch trắng lẫn với mật dịch, miệng huyết sưng đỏ run run.

Giang Lâm Vụ vừa cao trào, tinh thần trở nên mê ly chợt trở mình. Nàng cố gắng mở mị nhãn, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy mệnh căn của Bạch Ngọc vẫn đang dâng trào. Trên đó còn dính lại chất lỏng của hai người, nơi mã mắt vẫn còn tiết ra dịch trắng, hung hãn dữ tợn.

Rốt cuộc thịt cũng ăn vào miệng, sao có thể chỉ bình thường một cái.

Hai tay hắn đẩy mở giữa mông đào của Giang Lâm Vụ, côn th\*т nhầy nhụa lại cắm thẳng vào, cắm đến tận cùng.

Giang Lâm Vụ bị đâm đến mức hơi dựng ngược lên, bị Bạch Ngọc siết eo nhỏ lại, nâng lên, Giang Lâm Vụ bị ép nâng cao mông đào quỳ nằm úp sấp xuống chịu đựng va chạm.

Cái tư thế này có thể vào được cực sâu, côn th\*т chen chúc vào tường thịt đụng chạm vào miệng tử cung mềm mại. Đi qua đường hầm, mệnh căn bắt đầu liên tục nện thẳng vào, thô bạo khuấy động trong tường thịt, quy đầu càng cứng hết lần này tới lần khác đụng phải cửa tử cung mềm nhũn.

Giang Lâm Vụ bị Bạch Ngọc va chạm không lắc lư được mà bị ghì chặt lại, bụng dưới liên tục co rút không ngăn cản được dục căn hung hãn, trực tiếp siết chặt mệnh căn càng thêm thoải mái. Khoái cảm từ nơi sâu thẳm lan tràn đến toàn thân "A...". Chẳng mấy chốc Giang Lâm Vụ co giật tiết ra, sợi tóc tán loạn, chân ngọc run run.

Bạch Ngọc im lặng không lên tiếng động thân khuấy động, đào càng

sâu.

"Ừ... a a... không... không... hu..." Tay nhỏ run rẩy muốn ngăn cản eo đang dong đưa của Bạch Ngọc, nhưng cả người cứ như đang vô lực vuốt ve eo của Bạch Ngọc. Ngón tay ấm áp, có thể cảm giác được cơ bụng căng phồng, Giang Lâm Vụ nhận ra được sự căng phồng nên muốn rút tay về bị tay Bạch Ngọc đè lại. Tiếng của hắn trở nên khàn đục: "Tiên Tôn, sờ thích không?"

Giang Lâm Vụ không đáp lại được, bị đâm đến tinh thần mơ màng...

"Tiên Tôn... Tiên Tôn..." Hô hấp của Bạch Ngọc dồn dập, ươm ươm gọi Giang Lâm Vụ, mệnh căn điên cuồng nghịch ngợm tiểu huyết.

Quy đầu cứng rắn to lớn xông tới mở ra tầng tầng lớp lớp thịt, cắn được bao phủ bởi từng nếp thịt, đẩy sâu vào nơi sâu xa nhất, nhanh chóng đẩy đưa qua lại cọ xát vào tiểu huyết đáng thương sưng đỏ, khuấy đảo đến mức nước tung tóe.

Giang Lâm Vụ quỳ nằm úp sấp bị đâm đến nghẹn ngào, nước mắt lưng tròng, đầu óc mơ hồ...

Qua hồi lâu...

Bạch Ngọc gầm nhẹ một tiếng mới bắn ra lần thứ hai, phun vào trong tử cung. Hắn thoải mái cực kỳ, còn muốn làm thêm lần nữa. Nhưng mộng Giang Lâm Vụ đã nhầy nhụa không thể tả, lượng lớn dịch trắng tuôn ra chảy xuống bắp đùi... mềm nhũn mà mê người... người đã rơi vào trong mộng...

Bạch Ngọc dùng áo bào màu trắng trà bọc lấy người đang mềm nhũn, cẩn thận ôm lấy, chân dài bước ra khỏi phòng nhỏ đi về phía suối nước nóng trong núi.

Khóe miệng trên gương mặt tuần tú đã nhếch lên gần hết, bóng nước ngọt ngào trong lòng tràn cả tòa linh sơn.

...

## Chương 11: Xong chuyện ngại ngùng xấu hổ

Lông mi của Giang Lâm Vụ run rẩy, từ từ mở đôi mắt ra.

Nàng cảm thấy xúc cảm ấm áp mà mềm mại ôm lấy mình. Một cánh tay rắn chắc mạnh mẽ ôm chặt lấy eo của nàng.

Nàng động ngón tay, phát hiện tay của mình và tay của Bạch Ngọc nắm lấy nhau. Ngón tay thon dài như ngọc nắm chặt lấy ngón tay mềm mại, hai người mười ngón tay đan vào nhau.

Giang Lâm Vụ chớp chớp mắt nhìn chăm chăm Bạch Ngọc.

Ánh sáng ban mai lấp lánh mà tĩnh lặng, ánh sáng ấm áp xuyên qua cửa gỗ chui vào trong phòng, dịu dàng chiếu lên những sợi lông tơ trên gò má của Bạch Ngọc, hàng mi dày che đi mặt trời ấm áp trong chốc lát tạo thành hai bóng cọ nhỏ.

Đôi môi bởi vì tối qua dâm dăng cọ xát quá mức mà đỏ hơn bình thường. Chiếc áo màu trắng trà khoác trên người lỏng lẻo, lộ ra làn da trắng nõn nà như ngọc.

Hắn thật sự rất đẹp, giống như ngọc bích chất liệu dịu dàng thanh nhã, giống như gió xuân thổi vào trong tiết trời nóng bức.

Phát hiện Giang Lâm Vụ cuối cùng cũng tỉnh, Bạch Ngọc mở mắt.

Đôi mắt hoa đào dịu dàng tỏa sáng rực rỡ, hắn mỉm cười thân mật cọ vào Giang Lâm Vụ thấp giọng nói: "Tiên Tôn tỉnh rồi? Đói bụng không, ta đã nấu cháo xong rồi, đang hâm nóng trên bếp nhỏ. Lúc nào cũng có thể ăn."

Tâm trí mơ hồ của Giang Lâm Vụ nháy mắt đã tỉnh táo lại, trong đầu hiện lên đủ mọi chuyện tối qua. Toàn thân nàng đau nhức tê dại, giữa hai chân còn cảm giác có dị vật trướng đầy, cái cảm giác cọ xát bị dâm đó dường như vẫn lưu lại ở bên trong.

Nàng mở to hai mắt, khuôn mặt đỏ ửng. Bạch Ngọc biết là nàng

đang nhớ đến chuyện tối qua, đôi mắt tươi cười của hắn nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của nàng.

Trong phút chốc bầu không khí có chút quyến luyến kiều diễm.

Giang Lâm Vụ đột nhiên cảm thấy xấu hổ, vì để thoát khỏi bầu không khí này, nàng cố gắng vùng vẫy muốn đứng dậy.

Giang Lâm Vụ chịu đựng sự đau xót, vừa mới đứng dậy, không ngờ rằng cảm giác yếu ớt sau chuyện kịch liệt tối qua khiến cho hai chân mềm nhũn. Nàng "A" một tiếng ngã ngược trở lại, Bạch Ngọc luôn chú ý đến động tác của Giang Lâm Vụ, nhanh tay nhanh mắt ôm lấy Giang Lâm Vụ.

Trời đất xoay chuyển, cả người Giang Lâm Vụ trực tiếp ngã lên người Bạch Ngọc.

Áo choàng của Bạch Ngọc vốn dĩ đã lỏng lẻo bởi vì động tác quá lớn mà nhanh chóng tuột ra, lộ ra cơ ngực rắn chắc và làn da trơn nhẵn như ngọc.

Mà Giang Lâm Vụ đang tựa vào lồng ngực của Bạch Ngọc đè hắn dưới thân, nữ trên nam dưới, trên người của hai người thoang thoang mùi hương của thanh trúc quyến lẫn với hương hoa lê ngọt ngào, càng khiến cho bầu không khí trở lên ái muội hơn.

Tiếng tim đập mạnh liệt đã không thể phân biệt là của ai...

Bạch Ngọc là người phá vỡ cục diện bế tắc này trước, cánh tay dài của hắn ôm lấy eo của Giang Lâm Vụ dịu dàng hỏi: "Tiên Tôn ngã có sao không? Đêm đầu tiên sau khi nữ tử bị phá thân sẽ không được thoải mái, Tiên Tôn chậm một chút. Ta đã bôi thuốc cho Tiên Tôn, nhưng Tiên Tôn không giống với những người khác, cần mất chút thời gian mới có thể hồi phục được.

Giang Lâm Vụ cứ như vậy úp sấp lên người của Bạch Ngọc, nhìn thấy hắn cứ như vậy ôm mình nói chuyện tối qua, mặt nhỏ đỏ rực lên.

Sao bình thường Bạch Ngọc dịu dàng văn nhã, lại có thể bình tĩnh, mặt không đỏ tim không đập nhanh nói mấy cái chuyện giường chiếu đêm đầu tiên phá thân gì đó như này được?

Nàng đỏ mặt chống người muốn chạy trốn, Bạch Ngọc thể nhưng lại không có ý định buông lỏng tay. Ngón tay thon dài vẫn luôn giữ lấy eo của nàng, hai người dán chặt vào nhau. Đôi mắt ấm áp lại sâu thẳm nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt.

Giang Lâm Vụ từ trong con người ấm áp đó của hắn hình như nhìn thấy một chút hơi thở nguy hiểm cuồn cuộn.

Đang định cẩn thận nhìn kỹ, Bạch Ngọc nhướn mày nhếch khóe miệng buông lỏng tay, còn sẵn sóc thuận thế đỡ nàng dậy.

Giang Lâm Vụ ngồi ở bên cạnh giường gỗ thở ra một hơi, ánh mắt lảng tránh không dám nhìn Bạch Ngọc.

Đột nhiên nàng phát hiện ra một điều quan trọng, xoay người hỏi hắn: "Người nói người bôi thuốc cho ta? Bôi thuốc gì? Bôi chỗ nào?"

Bạch Ngọc ngồi thẳng dậy, chỉnh sửa lại vạt áo đang bị hở. Đôi mắt hoa đào lấp lánh nghiêng đầu ngây thơ thành thật đáp: "Tối qua Tiên Tôn chảy máu, nói chung là rách nghiêm trọng một chút, cần phải bôi thuốc. Lúc đó Tiên Tôn đã ngủ mê man, ta đã vạch ra xem cẩn thận rồi, sưng đỏ nghiêm trọng, thế là đã bôi thuốc lên chỗ riêng tư của Tiên Tôn."

Trong nháy mắt Giang Lâm Vụ máu xông lên não, nàng không nên hỏi!

Một người có thể mặt không đỏ tim không đập nhanh nói với chuyện giường chiếu có thể nói được lời uyển chuyển như vậy sao, chẳng phải là câu trả lời khiến nàng xấu hổ sao? Nàng ấp úng, mãi không nghe được ra câu nào.

Hắn thì ngược lại dáng vẻ ngây thơ nói ra, tối qua ai là người hung hăng thô lỗ khiến nàng bị thương. Quên đi, quên đi, suy cho cùng trúng độc tình, hắn cũng không khống chế được. Còn biết bôi thuốc đã là một đứa trẻ ngoan rồi.

Khuôn mặt của Giang Lâm Vụ cũng thả lỏng một chút, hít một hơi.

Giang Lâm Vụ đích thực cảm nhận được ngoại trừ cảm giác nóng rát sau khi bị cọ xát thì còn có cảm giác mát lạnh.

Nàng cố gắng cọ hai chân vào nhau để thăm dò, phát hiện đích thực bên trong có bôi thuốc dính dính.

Con người Giang Lâm Vụ đích thực có hơi tùy tiện, chuyện vắn vẹo cặp mộng đào và xoa hai chân như vậy, làm vậy cũng không cố kỵ Bạch Ngọc ở bên cạnh. Động tác vắn vẹo cặp mộng đào và xoa đôi chân dài trắng nõn tràn đầy sắc tình như vậy, luôn khiến người ta liên tưởng không thôi.

Bạch Ngọc nhìn chằm chằm cặp mộng đầy đặn đang vắn vẹo đó, yết hầu khô ngứa.

Nhớ đến lúc trước trong Thuỷ Kính giám sát nhìn thấy, trăng dưới hồ nước gợn sóng lăn tăn, mỹ nhân nghịch hoa, Tiên Tôn cũng xoa đùi ngây ngô tự thủ dâm.

Trong một lúc ánh mắt đột nhiên tối sầm, thiếu niên tuổi trẻ mạnh mẽ không chịu nổi sự căm dỗ. Nhất là đối với Bạch Ngọc dục cầu bất mãn còn chưa được ăn no.

Bây giờ Bạch Ngọc chỉ muốn ấn Giang Lâm Vụ quay trở lại giường gỗ mạnh tay ép khô nàng một lượt, làm cho đến khi nàng biết được hậu quả của việc không kiêng kị gì khi ở trước mặt nam tử.

Chẳng lẽ Tiên Tôn vẫn chưa coi hấn là một nam tử? Bạch Ngọc đột nhiên bị ghen.

“Bạch Ngọc, độc tình của người như thế nào rồi? Để ta xem xem.”

Giang Lâm Vụ đột nhiên hỏi đến chuyện độc tình của Bạch Ngọc, vươn tay muốn kiểm tra một lượt.

Bạch Ngọc đột nhiên tỉnh táo, lùi sau một bước tránh tay Giang Lâm Vụ kiểm tra.

“Cảm tạ Tiên Tôn, vẫn còn chút độc, sau khi điều chuyển linh lực mấy lần, chắc là có thể tiêu trừ rồi.”

Giang Lâm Vụ nghe thấy hấn nói như vậy cũng yên tâm gật đầu.

Giang Lâm Vụ cúi đầu nhìn bộ đồ thêu hoa thanh liên trên người, rõ ràng là đã được thay.

“Ngày hôm qua là người giúp ta thu dọn?”

Bạch Ngọc trước giờ làm việc luôn ổn thỏa, thu xếp cho cô sạch sẽ thoải mái. Chuyện thân mật đó hai người cũng đã làm với nhau rồi, cũng không cần thiết phải tính toán mấy chuyện này.

Sau khi Giang Lâm Vụ nghĩ thông, cũng không tiếp tục xấu hổ như thế nữa.

“Đúng vậy. Bạch Ngọc ôm Tiên Tôn đến suối nước nóng ở phía đông nam của nhà gỗ tắm rửa thân thể, sau đó thay y phục.”

“Sao người biết có suối nước nóng ở đó?” Giang Lâm Vụ ngược mắt nghi ngờ nhìn hấn.

Bạch Ngọc đột nhiên nhanh miệng, nói hớ rồi.

Hấn nhanh chóng bình tĩnh lại, híp mắt cười: “Là lúc đó Tiên Tôn trong lúc mơ hồ nói với ta. Tiên Tôn còn nhớ không?”

Giang Lâm Vụ nghe vậy cẩn thận nghĩ lại, có khả năng là như vậy.

Tối qua nàng thần trí mơ hồ, chắc thực sự là quên rồi?

Bạch Ngọc thấy nàng tin tưởng thì càng yên tâm hơn, tiếp tục mang theo ý cười.

Sau khi Bạch Ngọc vào cung Vụ Ẩn thì vẫn luôn ở bên cạnh Giang Lâm Vụ, rất hiếm khi rời khỏi kết giới của cung Vụ Ẩn. . Truyện Gia Đấu

Chỉ có sau khi hắc tiên vào Trúc cơ kỳ theo như quy định của Huyền Kiếm tông: Đệ tử đã hoàn thành năm năm học tập và bước vào Trúc cơ kỳ thì được xuống núi luyện tập. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đi ngao du nửa năm thì có thể quay về.

Sau khi xuống núi rèn luyện, hắc xa Tiên Tôn đã nhớ nhung thành bệnh, cào xé tim gan, người buồn bực không vui.

Tiên Tôn lúc đó cách hắc quá xa. Thờ ơ và xa lánh, thường hay phạt hắc, còn luôn muốn đuổi hắc đi. Hắc quá lo lắng chuyện được mất, sợ hắc rời khỏi cung Vụ Ẩn Tiên Tôn sẽ nhân cơ hội thu dọn hành lý của hắc đuổi hắc ra khỏi cung Vụ Ẩn.

Thậm chí còn lo lắng, hắc không ở đây nữa, sư tôn không tìm được người phạt quỳ thì phải làm sao? Tìm người khác thì phải làm sao? Vừa nghĩ đến lúc phạt quỳ đáng người thấp thoáng của Tiên Tôn sau bức màn bị người khác nhìn thấy, hắc càng đứng ngồi không yên. Lúc ở bên ngoài rèn luyện, thường xuyên kiểm tra Thuỷ Kính giám sát xem Tiên Tôn, phát hiện Tiên Tôn vẫn luôn ở trong “tâm ngảm” của hắc, chưa từng đi ra ngoài và cũng không qua lại với người khác thì hắc mới dần dần yên tâm.

Sau đó hắc hoàn thành xuất sắc các nhiệm vụ sớm hơn thời gian quy định, nhưng thời hạn nửa năm rèn luyện vẫn chưa hết. Hắc cũng không muốn ép bản thân đi khắp nơi, thế nên đã đến linh sơn nơi Tiên Tôn từng ở lúc còn nhỏ.

Trốn tránh được yêu ma ở núi Bồng Ấm nhờ vào trí thông minh hơn người cùng kiến thức uyên bác đã phá giải được trận pháp đi vào căn nhà gỗ nhỏ.

Hắc đi dạo khắp nơi Tiên Tôn từng sinh sống lúc nhỏ, tưởng tượng bóng dáng của nàng. Chỗ này có dấu vết của Tiên Tôn, hắc dựa vào những dấu vết còn sót lại này, ở tại chỗ này chống chọi qua thời gian rèn luyện.

Tại chốn cũ hắc tìm thấy được những kiến thức được lý mà Tà Tư để lại. Hắc là một người thông minh, nhờ vào lặp đi lặp lại các thí

nghiệm thất bại lại thử lại, hẳn đã điều chế ra một loại mê dược ảo giác có thể làm cho Tiên Tôn hôn mê.

Cũng là lần đi sau khi đi ngao du quay về; hẳn lòng như lửa đốt, đau khổ ghen ngào cay đắng ở trong lòng, dẫn vật thôi thúc hẳn lần đầu tiên hạ thuốc.

Nước sữa hòa quyện, đụng chạm da thịt kề cận vô cùng thân mật, không chút kẽ hở đã từng là chấp niệm không thể nào đụng tới và vô cùng xa xôi của hẳn.

...

Sau khi hai người vệ sinh xong, ngồi xuống nghiêm chỉnh ăn cháo trên bàn.

“Tiên Tôn, bao giờ chúng ta chọn ngày thành thân?” Bạch Ngọc nhìn Giang Lâm Vụ đột nhiên hỏi.

Giang Lâm Vụ sắc một miếng, Bạch Ngọc vội vàng để bát đĩa xuống vươn tay vỗ vỗ lưng của nàng.

Giang Lâm Vụ ho đến đến nhứu mảy xua tay: “Người đang nói cái gì thế?!”

“Thành thân.” Bạch Ngọc nhấn mạnh đáp lại lần nữa.

“Ta biết Bạch Ngọc như vậy là trèo cao với Tiên Tôn, Bạch Ngọc nhất định sẽ gia tăng tu luyện để có thể đạt được tu vi ngang ngửa Tiên Tôn.” Con người Bạch Ngọc lóe lên hy vọng: “Chúng ta đã quan hệ xác thịt rồi, nên phải thành thân.”

Mặc dù người tu đạo tuy rằng không quá để ý nhiều đến mấy lễ nghi rườm rà như là trần thế. Nhưng thành thân vẫn vô cùng coi trọng, nếu không cũng sẽ không xuất hiện nhóm gia tộc tu đạo có thể lực.

Giang Lâm Vụ nhất thời không nói lên lời, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần nhã đó của thiếu niên. Lúc đó nàng cứu người chỉ nghĩ là cứu người thôi, làm gì còn biết đến phải thành thân?

Đứa trẻ Bạch Ngọc vô cùng thành thật. Nhưng cũng đúng, hẳn là người có tính cách dịu dàng tốt bụng, không thể làm làm ra chuyện cướp đi trong sạch của người ta lại không cho người ta danh phận được.

Tuy rằng đoạn thời gian này quan hệ của hai người cũng dần dần hòa hoãn, nhưng nàng cũng không có quên, lúc trước nàng đối xử với Bạch Ngọc như thế nào.

Nàng dùng thân mình để cứu Bạch Ngọc không phải vì hối hận,

nàng Giang Lâm Vụ không phải kiêu người cao thượng vì cứu người mà có thể làm đến bước như này. Đồng ý dùng cách này để cứu chỉ vì người đó là Bạch Ngọc mà thôi.

Nàng phân biệt rõ chuyện cứu người và áy náy rất rõ ràng.

Nàng đã rời xa trần thế quá lâu không hiểu rõ mấy chuyện đó của thế tục, không muốn Bạch Ngọc bởi vì chuyện trong sạch như này mà phải phụ trách gì đó có trách nhiệm thành thân với nàng.

“Bạch Ngọc, ta với ngươi lúc đó là trong trường hợp khẩn cấp. Chỉ là một phương pháp chữa trị, là trị bệnh, vì sao phải để ý đến những người khác, quan tâm những người khác. Chúng ta chỉ nên nhìn về phía trước.” Giang Lâm Vụ nói ra những lời này, trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu, giọng nói có chút đè nén.

Ý tứ chính là để hấn quên đi toàn bộ, coi như không có gì xảy ra?

Hấn cứ như vậy để cho nàng không thích không nhận hấn như thế?

Ngón tay của Bạch Ngọc siết chặt chiếc thìa, đốt ngón tay trắng bệch, hấn làm ra dáng vẻ ngoan ngoãn: “Nhưng tối qua Tiên Tôn từng nói, sẽ kiếm cô nương cho ta, bảo ta về sau không được phụ người ta. Là tiên tôn giải độc cho Bạch Ngọc, bản thân Bạch Ngọc sẽ không phụ Tiên Tôn.”

Giang Lâm Vụ... Đúng thật là tự lấy đá đập vào chân mình. Bạch Ngọc đứa trẻ này thật là cung kính lễ độ, chỉ nhận những đạo lý chết. Lúc trước bị phạt những áp bức như thế cũng quên hết rồi à? Vì sao muốn chịu hết trách nhiệm nên thành thân, giao bản thân ra? Giang Lâm Vụ không muốn Bạch Ngọc là bởi vì chịu trách nhiệm mà thành thân với nàng, hấn không cảm thấy uất ức nhưng bản thân nàng cảm thấy uất ức.

“Bạch Ngọc, ngươi vẫn còn quá trẻ. Có trách nhiệm là phẩm đức tốt, nhưng ta không muốn ngươi vì chịu trách nhiệm mà trói buộc bản thân ngươi. Ngươi có thiên tư thông minh, tương lai nhất định là vô hạn, ngươi sẽ gặp gỡ hàng ngàn sự tài hoa phong nhã và gặp vô số người ở nhân gian. Chỉ đến khi đó ngươi mới có thể biết được suy nghĩ trong trái tim ngươi. Tiên Tôn cứu ngươi chỉ là cứu ngươi.

Không muốn chuyện cứu này trở thành một kiêu trách nhiệm. Sau này chuyện này coi như không có gì.

Một phen nói lời từ tận đáy lòng rất chân thành, nhưng đúng lúc lại giẫm đúng chỗ đau của Bạch Ngọc. Bạch Ngọc hiểu được cách nghĩ

của Tiên Tôn, hẳn biết không thể gấp gáp, lấy tính cách của Tiên Tôn, phải chậm rãi từ từ hiểu ra.

Hắn hơi cúi đầu ra vẻ tủi thân, không nói tiếp nữa. Hàng mi cong sụp xuống, lông mi dài run rẩy. Run rẩy khiến cho trái tim trong lồng ngực của Giang Lâm Vụ đập loạn. Giang Lâm Vụ vội che ngực điên cuồng ăn cháo, mình đói đến trái tim phát hoảng à?

Sau đó Bạch Ngọc đúng thật không tiếp tục nhắc đến chuyện thành thân nữa, cũng không nhắc đến chuyện tối hôm đó của hai người.

Hắn chuyển đến phòng ngủ khác, ban ngày đi xem mấy người bị trận phù vân đó, buổi tối thì tắt đèn ngủ sớm.

Giang Lâm Vụ bị hao tổn chút linh lực, ngày ngày nhập định tu luyện. Nhưng nàng vẫn phát hiện ra Bạch Ngọc có gì đó khác thường. Buổi tối, cách mấy bức tường, Giang Lâm Vụ vẫn nghe thấy tiếng hít thở đau khổ và khó chịu của hắn...

## **Chương 12: Sói con thâm tình dở khổ nhục kế lừa gạt được thịt (H)**

Bóng đêm sâu thăm thẳm, tối đen như mực.

Bạch Ngọc nhẹ nhàng mở cửa gỗ trong phòng ra, bóng người vụt qua, chạy thẳng về suối nước nóng ở phía đông nam.

Chân trước hần vừa đi, Giang Lâm Vụ ở phía sau đã nhìn thấy bóng lưng phía xa của hần, một cước đá văng cửa phòng đi theo.

Một tảng đá màu đen cao vút vững vàng nằm giữa suối nước nóng ướt át.

Hơi nóng bốc lên, hơi nước lượn lờ.

Bạch Ngọc dựa vào một tảng đá, đầu hần đầy mồ hôi lạnh, mồ hôi dần phủ kín tóc trên trán hần đi dọc theo hần kết đi xuống, dục hỏa nóng bỏng bên trong thân thể khó có thể ức chế được, hần ngửa đầu thở dốc, trong tay cầm một cây chùy thủ sắc bén.

"Bạch Ngọc, ngươi đang làm gì." Giọng nói lạnh lẽo nhưng mỗi lần nghe thấy dường như lại chạm vào tận tim ở phía sau vang lên, Bạch Ngọc bất thành linh quay đầu đi.

Giang Lâm Vụ để đôi chân trần trắng mịn lên trên tảng đá màu đen, gió thổi đông đưa làn tóc dài của nàng dưới ánh trăng như tỏa sáng.

Sắc mặt nàng trầm thấp, nhìn chăm chăm Bạch Ngọc, giọng nói trước đó còn lạnh lẽo uyển chuyển bây giờ mơ hồ xen lẫn tức giận.

Bạch Ngọc vội vàng thả tung ống tay xuống, giấu chùy thủ vào trong áo mỏng. Hần đứng đó giống như đứa trẻ làm sai.

Giang Lâm Vụ nhìn thấy khuôn mặt như ngọc của hần lộ ra xuân hồng, mồ hôi đầm đìa, lại liên tưởng tới đêm khuya mấy ngày trước thì khó có thể nuốt trôi được, lập tức cũng hiểu rõ.

Nàng nháy khỏi tảng đá màu đen, đến gần trước người hần: "Xảy ra chuyện gì? Ngươi không vận chuyển linh lực thanh trừ dư độc sao?"

Bạch Ngọc sẽ không phải là người sẽ còn lưu lại những thứ ràng buộc người, trừ phi hắn còn dựa vào nguyên nhân khác mà không thể vận chuyển linh lực.

Giang Lâm Vụ không đợi Bạch Ngọc mở miệng, trực tiếp huy động linh lực làm ổn định hắn, đưa tay giữ lấy cổ tay Bạch Ngọc cẩn thận kiểm tra. Sau một hồi thăm dò thì phát hiện linh lực của hắn hỗn loạn và rối tung.

"Người vẫn luôn áp chế linh lực của mình lên cấp?" Giang Lâm Vụ nhìn chăm chăm Bạch Ngọc kinh ngạc hỏi.

Bạch Ngọc thấp giọng ừ một tiếng, có chút luống cuống nắm chặt lấy tay.

"Người vẫn luôn áp chế linh lực, sau khi trúng tình độc, linh lực vốn đã hỗn loạn bây giờ linh lực cuộn cuộn càng không cách nào vận chuyển linh lực để giải trừ tình độc còn sót lại." Giang Lâm Vụ cau mày hỏi: "Lên cấp là việc bao nhiêu tu sĩ tha thiết chờ mong, vì sao người lại áp chế?"

Bạch Ngọc lập tức chắp tay thỉnh tội: "Đệ tử vô tri, tự mình gây họa, mong Tiên Tôn trách phạt." Sai thì thoải mái nhận, nhưng lại tránh trả lời.

Mọi chuyện e là còn không đơn giản như vậy, hơi nước trong không khí đều tràn ngập mùi máu tanh.

"Người đưa tay ra." Mi tâm Giang Lâm Vụ hơi nhíu, vẻ mặt nghiêm túc. Bạch Ngọc nghe tiếng thì hai tay giật về phía sau né tránh.

Giang Lâm Vụ cố ý kéo mở ống tay áo của hắn, trên cánh tay có một vết rạch đỏ tươi. Vết thương lộ ra máu thịt, áo trong đều bị nhiễm máu tươi, ngay cả ống tay áo màu trắng trà cũng có vết máu mờ nhạt.

Cánh tay trắng ngọc ngồn ngang đều là vết thương cũ do khắc chế dục vọng, hoặc bị đâm hoặc là cào, tất cả đều không đồng đều, có chỗ đã kết vảy, mấy chỗ nhìn thấy thịt trắng.

Giang Lâm Vụ nhìn thấy mà cau mày, nàng cẩn thận lật xem cánh tay Bạch Ngọc, nhin xuống giọng điệu ác liệt hỏi hắn: "Còn có chỗ khác không?"

"Chỉ có cánh tay."

"Giỏi lắm! Người rất giỏi! Còn biết rạch đầy lên cánh tay nơi mà có thể kéo ống tay áo là có thể che khuất được." Giang Lâm Vụ hiểm

khi tức giận, cái tính tình kia của hắn vì khắc chế dục vọng mà làm cho bản thân mình đầy thương tích. Một lượng lớn linh lực lượn lờ tụ hợp lên cánh tay Bạch Ngọc làm cho các vết thương trên cánh tay nhanh chóng khép miệng lại.

"Xin lỗi, Tiên Tôn, đã làm Tiên Tôn lo lắng rồi!" Bạch Ngọc nghe lời, an phận đưa tay cho Giang Lâm Vụ trị liệu, cử động một chút cũng không dám.

"Cho nên người vẫn luôn tránh bản tôn là sợ bản tôn phát hiện ra hay là người không muốn gặp ta?" Vết thương kia của hắn là do pháp khí làm bị thương, linh lực chỉ có thể làm khép lại một phần vết thương, còn một chút thì cần chậm rãi khôi phục. Chữa thương xong, Giang Lâm Vụ rút tay ra khỏi tay Bạch Ngọc.

"Không không! Bạch Ngọc không phải có ý định muốn tránh né Tiên Tôn, không gặp Tiên Tôn!" Bạch Ngọc lập tức như đứa trẻ căng thẳng nên vội vàng khua tay hoảng loạn giải thích.

Đối với loại tâm trạng không tên này làm cho Giang Lâm Vụ rất nổi nóng, nhưng nhìn Bạch Ngọc ngoan ngoãn sợ mình quở trách trước mặt này, nài nỉ lại bớt giận.

Trong mắt Bạch Ngọc hiện lên sương mù, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Giang Lâm Vụ: "Đệ tử đối với Tiên Tôn trong lòng có sắc, hơn nữa... tình cảm không khống chế được."

Sóng mắt hắn lấp lánh, hầu kết cũng vì thế mà nghẹn ngào khó khăn lẫn dử dội: "Cố nén mới dẫn đến tình độc bị phản phệ rối loạn linh lực. Tiên Tôn nói gặp qua ngàn vạn phong hoa, nhìn ngắm nhân gian vô số mới có thể biết ý trong lòng, nhưng mà Bạch Ngọc cảm thấy ngàn vạn phong hoa của thế gian cũng không bằng một mình Tiên Tôn trong lòng Bạch Ngọc."

"Bạch Ngọc không làm được theo lời nói của Tiên Tôn, Bạch Ngọc không làm được, Tiên Tôn."

Giang Lâm Vụ ngó nhìn thần sắc bị thương trên mặt Bạch Ngọc, lập tức tất cả tâm tư trong lòng xông lên đầu.

Không quan tâm Bạch Ngọc có phải là còn trẻ yêu thích cái đẹp hay không, không quan tâm hắn có phải là người mới nếm mùi tình dục khó quên được nên nhầm tình dục thành tình yêu hay không. Đó đều không phải là chuyện dễ giải quyết, vậy cũng không phải là việc của một mình hắn. Tự nài rút tay ra, mặc kệ hắn một mình tự dằn

vò.

Nàng mềm lòng quyết tâm kéo tay Bạch Ngọc, mang theo sự áy náy nói: "Bạch Ngọc, xin lỗi, ta chỉ luôn nói với người mà quên không lo lắng cho người. Trước hết chúng ta xử lý chuyện linh lực hỗn loạn trên người người đã, được chứ?"

Tâm trạng của Bạch Ngọc buông lỏng, coi như một nửa Tiên Tôn đã nằm ở trong lòng hắn. Nếu không cho Tiên Tôn biết việc lần này, nàng sẽ luôn nghĩ rằng quan hệ của bọn họ chỉ là giải độc. Chuyện mây mưa hắn muốn, trái tim hắn lại càng muốn hơn.

Bạch Ngọc trở tay phủ lên bàn tay mềm mại của Giang Lâm Vụ, vuốt ve khuôn mặt như ngọc của nàng để cầu hoan, đôi mắt dịu dàng đa tình hiện ra ánh nước thâm tình nhìn Giang Lâm Vụ đầy triu mến, giống như nhân gian rộng lớn chỉ có một mình nàng.

"Xin Tiên Tôn chiếu cố Bạch Ngọc."

Giang Lâm Vụ bị đôi mắt đầy hơi nước nhìn đến mức trong đầu khuấy động, đầu óc mờ mịt, gật đầu.

Bạch Ngọc vui cười kích động ôm lấy Giang Lâm Vụ, lẩm bẩm: "Tiên Tôn, đệ tử yêu người."

Giang Lâm Vụ bị hắn ôm lấy đột ngột mà kinh ngạc bật thốt lên, không nghe thấy hắn lẩm bẩm cái gì, đang định hỏi hắn thì lại bị đẩy dựa vào vách đá.

Dục căn cứng rắn chạm vào nơi tiểu huyết của mình, cọ xát qua hai cánh hoa thịt rồi sượt lên hạt đậu đỏ, quần áo trên người trong nháy mắt bị cởi bỏ. Giang Lâm Vụ vội vàng nói: "Bạch Ngọc! Tay!"

Bạch Ngọc nói cười: "Không sao đâu Tiên Tôn. Bây giờ Bạch Ngọc chỉ muốn giao hoan cùng với Tiên Tôn, Bạch Ngọc thực sự muốn Tiên Tôn, muốn đến căng thẳng, khó chịu. Có được không Tiên Tôn, được không?"

Giang Lâm Vụ xấu hổ, trên mặt đỏ lên, nhưng đúng là vẫn đau lòng cho hắn, gật gật đầu.

Bạch Ngọc mút lấy đôi môi đỏ mọng của Giang Lâm Vụ, lần tìm theo bầu ngực mềm mại, mở miệng ngậm mút lấy: "A... a..." Giang Lâm Vụ bị kích thích đến mức cong lưng lên, bên dưới bắt đầu chảy nước.

Giang Lâm Vụ nhìn chăm chăm môi mọng của Bạch Ngọc mút liếm quả anh đào của mình, Bạch Ngọc thấy nàng nhìn chăm chăm thì ác

ý cắn một cái lên quả anh đào hồng. Giang Lâm Vụ ưm a rên lên tiếng, cả người run rẩy, mật dịch tuôn ra.

Bạch Ngọc biết nàng mẫn cảm, cũng là do một tay hãn huấn luyện mà thành. Ngay nơi mật dịch tiết ra, mệnh căn căng trướng khó nhin vẫn chống lên đó đã đẩy thẳng vào trong huyết thịt đi vào, côn th\*t to lớn phá tan núi non trùng điệp, tường thịt, đẩy đến tận miệng tử cung.

Giang Lâm Vụ bị cách ôm và đẩy vào làm cho hơi thở của nàng cứng lại, tiểu huyết tê dại lập tức siết chặt lấy dục căn vừa xông vào.

Mệnh căn hung hãn lui ra mấy phần thì tiểu huyết mềm mại lại được chút thả lỏng, lại đột nhiên va chạm vào, đi vào tận gốc, tiếp theo bắt đầu ập xuống giống như đất rung núi chuyển.

Bạch Ngọc mới khai trai không lâu, chính là lúc nếm thử mùi vị, những ngày qua lại cố nén, vừa mới đi vào đã giống như có dòng điện làm cho sống lưng hãn lập tức có cảm giác tê dại, cái cảm giác ngọt ngào kia làm hãn không dừng được, chỉ muốn tàn nhẫn mà đâm mạnh, làm cho tiểu huyết siết chặt lấy côn th\*t, thẳng eo mà xông tới.

“A a... Bạch Ngọc... người... nhẹ chút... a a a ưm...” Đôi chân ngọc sạch sẽ của Giang Lâm Vụ bị Bạch Ngọc ôm lấy làm điều khiển, cái tư thế này làm cho nàng xấu hổ vô cùng.

Cơ thể bị đâm mạnh làm cho bộ ngực điên cuồng lắc lư, gợn sóng từng hồi. Mật dịch bên dưới bắn tung tóe, chỉ còn lại tàn ảnh của mệnh căn liều mạng đâm vào trong huyết, vọt qua tầng tầng vách thịt trực tiếp đẩy thẳng vào tử cung non mềm.

Tốc độ vừa nhanh vừa vội. Giang Lâm Vụ mới phá thân không bao lâu sao tiếp nhận được kích thích như vậy, một hồi lên đến đỉnh làm vừa nhanh vừa vội, ngón chân mịn màng cuộn lại căng chặt “A!” Kêu to một tiếng rồi co giật cả người, một lượng lớn mật dịch chảy xuống hông, tiết ra khỏi cơ thể.

côn th\*t của Bạch Ngọc bị mật dịch phun vào, có thể nói là cực kỳ sáng khoái, bắp thịt trên người hãn căng chặt, liếm đôi môi mỏng hồng hào, chờ đến khi Giang Lâm Vụ hồi thần lại thì hãn lại thẳng hông bắt đầu tiến vào làm lần nữa.

Giang Lâm Vụ khẽ kêu thành tiếng, trên người tê dại như nhũn ra. Lại sợ sẽ bị đẩy mạnh đến té ra ngoài, chỉ có thể ôm chặt lấy Bạch

Ngọc. Như vậy lại bị hấn vào càng sâu hơn, càng dễ dàng thâm nhập vào, Giang Lâm Vụ cảm thấy trong bụng có gì đó dâng trào, chưa xót lại cực kỳ sảng khoái.

Hai tay Bạch Ngọc nắm chặt lấy cặp mông đào đầy đặn của Giang Lâm Vụ, đưa ngón tay vào cặp mông mềm mại, nâng phần trên lên rồi đâm mạnh vào, mệnh căn to dài xuyên qua tầng thịt, san phẳng những nếp nhăn trong tường thịt, vách thịt bị co rút lại va chạm vào siết lấy dục căn không ngừng, sự chặt chẽ ma sát làm sự kết nối giữa hai người tỏa nhiệt nóng bỏng, dòng điện khoái cảm lưu chuyển qua sự kết hợp thân thể của hai người.

Mật dịch tràn lan theo sự ma sát của hai người kết thành những bọt trắng, tiếng đâm xuyên và tiếng nước nhóp nhép nhóp nhép lọt vào tai.

"Tiên Tôn... Tiên Tôn..." Lúc động tình thì Bạch Ngọc thường gọi Giang Lâm Vụ đầy yêu thương như vậy. Giang Lâm Vụ bị hấn làm cho mơ màng đến ý loạn tình mê, nghe giọng nói của hấn từ một thiếu niên trong sáng ôn hòa trở nên khàn khàn động tình, nhất thời có cảm giác tội lỗi.

Bắp thịt toàn thân Bạch Ngọc dần dần căng chặt, tốc độ càng nhanh hơn. Huyệt thịt non mềm bị mệnh căn cứng rắn ma sát đến đỏ lên. Theo tốc độ đâm xuyên nhanh chóng, cuối cùng Bạch Ngọc gầm nhẹ một tiếng, run rẩy một trận, bắn tất cả tinh dịch vào trong tử cung của Giang Lâm Vụ. Giang Lâm Vụ rùng mình rồi tiết thân lần thứ hai. Dâm dịch của hai người theo mông của Giang Lâm Vụ chảy xuống dưới đất, nhỏ xuống tí tách tí tách.

Hai người đều đang thở dốc hồi thần lại. Bạch Ngọc rải quần áo lên trên đất rồi đặt nhẹ Giang Lâm Vụ lên trên, cẩn thận ôm lấy nàng, môi mỏng hôn lên đôi mắt thất thần của nàng.

Giang Lâm Vụ còn mơ màng, mất hồi lâu mới hòa hoãn lại. Sau khi lấy lại tinh thần, nàng cầm lấy cánh tay Bạch Ngọc lắc lắc, Bạch Ngọc mỉm cười nhìn nàng.

Nàng dùng giọng nói quyến rũ mềm mại sau cuộc mây mưa hỏi hấn: "Bạch Ngọc, ngươi đã thành niên chưa? Hình như ngươi còn chưa cập quan\* thì phải?" Sau đó, nhìn khuôn mặt của hấn nói: "Chẳng trách ngươi lại kiềm chế không muốn thăng cấp, khi tiến vào Kim đan kỳ thì khuôn mặt sẽ định hình. Tuổi tác quá nhỏ thì phải kìm

hăm thẳng cấp, ta đã làm chuyện gì vậy!” Nói xong lại đẩy Bạch Ngọc ra đứng dậy xây dựng lại tâm lý.

\*Cấp quan: Sau khi một người đàn ông đến 20 tuổi, người đó sẽ tổ chức lễ cấp quan có nghĩa là người đó đã trưởng thành.

Giang Lâm Vụ hơi đẩy ra trông giống như từ chối, trái tim Bạch Ngọc hỗn loạn cố chấp, đột nhiên tối sầm lại, hẳn đã đi đến nước này không nghĩ tới chẳng lẽ lại thua bởi tuổi tác hay sao?

Hắn kéo Giang Lâm Vụ vừa đứng dậy, lật nàng lại vươn mình quỳ nằm úp sấp dưới thân, mệnh căn hung hãn căng cứng quệt lấy tinh dịch còn lưu lại từ trước đó rồi cắm thẳng vào tiểu huyết mới vừa cao trào không lâu, Giang Lâm Vụ bị đâm vào thì “A” một tiếng. Bạch Ngọc thẳng lưng lại bắt đầu đưa đẩy, một hồi lại một hồi liên tục va chạm giữa hai chân nàng.

“Ưm... a a... ưm... Bạch... Bạch Ngọc...” Giang Lâm Vụ vui đầu nâng hông đào lên khi bị đẩy vào. Hai gò bồng đào cọt lên quần áo Bạch Ngọc, va chạm liên tục đụng phải, quả anh đào cọt sát lên vải quần áo của Bạch Ngọc, chóp mũi nàng mơ hồ ngửi thấy mùi mồ hôi trên quần áo Bạch Ngọc, kích thích một hồi làm bụng dưới nàng co giật, siết chặt rồi lại tiết thân.

Bạch Ngọc rên lên một tiếng, biết nàng cực kỳ thoải mái. Dục căn của mình cũng cọ xát tiến vào bên trong tiểu huyết mê người kia, thịt bên trong căng chặt quăn lầy, đẩy đến tận tử cung mềm mại đang hấp, cắn mút lấy, làm cho toàn bộ tinh dịch của mình bắn vào miệng tử cung kia.

Giang Lâm Vụ bị đâm đến ý loạn tình mê, đẩy đến mức mất đi lý trí. Khoái cảm tê dại lan tràn toàn thân nàng. Nàng cảm thấy mình sắp điên lên rồi...

“Ưm a a... Bạch Ngọc... ta không xong rồi... Bạch Ngọc...”

Nhìn thấy vòng eo thon nhỏ của Giang Lâm Vụ vì quỳ xuống mà lộ ra độ cong khêu gợi, tiểu huyết non mịn vẫn cực lực nuốt ăn lấy côn th\*t của mình, miệng nhỏ ưm a kêu loạn tên của mình.

Một cảm giác mất hồn nghệt thở, khoái cảm lan tràn khắp toàn thân, hẳn cúi người hôn môi liếm láp tấm lưng ngọc ngà của Giang Lâm Vụ, từ lưng liếm xuống dưới eo. Giang Lâm Vụ bị kích thích đến mức run lên, ghen ngào rên thành tiếng...

Bạch Ngọc thấy nàng thực sự đáng thương, xoay người nàng lại khi

hai người vẫn còn liên kết với nhau. Giang Lâm Vụ bị sự kích thích của sự động chạm xoay tròn khác lạ này làm cho tiết thân, liên tiếp tiết ra mấy lần làm nàng trở nên choáng váng, nàng chỉ rên rĩ đầy quyến rũ.

Bạch Ngọc nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng bị tình dục chơi đùa mà trở nên tan rã, càng nhìn càng bất chấp va vào nàng mạnh hơn. Nàng bị đưa đẩy thì liên tục đón nhận. Nàng ôm lấy Bạch Ngọc nghẹn ngào: “Bạch Ngọc... ưm a... nhanh lên một chút ra đi... ưm...” Bạch Ngọc nghe thấy nàng cầu xin mềm mại như thế thì trong lòng như có mật, cuối cùng một cổ nòng đậm tinh dịch mới bắn ra lần thứ hai tiến thẳng vào trong tử cung.

...

Đến khi Bạch Ngọc ôm Giang Lâm Vụ đã mềm nhũn từ suối nước nóng trở về, Giang Lâm Vụ đã ngủ thiếp đi. Hắn sợ nàng lạnh nên lấy áo bào bọc lấy Giang Lâm Vụ, còn bản thân thì ở trần trở về. Bạch Ngọc có chút tiếc nuối không làm một lần ở bên trong suối nước nóng, nhưng dù sao chỉ cần hắn tỏ ra chút khổ sở thì Tiên Tôn sẽ mềm lòng, ngày sau tương lai còn dài, không phải sao? Bạch Ngọc cười ra tiếng.

## Chương 13: Tiên Tôn, ta muốn vào trong người (H)

Đêm qua lổ mãng hôm nay vẫn còn dư âm, Giang Lâm Vụ ngủ thẳng đến khi trời ngả về tây mới tỉnh.

Giữa chừng có mơ hồ tỉnh dậy một lần, mí mắt nặng trĩu giãy giụa. Bạch Ngọc nhìn hàng mi con dài không ngừng rung rung thì khẽ cười thành tiếng, vỗ nhẹ lưng nàng dịu dàng dỗ dành: "Tiên Tôn yên tâm ngủ tiếp đi, có Bạch Ngọc ở đây rồi." Giang Lâm Vụ nghe thấy giọng nam ôn hòa dễ nghe vang lên bên tai thì thấy yên tâm lại rơi vào trạng thái ngủ say lần nữa.

Sau khi Giang Lâm Vụ tỉnh dậy, ánh nắng mặt trời và màn đêm sắp va chạm vào nhau tạo nên ánh tịch dương tươi đẹp.

Nàng quay đầu nhìn thấy trên bàn cạnh giường đã đặt sẵn nước nóng, nàng đưa tay là có thể cầm được chén nhỏ. Ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn thoang thoảng có mùi nấm hương mà nàng yêu thích, tỏa ra mùi vị khói bếp nhân gian.

Lập tức cảm giác cô độc nhớ nhung xông lên đầu, nàng nhớ sư phụ. Sau khi sư phụ đi về cõi tiên, nàng thường xuyên ngủ từ đêm này tới đêm khác. Sau khi tỉnh lại đối diện với phòng ốc yên tĩnh tối tăm, dường như trong thiên địa chỉ còn một mình nàng, cho dù nàng cứ như thế biến mất cũng không có một ai biết.

Không có ai sẽ đun nước cho nàng, cũng không có ai nấu cơm cho nàng.

Nàng bò dậy đi lấy nước bên cạnh giường. Vừa mới ngồi dậy, Bạch Ngọc nghe thấy động tĩnh đã đi vào.

"Tiên Tôn tỉnh rồi? Muốn uống nước không?" Tinh thần hẩn sáng láng, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, lập tức xua tan cảm giác cô độc của Giang Lâm Vụ.

Hắn ngồi ở mép giường một tay ôm Giang Lâm Vụ, một tay cầm chén nhỏ lên, chậm rãi đút cho nàng uống nước.

Giang Lâm Vụ sững sờ, sao nàng ở bên cạnh Bạch Ngọc lại giống như người không có tay vậy. Uy nghiêm Hóa thần kỳ của nàng đâu? Khí thế đâu? Đặt đâu rồi?

Bạch Ngọc vừa cho nàng uống nước vừa dịu dàng nói: "Lát nữa cơm tối có thịt hầm với nấm hương mà Tiên Tôn thích, còn có rau dớn mà Tiên Tôn thích ăn, đều làm xong rồi. Tiên Tôn muốn ăn lúc nào?"

Giang Lâm Vụ vừa nghe, ánh mắt sáng lên, đều là những món ăn mà nàng thích.

Cần gì uy nghiêm khí thế? Có tiểu bảo bối tri kỷ như thế, nằm đợi ăn là được rồi. Giang Lâm Vụ hì hì cười không ngừng.

"Sau khi ăn xong ta muốn ăn quả đại. Muốn loại siêu ngọt."

Bạch Ngọc nhìn khuôn mặt yêu mị của nàng, cười dịu dàng ngọt ngọt, trong lúc lơ đãng làm nũng với mình. Hắn cười nuông chiều:

"Được, đều chuẩn bị xong rồi, sau khi ăn xong sẽ cắt cho Tiên Tôn."

Sau bữa cơm tối của hai người, Giang Lâm Vụ thoải mái vỗ cái bụng lại buồn ngủ, nói muốn đi nghỉ ngơi. Bạch Ngọc gật đầu, kéo chăn đắp cẩn thận cho nàng.

Sau khi Giang Lâm Vụ tỉnh lại, đi từ phòng ngủ ra ngoài, không thấy bóng dáng Bạch Ngọc đâu. Chỉ thấy bếp lửa mới vừa tắt, chắc là Bạch Ngọc đi ra ngoài kiểm tra phù trận.

Giang Lâm Vụ nghĩ tới trên người Bạch Ngọc vẫn còn linh lực hỗn loạn, trên núi Bồng Ấm có loại linh thực gọi là cỏ Bồng Lộ, có thể khơi thông linh mạch, bổ dưỡng linh căn.

Nhưng loại linh thực này ẩn chứa linh lực cực sâu, là thứ đồ ăn mà rất nhiều tinh thú đều thích ăn. Các tinh thú đến thời kỳ trưởng thành thường vì thứ này mà xảy ra đánh nhau giành giật, tất cả đều rất ít và khó hái.

Nhưng vì Bạch Ngọc, Giang Lâm Vụ chỉ suy nghĩ trong nháy mắt, lập tức quyết định muốn gia nhập nhóm tranh đoạt, bồi dưỡng tinh thần đầy đủ là vì để có hơi sức đi cướp, còn không phải vì cướp một gốc cây.

Sau khi nghĩ xong thì lấy giỏ trúc nhỏ, tàn ảnh lóe lên đi về phía núi rừng.

Thừa dịp đám tinh thú đang phát điên hỗn chiến, vết thương đầy người, Giang Lâm Vụ nhân lúc này nhảy vào cho mỗi con thú một chưởng, linh lực mạnh mẽ đập cho đám tinh thú choáng váng.

Sau khi dựa vào cách này đoạt được năm cây cỏ Bồng Lô thì mới dừng lại. Sau đó, nhìn bọn nó đấu.

Bọn chúng đã mở ra linh trí nên biết chút tính người, cảm nhận được trên người Giang Lâm Vụ có một ít linh lực rất giống nơi này, chỉ cho rằng đây là bá chủ nơi đây.

Tinh thú ưa mạnh lại có ý thức lãnh địa.

Có con thần phục xuống muốn nhận làm vương, có con gào thét rời đi, có con ở lại muốn đánh với Giang Lâm Vụ, giống như muốn một mất một còn, Giang Lâm Vụ vỗ tay lập tức ứng chiến. . Chương mới nhấ ại [ T r ù m T r u ệ n . Vn ]

Giang Lâm Vụ lật qua lật lại chúng nó vài lần, đánh chúng cho không biết trời đất là gì. Khi trăng đã lên cao đến đầu canh liêu mới nhớ ra phải trở về.

"Nguy rồi! Bạch Ngọc!" Nghĩ đến đây nàng hất tung vài con lên rồi vội vàng chạy trở về.

Nàng phi còn nhanh hơn so với bình thường, còn chưa kịp thấy tàn ảnh đã không thấy bóng dáng đâu.

Khi đến nhà gỗ thì bên trong là một màu đen kịt.

Đến lúc này mà Bạch Ngọc còn chưa trở lại, chắc là đi tìm nàng rồi.

Nàng vừa định xoay người đi tìm Bạch Ngọc thì đã va vào một vòng ôm nóng bỏng chặt chẽ, giọng nói Bạch Ngọc khàn khàn run rẩy.

"Người chạy đi đâu vậy! Ta đi đâu cũng không tìm được người!"

Giang Lâm Vụ nghe thấy Bạch Ngọc chắt vắn thì ngốc lảng, nghe thấy giọng nói của hắn khàn khàn thì trong lòng có chút trướng trướng nên quyết định dỗ hắn.

Nàng vỗ cánh tay của hắn muốn cho hắn nới lỏng vòng ôm ra, Bạch Ngọc không nghe theo, càng ôm chặt hơn.

Giang Lâm Vụ thở dài, gian nan di chuyển, sau đó mặt đối mặt ôm lại hắn.

"Ta đi hái thảo dược đả thông kinh mạch cho ngươi, có chút chậm trễ nên mới trở về muộn."

Lúc này, Bạch Ngọc mới nới lỏng sức mạnh. Hắn vùi đầu vào giữa cổ Giang Lâm Vụ, đưa mũi ngửi mùi hương của nàng, rầu rĩ nói.

“Tiên Tôn có thể dẫn Bạch Ngọc đi. Sau khi Bạch Ngọc trở về không tìm thấy Tiên Tôn, ta cũng không biết Tiên Tôn đi đâu, nơi này linh lực kỳ lạ không tìm được khí tức của Tiên Tôn, Bạch Ngọc chỉ có thể đi khắp nơi tìm Tiên Tôn.”

Giang Lâm Vụ nhìn đầu hắc đầy mồ hôi, hóa ra là dùng hai chân chạy khắp núi tìm mình, mặc dù chân hắc dài nhưng cũng quá mệt. Nàng có chút đau lòng, nhón chân giơ ống tay áo lau mồ hôi cho hắc: “Thật ngại quá Bạch Ngọc, xưa nay ta tùy ý quen rồi, sau này sẽ không như vậy nữa, sau này sẽ nhớ để lại giấy cho người.”

“Tiên Tôn còn muốn có sau này nữa sao?”

“Hả?” Giang Lâm Vụ tập trung lau mồ hôi không nghe thấy hắc nói gì.

Trong lòng Bạch Ngọc cười lạnh, còn muốn có chuyện sau này rời khỏi tầm mắt của hắc mấy canh giờ sao? Ha ha, tuyệt đối không thể, nửa khắc cũng không được. Tiên Tôn đi đâu cũng phải dẫn hắc theo, trời cũng phải trời lại.

...

Giang Lâm Vụ lấy củi Bồong Lộ giã nát bỏ vào trong tiểu dước lô để đun, bên cạnh đặt ngay ngắn mấy loại thảo dược, sẽ được thêm vào sau.

Nàng theo sư phụ Tạ Tư nhưng không kế thừa y bát đan dược của bà ấy, không chắc chắn về phương pháp luyện chế, chỉ có thể đun lên.

Bởi vì Bạch Ngọc bị ra mồ hôi nên tắm rửa trong thùng gỗ ở phòng ngủ, sau khi hắc tắm rửa xong thì chỉ mặc tiết khố rồi khoác ngoại bào lên người.

Giang Lâm Vụ vừa đun thuốc vừa nhìn kỹ hắc. Vóc người hắc cao và thẳng, chỉ là vóc dáng thiếu niên nên vai không dày rộng, cơ bắp căng cứng lộ ra đường nét rõ ràng, đường nét trên khuôn mặt sắc bén nhưng gò má vẫn mang theo hơi thở thiếu niên.

Sau khi tắm rửa xong thì hơi nóng vẫn còn quanh quẩn, làm cho một thân như ngọc của hắc trở nên trơn bóng ướt át. Những hạt nước ướt át từ rãnh bụng trượt xuống dưới, ẩn vào trong tiết khố. Trong lòng Giang Lâm Vụ nghĩ sao mới tuổi này đã yêu nghiệt mê người như thế, sau này thì còn như thế nào?

Bạch Ngọc thấy Giang Lâm Vụ nhìn mình, cười khanh khách đi tới

bên cạnh Giang Lâm Vụ, ôm nàng.

Giang Lâm Vụ sờ sờ cơ thể ướt át của hắn, dùng linh lực giúp hắn hong khô người, hắn thuận theo hưởng thụ linh lực hong khô người, cảm giác ấm áp lên, trong lòng cũng nóng lên theo.

Sau khi hong khô xong, Giang Lâm Vụ bảo hắn đi làm việc khác, nàng đun dược cần thận một chút.

Hắn nghe lời chờ đợi ở một bên, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ đi tới đâu thì tầm mắt sẽ đi tới đó, Giang Lâm Vụ bị nhìn chăm chăm đang định phát cáu đuổi hắn đi làm việc của hắn. Nhưng nhìn thấy ánh mắt hoa đào của Bạch Ngọc lóe lên ánh sáng trong mắt trù mẫn đưa tình nhìn nàng, khóe miệng cười ôn nhuận.

Giang Lâm Vụ... Tính toán một chút

Dược đã gần được rồi, đợi thêm chút canh giờ lại thêm vài vị dược liệu là được rồi. Giang Lâm Vụ lấy giường mềm ngồi xếp bằng lên trên rồi lặng lặng đợi.

Bạch Ngọc đã không còn ngoan ngoãn chờ ở một bên như trước đó nữa. Hắn bò lên trên giường mềm, ôm lấy Giang Lâm Vụ.

"Tiên Tôn, Bạch Ngọc nhớ người." Hắn nói nhỏ bên tai Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ tập trung toàn bộ chú ý lên tiểu dược lô, không chú ý hắn nói cái gì, chỉ cảm thấy hơi thở nóng bỏng phả vào tai. Nàng nhắm mắt ừ mấy tiếng qua loa đáp lại.

Bạch Ngọc nghe nàng đáp, không để ý tới giọng điệu qua loa của nàng, đè nàng xuống giường.

Giang Lâm Vụ mở mắt, sắc mặt hoang mang: "Bạch Ngọc?!"

Nàng đã từng không hiểu, trải qua mấy lần nhìn khuôn mặt đỏ ửng cùng hơi thở gấp gáp của Bạch Ngọc thì biết Bạch Ngọc nổi lên dục vọng, nhưng mà không phải bọn họ mới làm tối qua rồi sao?

Nàng vội vàng giơ tay ngăn cản hắn: "Bạch Ngọc, tuổi người..." Nhớ tới đêm đó vừa đề cập tới tuổi thì Bạch Ngọc trở nên hung ác, Giang Lâm Vụ hiếm khi thức thối chữ nhỏ trở về.

"Trẻ tuổi, túng dục hại thân."

"Đêm qua Tiên Tôn đã ngất đi từ sớm, Bạch Ngọc còn chưa... Bạch Ngọc còn có rất nhiều, vẫn nhẫn nhịn khó chịu." Biểu hiện của Bạch Ngọc uất ức, bất đắc dĩ.

Nói xong hắn nắm bàn tay Giang Lâm Vụ tiến vào trong tiết khố trượt xuống dưới eo, đi ngang qua thứ hung hãn kia, đi tới nang túi căng tròn.

Thật sự rất nặng, Giang Lâm Vụ vô thức chụp lấy. Bạch Ngọc rên lên một tiếng, hơi thở càng gấp gáp hơn. Xong rồi, lần này thật sự rơi vào hố lửa rồi.

Bạch Ngọc dán lên trên người Giang Lâm Vụ, hơi thở gấp gáp, hít lấy lung tung.

Giang Lâm Vụ nhận ra, nàng đỏ mặt nói: "Tiên Tôn giúp người xuất ra, dùng tay là được rồi, có được không?" Nói xong nàng đưa tay cởi tiết khố của Bạch Ngọc, một cái mệnh căn căng cứng dữ tợn bắn ra ngoài.

Giang Lâm Vụ lần đầu tiên nhìn thấy thứ đã tiến vào trong mình mấy lần, bên ngoài đỏ bừng lên, gân xanh chi chít, hung hãn căng cứng dựng thẳng.

Giang Lâm Vụ đưa tay nắm chặt, kích thích không hề nhỏ. Nàng nói lỏng những ngón tay ra học theo động tác Bạch Ngọc từng làm, chậm rãi vuốt từ trên xuống dưới, động tác của nàng ngây ngô chậm rãi, cổ họng Bạch Ngọc tràn ra tiếng thở dốc thỏa mãn.

Giang Lâm Vụ vuốt ve, chỉ cảm thấy trụ thịt trong tay vô cùng khỏe mạnh, nóng bỏng, theo động tác tuốt động lên xuống thì cơ thịt càng căng phồng cứng rắn lướt qua bàn tay non mềm của Giang Lâm Vụ. Chẳng trách Bạch Ngọc luôn nói khó chịu, như vậy đúng là khó chịu.

Đôi môi nàng đỏ mọng mềm mại mở miệng hỏi Bạch Ngọc: "Khó chịu lắm sao?" Bạch Ngọc nhìn chằm chằm làn môi đang khép mở kia, ánh mắt xẹt qua tia u ám.

Nghe tiếng gật đầu liên tục, khóe mắt đỏ lên mang theo sự ảm nẫn, Giang Lâm Vụ nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn dịu dàng của hắn, trong lòng nàng càng tràn ra sự không đành lòng.

Nghiêm túc xoa nắn cơn th\*t cho hắn, sắc mặt Bạch Ngọc đỏ lên thở hổn hển nhìn chằm chằm tay nhỏ non mềm đang ve vuốt dục căn vẫn còn đang gồng gượng của mình.

"Tiên Tôn hôn nó có được không?"

"Hả? Có thể hôn sao?" Giang Lâm Vụ ngửa đầu nghi hoặc hỏi.

Bạch Ngọc bật cười, mắt hoa đào tỏa ra mê hoặc: "Đương nhiên có

thể, nó muốn Tiên Tôn hôn nó. Tiên Tôn hôn nó đi."

Tay Giang Lâm Vụ cũng có chút mỏi, khuôn mặt nhỏ chậm rãi để sát vào côn th\*t cao chót vót, nghe thấy một mùi hùng xạ nhàn nhạt lẫn vào mùi hơi nước sau khi Bạch Ngọc tắm rửa.

Đôi môi trơn bóng của nàng đựng một cái lên quy đầu tròn trịa, Bạch Ngọc run rẩy rên lên. Giang Lâm Vụ kinh ngạc mở to đôi mắt, nàng đưa lưỡi ra liếm láp đầu trụ, cái lưỡi ẩm ướt mềm mại quét qua lướt qua mã mắt, khoái cảm làm Bạch Ngọc thở dốc.

Giang Lâm Vụ há miệng nuốt đầu trụ vào, cái lưỡi trong cổ họng quét liếm, dục căn to dài dễ dàng ma sát với khuôn miệng nhỏ nhắn non mềm của nàng, nàng cũng cẩn thận không cho hàm răng chạm vào Bạch Ngọc, dần dần nuốt dần xuống dưới.

Bạch Ngọc run rẩy ngửa đầu thở dốc. Giang Lâm Vụ nghe tiếng Bạch Ngọc thở dốc, nuốt xuống càng sâu. Nàng liếm láp côn th\*t, hạ thấp bụng dưới nóng hừng hực.

Giang Lâm Vụ phát hiện bản thân mình cũng ra nước, nàng đã nếm thử cảm giác được Bạch Ngọc chạm vào khuây khoả đến dục tiên dục tửu, một hồi đã nổi lên dâm tính. Nàng vừa liếm côn th\*t, vừa cọ xát hai chân.

"Tiên Tôn... nhanh lên một chút..." Bạch Ngọc động tình cầu xin. Nói rồi đưa tay ra giữ lấy đầu Giang Lâm Vụ, thẳng lưng ưỡn lên.

Trong cổ họng ướt át, nước miếng dần phủ kín côn th\*t, cái lưỡi vừa ra vừa vào đảo qua mã mắt, tầng thịt trong khoang miệng khóa lấp côn th\*t, Bạch Ngọc sướng khoái đến cực điểm.

Loại cảm giác sung sướng khi được người mình âu yếm đồng ý nuốt côn th\*t của mình tràn ngập trong lòng Bạch Ngọc. Chẳng mấy chốc, khoái cảm đã đạt đến giới hạn. Mệnh căn càng lúc càng sâu, theo một tiếng rên của Bạch Ngọc, dịch trắng phun ra tiến sâu vào trong miệng.

Bạch Ngọc thở hỗn hển rút dục căn của mình ra khỏi miệng Giang Lâm Vụ, Bạch Ngọc vào quá sâu, những dịch trắng phun ra phần lớn bị Giang Lâm Vụ vô thức nuốt xuống.

Theo sự rút ra của mệnh căn, để lại mấy phần rỉ ra từ khốe miệng của Giang Lâm Vụ, đôi môi đỏ mọng cùng với dịch trắng phối hợp tạo nên một hình ảnh dâm mỹ.

Bạch Ngọc nhìn mà nuốt ngậm nước bọt, vốn dĩ mệnh căn còn chưa

được thỏa mãn lúc này lại dựng thẳng lên, trực chọc vào bên trong đôi môi đỏ mọng của Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ trợn mắt lên kinh ngạc nhìn về phía Bạch Ngọc, Bạch Ngọc nhìn lại bất đắc dĩ cười khổ.

“Không thể nào nhanh xuống như vậy, Tiên Tôn, ta muốn vào trong người, có được không?” Hắc cúi người xuống vuốt ve Giang Lâm Vụ cầu hoan.

Vốn dĩ lúc Giang Lâm Vụ dùng miệng giúp hắc thì đã nổi lên ý dâm, bị hắc xoa bóp xong lập tức mất đi ý chí.

Hắc nửa đồ dành nửa giục giã cởi bỏ quần áo của nàng. Nàng trợn bóng nằm trên giường nhỏ, ánh nến chập chờn hắt bóng dáng uyển chuyển của nàng lên vách tường.

“Tiên Tôn, người thật đẹp.” Bạch Ngọc si ngốc nói, mỗi lần nhìn thấy đều làm cho cả người nóng lên, mệnh căn lại dựng lên thật cao.

Hắc xoa nắn côn th\*t, tìm đến huyết động mất hồn kia thấy một vết ướt đầm.

Bạch Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Giang Lâm Vụ, Giang Lâm Vụ bị hắc nhìn thì xấu hổ, làn da trắng mịn hiện ra đỏ ửng, sau đó lấy chân khép lại.

Bạch Ngọc lập tức xâm nhập vào giữa hai chân, đi tìm đôi môi đỏ của Giang Lâm Vụ chặn miệng nàng lại, quần lấy nàng để cướp đi sự chú ý, côn th\*t nhắm ngay miệng huyết mà cắm vào, khi vào đến tận cùng thì hai người cùng nhau phát ra một tiếng thỏa mãn.

Bạch Ngọc thẳng lưng giật giật mệnh căn, côn th\*t thẳng lên đưa vào thật sâu bên trong.

"Aha... ưm..." Giang Lâm Vụ bị hắc dụ dỗ gọi liên tục, nơi sâu thẳm tuôn ra cảm giác tê ngứa, muốn Bạch Ngọc vào càng sâu.

Nàng giơ lên chân nhỏ trắng nõn ôm lấy eo của Bạch Ngọc, bên trong tiểu huyết siết chặt lấy mệnh căn.

Bạch Ngọc bị sự chủ động này của nàng quyến rũ đến thần hồn điên đảo, dục căn càng nở lớn thêm mấy phần, bắt đầu đâm mạnh vào giữa hai chân nàng.

Quy đầu cứng ngắc sượt qua huyết thịt mẫn cảm, tử cung non mềm hút lấy quy đầu, nang túi căng mọng vỗ vào miệng huyết phát ra tiếng “bạch bạch!”.

Hai người giao nhau chẳng mấy chốc đã rỉ ra dâm dịch lấp lánh,

khoái cảm chảy tràn trên người hai người, sung sướng thấu tim làm cho hai người giao hợp đến vong tình.

...

"Tiên Tôn có thoải mái không? Bạch Ngọc vào trong làm Tiên Tôn sướng không?" Bạch Ngọc thở hổn hển, thẳng lưng dễ dàng nhanh chóng cắm vào Giang Lâm Vụ.

Bạch Ngọc đi tới cửa tử cung, lại bị vách thịt co giật siết chặt đến gần nhẹ một tiếng bắn ra dịch trắng vào tử cung, hắc bắn hồi lâu mới dừng lại.

Bên trong tiểu huyết của Giang Lâm Vụ bị đâm đến đỏ bưng, dịch trắng tràn đầy chảy xuống mông.

Hắc nằm rạp người hôn môi Giang Lâm Vụ, Giang Lâm Vụ nhiệt tình đáp lại hắc. Hơi thở của hai người hòa vào nhau, sau đó nhịp tim cũng bắt đầu cùng một nhịp đập...

Đêm dài miên man, hai người quấn quýt lấy nhau, cả phòng tràn đầy cảnh "xuân".

## Chương 14: Suýt chút nữa bị sói con ăn no căng điều

Ngày hôm sau.

Giang Lâm Vụ tỉnh lại cảm giác cả người tê dại, mệt mỏi. Cơ thể nàng mềm nhũn dựa vào đầu giường.

Mà sau khi Bạch Ngọc được thỏa mãn, gương mặt tuần tú ôn hòa tinh thần đầy phấn chấn, đôi mắt chan chứa ý cười dịu dàng.

Hắn mang nước nóng tới cẩn thận hầu hạ Giang Lâm Vụ đã mềm nhũn như một vũng nước, lại thay nàng lau mặt rửa tay, giúp nàng chải tóc. Nếu như Giang Lâm Vụ không muốn làm, ngay cả đồ lót hắn cũng muốn đổi.

Giang Lâm Vụ muốn đưa tay nhận lấy chiếc khăn mặt biểu thị bản thân mình tự làm, lại bị Bạch Ngọc ngăn lại.

“Bạch Ngọc làm là được rồi. Tiên Tôn nghỉ ngơi đi.”

Thân thể Giang Lâm Vụ thực sự giống như tan vỡ, cực kỳ yếu đuối, cũng không từ chối hắn, nhắm hai mắt lại mặc kệ hắn sắp xếp.

Giống như chuyện đêm qua, cuối cùng nàng khóc lóc cầu xin hắn nhưng hắn cũng không muốn dừng lại, dáng vẻ quyết tâm vẫn tiến công vào nàng, lăn lộn nàng qua lại, có hơi sức đó thì đáng đời hắn phải làm việc!

Bạch Ngọc nhẹ nhàng lau gò má trắng mịn của Giang Lâm Vụ, theo khuôn mặt như hoa mềm mại mà lau rửa. Nhìn nàng ngời ngấn, khó chịu để cho mình thay nàng rửa mặt, hàng mi cong dài hơi rung, môi đỏ khế mím.

Lập tức trong lòng ngọt ngào nóng bỏng, hắn thuận tiện xoa nắn vuốt ve khuôn mặt non mềm của nàng mấy lần.

Giang Lâm Vụ bị hắn xoa thì rung mình một cái, sợ hắn lại nổi thú tính lên, lập tức mở mắt ra phòng bị mà trừng hắn.

Bạch Ngọc khẽ cười thành tiếng, lau một cái lên miệng nhỏ mà đêm qua trở nên đỏ sẫm: “Tiên Tôn yên tâm, đúng là Bạch Ngọc nghĩ tới, nhưng mà đêm qua Tiên Tôn kêu gào một đêm khiến cho Bạch Ngọc đau lòng.”

Giang Lâm Vụ tức giận: “Đáng đời người phải hầu hạ người khác, không bằng người thay ta rửa sạch chân luôn đi!”

Bạch Ngọc nghe vậy thì lập tức đứng dậy muốn đi múc nước giúp nàng rửa chân thật, Giang Lâm Vụ lập tức ôm lấy eo của hắc cảnh lại, nếu thật sự để hắc cảnh rửa cho nàng thì hôm nay nàng tuyệt đối đừng mong dậy nổi.

Làm mất một hồi lâu, sự ân ái của đôi phu thê chích chòe nhào nhào dính dính cuối cùng cũng rửa mặt xong.

Sau khi Giang Lâm Vụ rửa mặt xong thì ngồi xếp bằng tĩnh tâm ngưng thần, vận hành linh lực của trời đất xung quanh mình mới bài trừ đi được sự bủn rủn trên người.

Nàng đứng dậy đến xem dược đã được đun xong từ đêm qua.

Vẫn còn may là nàng vẫn luôn nhớ tới, lúc tinh thần mơ hồ vẫn còn liều mạng đẩy Bạch Ngọc đã dần mất đi lý trí để xem tiểu dược lô, nếu không thì uống phí nàng đánh với đám tinh thú lâu như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại sau này vẫn không nên dể dành Bạch Ngọc, người nàng mệt chết mất.

Giang Lâm Vụ gọi Bạch Ngọc, rót cho hắc cảnh một chén nhỏ để hắc cảnh uống. Hắc cảnh không nói hai lời uống luôn, sau khi uống xong thì trong lòng còn vui vẻ vì đây là thuốc mà Tiên Tôn đã tỉ mỉ nấu cho hắc cảnh, cho nên muốn đi tới hôn nhẹ Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ đẩy hắc cảnh ra không cho hắc cảnh hôn, nói hắc cảnh vừa uống xong thuốc hôn sẽ bị đăng chết mất, hai người “người hôn ta đẩy” chơi đùa với nhau.

Hai người quần quýt một hồi mới xuất phát đến nơi có phù trận.

Trước đó, ngày ngày Bạch Ngọc đều đi thăm dò xem xét phù trận, còn tiện thể bổ sung một chút để làm cho các tu sĩ bên trong “hưởng thụ” vài thứ.

Nếu không phải Tiên Tôn muốn giữ lại có việc cần dùng thì chỉ dựa vào việc bọn họ muốn mai phục giết Tiên Tôn cũng đủ cho bọn họ chết mấy lần.

Tu sĩ nằm trong phù trận có hơn mười người. Tất cả đều máu me

đầy mặt, tóc tai rối bù, quần áo rách nát giống như đã tự tương tàn đấu đá lẫn nhau, đúng là chật vật.

Từng người từng người tinh thần chán nản không tả được. Sau khi bị tinh quái tập kích, vốn dĩ tinh thần đã kiệt quệ, sau đó góc áo còn chưa kịp vuốt đã bị giết ngược lại, vây quanh trong phù trận mê ảo quỷ dị này khiến cho tinh thần càng tan vỡ.

Mới vừa bị vây khốn trong phù trận, cả người bọn họ đã nóng rực, tâm mạch cũng nóng lên. Chuyện liên quan đến tâm mạch làm cho trong lòng bọn họ hoảng loạn, giống như con ruồi không đầu mà rối loạn, vẫn không ra được biện pháp phá trận.

Mãi đến khi tu vi cao lên một chút thì mới nhìn ra được quy tắc trận pháp của phù trận, là do linh lực bên ngoài và linh lực tự thân của bọn họ ở trong trận tương hổ, cùng nhau bao phủ áp chế.

Bọn họ vốn là những người không tuân theo tu tâm, không tuân thủ đạo nghĩa oai tà. Việc liên quan đến tâm mạch tu vi thì người người đều cảm thấy nguy hiểm mà muốn phá trận ra ngoài, đánh lén tàn sát lẫn nhau. Nghĩ giết chết người bên trong, không có linh lực chống đỡ thì trận pháp đương nhiên có thể phá.

Nhưng mà phù trận này lại vô cùng quỷ dị, phù trận sẽ hấp thu đi một phần lực công kích, cũng ngưng tụ linh lực bên ngoài chữa thương cho người bị thương để bọn họ không đến nỗi thương nặng mà chết.

Nạn nhân bị tập kích tức giận đến mức phần hận đứng lên, nhào tới giết ngược lại. Vòng đi vòng lại tự giết lẫn nhau, tiêu hao mất linh lực và thể lực của bọn họ, lại làm cho ý chí thần thức càng căng thẳng, đến khi toàn bộ co quắp ngã xuống đất.

Sau khi linh lực của bọn họ khô cạn, cũng giống như phạm nhân bình thường bị nhốt lại trong trận bị gió thổi nắng chiếu, chịu đựng sự lạnh giá và nóng bức trong trận không hề giống nhau mà biến hóa dẫn vật, đói bụng và khốn khổ.

Giang Lâm Vụ vừa mới xuất hiện, bọn họ lập tức giống như chó dữ vồ mồi dường như muốn dâng lên cho Giang Lâm Vụ.

Có người gào thét có người xin tha, lại bị phù trận vây quanh ngăn trở, Bạch Ngọc nghiêng người đứng trước người Giang Lâm Vụ để đề phòng.

Giang Lâm Vụ vỗ nhẹ Bạch Ngọc để hấn yên tâm, chậm rãi bước ra,

tạo ra Tĩnh Âm Quyết ngăn cản tiếng bọn họ gào khóc.

Nàng lạnh lùng mở miệng: "Bản tôn không thèm giết đám cá hư tôm thối các ngươi, còn có thể tha cho các ngươi đi ra ngoài. Sau khi trở về thì chuyển lời cho người sau lưng các ngươi. Nếu còn muốn nhắm vào núi Bồng Âm thì cứ đến, bản tôn luôn sẵn sàng tiếp đón."

Nói xong cũng xoay người rời đi, người rời đi rồi nhưng âm thanh vẫn còn vọng vọng.

"Phù trận này rất dễ dàng phá giải, tâm mạch nóng bỏng là do đạo pháp của các ngươi không thuần, ý muốn giết chóc quá nặng. Các ngươi chỉ cần ở trong trận giữ linh lực lại tĩnh tâm hồi thần, trận pháp không đạt tới sự cân bằng bên trong và bên ngoài thì tự nhiên có thể phá."

"Nhưng mà các ngươi lại luôn dùng phương pháp tàn khốc nhất, ngay cả hấp thu công kích và chữa trị cũng không thể cứu vãn được ý niệm tàn sát của các ngươi. Phù trận sẽ không xúc tác làm cho các ngươi thành ác, chỉ là cái ác trong lòng các ngươi tự xé nát bản thân mình."

"Không còn linh lực, trong lòng chứa ác niệm, làm sao sống nổi mà đi ra khỏi núi Bồng Âm, các ngươi tự mình nghĩ đi."

...

Sau đó hai người trở lại nhà gỗ. Cả hai ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt ngưng thần, Giang Lâm Vụ độ linh lực khơi thông gân mạch hỗn loạn của Bạch Ngọc.

Bồng nhiên Bạch Ngọc mở miệng hỏi: "Tiên Tôn, vì sao muốn đích thân dụ người sau lưng ra, đám người kia không biết sẽ làm ra chuyện gì, như vậy quá nguy hiểm."

Giang Lâm Vụ mỉm cười, mở một con mắt nhìn hẳn: "Nơi này ta đã từng bày xuống vô số trận pháp, trận pháp không giống nhau sẽ kết hợp với nhau diễn sinh ra trận pháp càng huyền ảo hơn. Chỉ cần ta mở ra trận pháp, bọn họ không chiếm được lợi ích gì. Chúng ta chỉ cần cầm lấy được lý sư phụ để lại chạy đi là xong."

"Khi nào đi?"

"Ngày mai. Tới Quỷ thị, Bạch Châu ở Bạch thành."

Sáng sớm, hai người ngự kiếm đi tới Bạch Châu Bạch thành.

Năm ngày sau, Giang Lâm Vụ chạy với tốc độ cực cao cũng đã đến địa phận Bạch Châu.

Theo quy định của tu tiên giới, khi đến nhân gian phải theo quy định của quan phủ: Trong nội thành của nhân gian không cho phép ngự kiếm phi hành. Sau khi hai người đến Bạch thành thì ngồi xe ngựa đi về phía trước.

Giang Lâm Vụ nghĩ trước tiên phải tìm khách điểm để ở, sau đó lại đến chợ đêm thám tính tin tức.

Nhân dịp một buổi bán đấu giá “Nhập tiên”, trong thành có rất nhiều tu sĩ cũng đến. Giang Lâm Vụ đề tu vi xuống Trúc cơ hậu kỳ, nhưng mà dung mạo xinh đẹp và tư thái điểm lệ yếu diệu thực sự làm người ta sáng mắt, dọc theo đường đi đã thu hút rất nhiều ánh mắt. Đã quá lâu nàng không được nhìn thấy nhân gian phồn hoa náo nhiệt, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, trên đường đi nhìn xung quanh khắp nơi, vừa nhìn đã thấy không còn biết trời đất đâu nữa.

Một nữ tu sĩ với dáng vẻ cực kỳ xinh đẹp, tu vi lại không kém dường như lạc lõng giữa thế gian thu hút rất nhiều ánh mắt thèm thuồng. Rất nhiều tu sĩ đều liếc mắt nhìn chằm chằm Giang Lâm Vụ đang chỉ long quan sát xung quanh. Lại nhìn thấy gân xanh trên trán Bạch Ngọc giật giật, suýt nữa vùng kiếm lên.

Hắn thầm nghĩ: Không được, tuyệt đối không được để Tiên Tôn ở bên ngoài.

Bạch Ngọc ôm lấy Giang Lâm Vụ vẫn còn đang quan sát xung quanh nhanh chóng chạy đi.

“Mấy ngày trước, Bạch Ngọc đã nói qua với mẫu thân, nói cho bà ấy rằng ta muốn dẫn sư muội trở về Bạch gia. Bà ấy đồng ý cũng đã chuẩn bị xong xuôi. Tiên Tôn sẽ ở Bạch gia nhé, bên ngoài... quá ồn ỉ. Tiên Tôn không thích ồn ỉ, Bạch gia rất thanh tĩnh.”

Giang Lâm Vụ cố ý thả ra tin tức, ý định đánh lạc hướng sự chú ý bằng cách thả câu. Vì vậy, nàng không thể lấy thân phận Lâm Vụ Tiên Tôn nghênh ngang xuất hiện được.

Bạch Ngọc bèn thay nàng tạo một thân phận là đệ tử cung Vụ Ân, sư muội của Bạch Ngọc.

Vì thân phận này, hai người bắt đầu có tranh cãi.

“Tại sao lại là sư muội? Hắn là sư tỷ mới đúng! Nhìn ta thành thực hơn người mà.”

Giang Lâm Vụ tự sờ lên khuôn mặt thành thực yêu mị của mình, lại tự ước lượng gợn sóng trước ngực mình, lại quét mắt nhìn khuôn

mặt ôn hòa đẹp trai thiếu niên của Bạch Ngọc, cùng với dáng người tuy cao gầy nhưng vẫn còn đang phát dục.

Ánh mắt Bạch Ngọc u ám nhìn chăm chăm động tác ước lượng của nàng, tay có chút ngứa ngáy nắm chặt thành quyền. Hắn mím chặt môi, kiên trì muốn dùng thân phận sư muội này. Một đôi mắt đầy sương mờ nhìn chăm chăm Giang Lâm Vụ.

“Thôi thôi, theo người theo người, sư muội thì sư muội vậy.” Giang Lâm Vụ bất đắc dĩ đầu hàng chịu thua.

Giang Lâm Vụ không chịu được khi thấy khuôn mặt như sương mờ kia nhìn chăm chăm mình, cũng biết vấn đề tuổi tác chính là hố bom của hắn, chỉ có thể theo hắn.

Bởi vì là sư muội nên vẫn cần phải thay đổi quần áo một phen, cho nên Giang Lâm Vụ cũng không thể mặc xiêm y thuần trắng và búi tóc cao được nữa.

Nàng đổi một bộ áo váy nền trắng đường viền thêu hoa đào, búi tóc hai bên xinh đẹp nhã nhặn, lại tô điểm thêm trâm hoa đào, bung xõa vài lọn tóc mai.

Dáng vẻ nàng quyến rũ ăn mặc như vậy cũng không quá khó chịu, ngược lại còn mang theo một cảm giác ngây thơ thuần khiết mà bản thân không hề hay biết.

Nhìn thấy đôi mắt Bạch Ngọc ngưng tụ, hắn chưa từng thấy dáng vẻ này của Tiên Tôn.

Tiên Tôn vẫn luôn mặc trang phục trắng thuần hoặc trắng bạc, lạnh lạnh mờ ảo như sương như băng, dường như làm cho người ta cảm giác chạm vào thì sẽ phát lạnh.

Lúc này Tiên Tôn giống như một tiểu thư xinh đẹp tỉ mỉ trang điểm chờ lang quân đến, long lanh mà sinh động. Hắn muốn hôn Tiên Tôn...

Bạch Ngọc nghĩ như thế thì đã muốn làm vậy rồi, hắn cúi người nâng khuôn mặt của của Giang Lâm Vụ lên, môi mỏng áp sát vào môi đỏ trăn trọc mút lấy, cạy ra bờ môi đỏ bọng chui vào trong miệng nhỏ nhắn. Giang Lâm Vụ: “A...!”

Đến khi Giang Lâm Vụ thoát khỏi ma trảo của Bạch Ngọc thì sắc mặt đỏ chót, búi tóc ngổn ngang, cả người như bị khinh bạc. Thân thể trắng nõn nhiễm lên chút ửng hồng mong manh, mê người giống như cánh hoa đào mềm mại thêu trên áo. Nếu không phải là thời

gian không cho phép, hoa đào mềm mại có thể đã bị ăn no căng điều.

Nhưng tâm trạng của Bạch Ngọc rất tốt, thay nàng chỉnh trang lại xiêm y bị vò nhăn, nắm tay nàng đi về phía Bạch phủ.

Cửa lớn của Bạch gia treo một bảng hiệu nam vàng khảm ngọc bạch có khắc hai chữ Bạch phủ, bên ngoài có hai con kỳ lân lửa bước trên mây bằng tượng đá đứng sừng sững.

Ngoài cửa có mấy vị tu sĩ của gia tộc với vẻ mặt lạnh lùng đứng thẳng bất động giữ cửa, trang nghiêm mà yên tĩnh.

Việc thiếu chủ của Bạch gia trở về không tiện công khai, hai người không thể đi vào bằng cửa chính, chỉ có thể lén lút trèo qua tường cao đi vào sảnh chính.

Trên mặt Bạch Ngọc mang theo áy náy sâu sắc, chứa đựng ý bồi thường: "Xin lỗi Tiên Tôn, lần đầu tiên tới đã làm khó người phải leo tường... Sau này Bạch Ngọc nhất định sẽ đưa người mặt mày rạng rỡ nghênh đón từ cửa lớn." Kiệu lớn tám người khiêng vào cửa.

Giang Lâm Vụ chỉ hưng phấn trải nghiệm cảm giác leo tường, không nhận ra ý của Bạch Ngọc. Nàng khoát tay nói: "Chuyện có to tát gì đâu, đợi việc của chúng ta xong xuôi thì lần sau đi cửa lớn là được rồi. Không phải còn uất ức cho người sao, về nhà mình còn phải leo tường."

Bạch Ngọc: Tiên Tôn vẫn không thể nào phát hiện ra ý của hã...

Hai người mới vừa leo tường xuống đứng vững, rất nhiều người trong viện của Bạch gia lục tục tiến đến, ngay cả các tu sĩ gác cổng sau khi bọn họ leo tường vào thì cũng đóng cửa lớn lại rồi đi vào trong viện, vui sướng hô to: "Thiếu chủ trở về! Thiếu chủ trở về!"

Cảm giác giống như tất cả người của Bạch gia đều đến đây, tiếng bàn luận trong đám người đồn dập: "Mau nhìn! Thiếu chủ còn dẫn theo một vị cô nương trở về!"

"Mau để cho ta nhìn một chút, người chần ta rồi! A! Là thật!"

"Thiếu chủ sắp thành hôn à!" "Hay lắm!"

Giang Lâm Vụ bị khí thế này dọa cho kinh ngạc, lập tức yên lặng.

Xem ra bên ngoài không tiện công khai nhưng khi đóng cửa vào lại hận không thể chiêm trống đầy trời, đốt pháo ăn mừng. Giang Lâm Vụ bị bầu không khí vui vẻ này cảm hóa, cười khúc khích, cười đến mức mắt phượng long lanh. Nàng nhiệt tình vẫy tay về phía đoàn

người chào hỏi.

Vốn dĩ Bạch Ngọc còn tưởng rằng Tiên Tôn không thích, có chút lo lắng, kết quả lại thấy Tiên Tôn đang nhiệt tình chào hỏi với đoàn người này...

Một người phụ nữ ôn nhã xinh đẹp mặc xiêm y màu xanh lam né tránh đám người đi từ trong ra, vẻ mặt bà ấy vui vẻ, trong mắt còn mang ngấn lệ, người đi rất gấp, châu ngọc trên bộ điều bình thường vững vàng nhẹ lay động lúc này đều lắc lư dữ dội.

Mẫu thân nhớ mong hài tử đại khái đều thay đổi sắc mặt thành nhiệt tình ấm áp như vậy.

Bà ấy đi tới trước mặt hai người, lướt qua Bạch Ngọc, bắt một cái nắm lấy tay Giang Lâm Vụ: "Trở về rồi sao? Mẫu thân đã chuẩn bị xong xuôi cơm dẻo canh ngọt, mau mau vào đi! Đường xá xa xôi đừng để bị đói!" Nói xong thì nắm lấy tay nàng dẫn vào sảnh trong. Giang Lâm Vụ:???

Giang Lâm Vụ bị cầm tay đi mấy bước.

"Mẫu thân, người như vậy sẽ làm Tiên... khách sợ hãi." Bạch Ngọc đi theo sát nắm lấy tay Giang Lâm Vụ, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mẫu thân quá nhiệt tình.

"Đúng rồi! Ta không nhận ra điều này. Con ngoan, không làm con sợ chứ?" Dung Nhã nghe vậy thì dừng lại, nhìn Giang Lâm Vụ cười.

"Thật ra mẫu thân nhìn thấy con thì bản thân quá vui vẻ, không ý thức được đây là lần đầu tiên gặp mặt nên hơi kích động. Ta là Dung Nhã, là mẫu thân của Bạch Ngọc."

Khuôn mặt bà ấy nhàn tĩnh, nhã nhặn, có ba phần ôn nhu tương tự với Bạch Ngọc, bây giờ lại cười đến rạng rỡ.

Mặc dù Giang Lâm Vụ kinh ngạc sao bà ấy lại tự xưng mẫu thân với mình, lại còn rất vui mừng khi mình đến.

Nhưng bị ý cười của bà ấy cảm hóa, có chút biểu hiện không để ý việc này mà gật đầu: "Vấn bối chỉ bất ngờ, đa tạ phu nhân nhiệt tình khoản đãi Vũ Vụ. Vấn bối họ Giang, Giang Vũ Vụ, là sư muội của Bạch Ngọc."

Bởi vì thân phận ngụy trang, cho nên Giang Lâm Vụ cũng dùng tên giả đối với thân phận giả.

"Được được được! Con ngoan. Đường xá xa xôi, Vũ Vụ mau mau đi thôi. Ta tự mình làm rất nhiều món ngon, con vào nếm thử nhé."

Nói xong lại nắm tay Giang Lâm Vụ đi vào.

Giang Lâm Vụ vui cười đi theo bà ấy vào sảnh trong, “mẹ chồng nàng dâu” lúc này lại hòa hợp vô cùng.

Bạch Ngọc cũng chẳng còn cách nào khác đành tự mình đi vào sảnh trong.

## Chương 15: Tu La tràng\* đặt trước

\*Tu La tràng: một từ thông dụng trên Internet, đề cập đến một cảnh mà các mối quan hệ giữa các cá nhân rất phức tạp và những người có mặt có nhiều mối quan hệ với nhau hoặc danh tính không đồng đều.

Ba người đi vào trong phòng ngồi xuống ăn cơm. Một bàn thức ăn, có rất nhiều món ăn khác nhau, có cả nấm hương và rau dớn mà Giang Lâm Vụ thích.

Dung Nhã vừa không ngừng gấp đĩa rau cho Giang Lâm Vụ, vừa nói chuyện với Giang Lâm Vụ: “Phụ thân của Bạch Ngọc đi tới biên giới Bạch Châu thăm dò, không thể về được, cho nên chỉ có mẫu thân đón tiếp con.”

Giang Lâm Vụ nhận lấy từng món ăn mà Dung Nhã gấp cho: “Bạch phu nhân, ngài đã khách sáo rồi, còn được phu nhân tự mình tiếp đón, vẫn bồi rất bất ngờ.”

“Có gì đâu! Nghe Bạch Ngọc nói con sẽ đến làm khách ta thật sự vừa vui vừa mừng, ta thật sự rất vui vẻ đó!”

“Vũ Vụ cũng rất hân hạnh gặp phu nhân.” Giang Lâm Vụ quay đầu nhìn về phía Bạch Ngọc biểu hiện nghi hoặc, sao nàng đến mà Bạch phu nhân lại vui vẻ như thế? Trước đây Bạch Ngọc không dẫn bạn bè về nhà sao? Nhưng nhìn hăn không giống như người không có bạn bè mà.

Cả hai trò chuyện trên bàn ăn càng vui vẻ.

Vất Bạch Ngọc sang một bên, hăn ở bên cạnh vừa gấp thức ăn cho mẫu thân vừa gấp đồ ăn cho Giang Lâm Vụ, đúng là rất vui mừng khi hai vị nữ nhân quan trọng trong cuộc đời của hăn lại có thể nói chuyện vui vẻ với nhau.

Từ khi còn trẻ Giang Lâm Vụ đã rời xa thế tục, vẫn luôn ở trong núi sâu rừng hoang. Tài nấu nướng của nàng giống với sư phụ, thầy trò

hai người chỉ cần “đồ ăn không cháy thì vẫn tính là ngon”, ý thức này đạt được sự tán đồng cao nhất.

Sau khi Bạch Ngọc đi theo nàng thì mới cải thiện không ít, bây giờ nàng cảm thấy rất ngon miệng và hạnh phúc khi được ăn mỹ vị được nấu ăn cẩn thận và tinh tế.

Dung Nhã gấp cho nàng món nào nàng sẽ ăn món đó, mỗi món ăn nàng đều cảm giác ăn ngon đến vui vẻ, sắp khen ngợi Dung Nhã đến mức trên mặt bà ấy cười nở đầy hoa.

Trên bàn cơm, Dung Nhã uống rượu vào thì nói chuyện càng sôi nổi, nhắc tới lý do tại sao trước đây Bạch Ngọc lại phải đến cung Vụ Ân. Giang Lâm Vụ cũng uống theo mấy chén, định uống thêm nhưng Bạch Ngọc không cho. Nàng cảm thấy chóng mặt, khuôn mặt đỏ bừng, vênh tai lên nghe cẩn thận.

Nàng cũng rất tò mò tại sao Bạch Ngọc nhất định phải tiến vào cung Vụ Ân đăng ký làm đệ tử mà Bạch gia là gia tộc lớn như vậy lại đồng ý.

Bạch Ngọc thừa dịp Giang Lâm vụ chuyển choáng mà đút cho nàng một miếng nấm hương tròn tròn dời đi sự chú ý của nàng, sau đó nháy mắt ra dấu cho mẫu thân mình.

Dung Nhã dù sao cũng vẫn đau lòng cho con trai của mình phải tương tư đơn phương nên đổi chủ đề, hướng câu chuyện sang vấn đề khác, ví dụ như lúc còn nhỏ Bạch Ngọc luyện viết chữ, Giang Lâm Vụ cười hì hì nghe đến say sưa thích thú.

Bạch Ngọc ở bên cạnh nuông chiều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong lòng đại khái cảm thán cuộc đời có cha mẹ yêu thương, phu thê ân ái chính là đáng vẻ như thế này.

Một hồi cơm tối ăn đến thỏa mãn lại hạnh phúc.

Sau khi Giang Lâm Vụ ăn tối xong, thêm vào việc ngự kiếm có chút mệt nhọc, cơm nước no nê xong thì mệt rãi rồi, trực ngáp.

Dung Nhã thấy thế thì tự nhiên khuyên nhủ nàng đi nghỉ ngơi. Bạch Ngọc lại tự nhiên đỡ nàng đứng dậy đi về phía tiểu viện để ở lại bị Dung Nhã ngăn lại.

“Đứa bé này, con đúng thật là định bắt cóc người ta về nhà.” Dung Nhã thở dài nói.

Lúc trước Bạch Ngọc muốn tới cung Vụ Ân thì quỳ lạy trước mặt phụ thân và mẫu thân, nói thẳng rằng hẳn gặp được người mình yêu cả

đời, hắn muốn đi theo đuổi nàng, cũng đảm bảo bản thân chắc chắn không làm lỡ việc tu luyện.

Hai phu thê đều hiểu rõ tính tình hải tử của mình, cũng tin tưởng lời đảm bảo của hắn nên đồng ý.

"Mấy ngày trước con nói dẫn người về nhà ở, dọa nương phát sợ phải suốt đêm cho người thu dọn lại Ngọc Can viện của con, lại một lần nữa tân trang thu dọn Trúc Hoa tiểu uyển ở bên cạnh đấy." Dung Nhã nhận được tin tức thì kinh ngạc đến ngây người, con trai của bà lại thật sự theo đuổi được cô nương.

"Nhưng mà sau đó ngẫm lại, nếu là con dâu tương lai, sao có thể hạ mình ở tại một tiểu uyển bên cạnh chỗ con ở được. Nhất định phải là đại viện. Các con chưa thành hôn nên bây giờ không ở cùng nhau được, còn phải giữ danh tiếng cho cô nương nhà người ta, cho nên mới dọn Mai Hương các để Vũ Vụ ở."

"Mai Hương các?" Bạch Ngọc lập tức kinh ngạc. Dựa theo thân phận giả thì Giang Vũ Vụ là tiểu bối, thân phận bên ngoài đương nhiên cũng không thể một mình ở một đại viện.

Mai Hương các là một Mai viện được Bạch phủ dựa theo tứ đại quân tử Mai Lan Trúc Cúc để bố trí. Lan hiện tại là nơi ở của gia chủ Bạch gia và phu nhân ở, Ngọc Can là Trúc nhĩ nơi Bạch Ngọc ở.

Tiên Tôn đến Bạch Ngọc đương nhiên là không muốn thất lễ, nhưng mà Mai viện và Ngọc Can viện của Bạch Ngọc là hai nơi cách nhau rất xa, hoàn toàn là ở hướng ngược nhau.

Một ở phía đông một ở phía tây, ở giữa còn bị phân cách bởi tiền đình nội viện. Nếu hắn muốn tìm Tiên Tôn đương nhiên là không tiện. Nửa đêm cũng không thể ngủ cùng với Tiên Tôn một chỗ, hôn nhẹ gần kề.

"Đó là đương nhiên! Con dâu tương lai đương nhiên phải ở đại viện."

Dung Nhã cười duyên nói.

Bạch Ngọc biết mẫu thân ủng hộ tâm ý của hắn, cũng đồng ý coi trọng người trong lòng hắn làm hắn rất cảm động. Nhưng mẫu thân nhiệt tình quá làm hắn có chút bất đắc dĩ: "Mẫu thân... Vũ Nhi, nàng ấy vẫn còn chưa muốn thành thân, nhanh như vậy đã xưng con dâu..."

"Mẫu thân biết mà. Vũ Vụ đối với con rất thảo nhiên, mà con lại đúng là căng thẳng đến mức hận không thể để cô nương nhà người

ta ở cùng nhau. Giống y chang phụ thân con.” Dung Nhã chế nhạo con trai mình.

“Đứa nhỏ Vũ Vụ này ta rất thích. Người ta có đồng ý làm con dâu của mẹ hay không thì nương vẫn thích nàng, coi nàng làm khách quý mà tiếp đãi.”

Bạch Ngọc dẫn Giang Lâm Vụ tới Mai Hương các.

Mai Hương các tường trắng mai đỏ, thanh u nhã trí. Đồi chỗ có cành mai cao đâm ra, nhìn thấy thế Giang Lâm Vụ liên tục than thở.

Khác hoàn toàn với phong cảnh tự nhiên của cung Vụ Ân, phong cảnh thiên nhiên nơi đây được điêu khắc thắm mỹ qua bàn tay con người, có chút chủ ý nhưng cũng càng đáng yêu, Giang Lâm Vụ rất thích nơi này.

Bạch Ngọc thấy tâm trạng nàng vui vẻ thì trong lòng vừa mừng vừa chua xót. Ngọc Can viện của hắc cũng rất đẹp mà.

Giang Lâm Vụ mơ hồ ngửi thấy hương mai thì càng cảm thấy buồn ngủ muốn vào phòng ngủ, nhưng theo lễ nghi Bạch Ngọc không thể vào trong phòng theo nàng.

Mỗi bước đi của hắc rất chậm rãi, phiền phiền nhiễu nhiễu chính là không muốn tách ra khỏi Giang Lâm Vụ. Giang Lâm Vụ đứng ở cửa phòng đã xua tay với hắc mấy lần mà vẫn đứng ở cửa viện lảng vảng.

Vì dỗi dành hắc, Giang Lâm Vụ thừa dịp không ai nhìn thấy nhanh chóng hôn một cái lên khóe miệng dụ hắc đi. Bạch Ngọc có chút động viên, lúc này mới hơi thỏa mãn rời đi.

Vất vả lắm Bạch Ngọc mới đi, Giang Lâm Vụ vội vã trở về phòng vừa thưởng mai vừa thoải mái tắm rửa. Tắm rửa xong vừa nằm xuống đã ngủ luôn.

Bạch Ngọc trở về Ngọc Can viện đã đứng ngồi không yên, lại lo lắng cho Giang Lâm Vụ uống rượu xong miệng không thoải mái thì làm sao bây giờ, hơn nữa mình vừa rời khỏi Tiên Tôn thì đã nhớ nàng đến căng thẳng.

Lại không thể giống như trước đây ở cung Vụ Ân, nửa đêm có thể đi tìm nàng. Bạch phủ có rất nhiều ám vệ, sẽ truyền tới chỗ mẫu thân.

Trong lòng hắc ngứa ngáy lẩn lộn qua lại không sao ngủ được.

Còn bên phía Giang Lâm Vụ thì đã ngủ say sưa.

Ngày Quý thị khai trương còn cách mấy ngày.

Ngoại trừ việc lén lút nhờ người giao dục cho Lý Đình Đình cũng là người thế gia ở Bạch Châu, thì mấy ngày nay Giang Lâm Vụ ở Bạch gia phải nói là vui đến quên cả trời đất.

Ăn bữa ăn tình yêu của Dung Nhã, thân mật trò chuyện với nhau.

Thường ngày nếu không phải xem thêu hoa thì là liếc nhìn Bạch Ngọc cùng thảo luận và chỉ dẫn các tu sĩ của Bạch gia.

Tính tình hân hậu khiêm tốn nho nhã nên quan hệ với tu sĩ được bồi dưỡng trong nhà rất tốt, thấy thiếu chủ trở về thì chen chúc mời hân luận bàn một phen.

Trên sân đấu võ có một hán tử với cơ bắp rắn chắc nhưng mặc một thân áo bào trắng như văn nhân đang đối chiến với Bạch Ngọc. Thân hình hân cao lớn, mạnh mẽ, mỗi một lần vung cự kiếm xuống tư thế giống như xẻ núi, chấn động đến mức làm võ đài rung chuyển, tạo nên khói bụi cuồn cuộn.

Bạch Ngọc một thân áo trắng nhẹ nhàng, dáng người cao thẳng, đao cong trực tiếp chặn ngang cũng không hề yếu thế. Hai người người tới ta đi, ánh kiếm lóe lên. Tu sĩ ở xung quanh tất cả đang reo hò cổ vũ. Giang Lâm Vụ cũng ở ngoài xem xét kỹ càng xem hân có tiến bộ hay không.

Sau một hồi tranh tài kết thúc, thời gian đã hết hai người vẫn không phân thắng bại.

Hán tử là kiếm tu Kim đan sơ kỳ tên là Hoắc Chiêu, hân khen ngợi võ vai Bạch Ngọc: “Tu vi của thiếu chủ rất tốt! Tuổi còn trẻ đã ngang hàng với ta. Lâm Vụ Tiên Tôn này đúng là danh bất hư truyền!”

Bạch Ngọc mỉm cười chấp tay: “Hoắc thúc vẫn uy mãnh, kiếm pháp siêu nhiên, Bạch Ngọc xấu hổ không bằng. Tiên Tôn, đương nhiên là dạy dỗ rất tốt.”

Hoắc Chiêu cười ha hả cảm thán nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh! Cảm giác trước đây không lâu thiếu chủ còn là một đứa trẻ ê a tập đi, khi kiên quyết một mình đến Huyền Kiếm tông thì cũng vẫn chỉ là một thiếu niên. Bây giờ cũng mới chỉ mấy năm, vóc dáng đã cao hơn ta rồi.” Nói xong còn thấp giọng chế nhạo: “Còn dẫn về một vị cô nương nữa, hì hì, khá lắm!”

Các tu sĩ đều tai thính mắt tinh, nghe thế thì một nhóm người bắt đầu ồn ào hô lên mời uống rượu.

Bạch Ngọc nhìn Giang Lâm Vụ đứng ở trong đình cách đó không xa

thì nhếch môi lên: “Có thể uống rượu, nhưng các vị thúc huynh có thể đứng trên Bạch Ngọc được không.”

Các nam nhân tụ tập một chỗ náo nhiệt uống rượu thì khó tránh khỏi sẽ nói một số lời không hay, uống nhiều rồi người nóng còn có thể cởi quần áo.

Bạch Ngọc không muốn Giang Lâm Vụ nghe thấy, cho nên ôm tay muốn đưa người trở về trước.

Giang Lâm Vụ vui mừng vì Bạch Ngọc không đánh lấy người mình được, đẩy hẳn để hẳn đi uống rượu: “Người lâu ngày mới trở về, đương nhiên phải đi tụ hội. Người không cần đưa ta về, ta đi xem các tiểu cô nương thêu hầu bao, xe sợi.”

Giang Lâm Vụ rất thích xem những nha hoàn kia làm chút nữ công, thấy các nàng dùng kim châm châm thêu ra các loại hình dạng khác nhau. Nàng dễ gần nên cũng có thể tán gẫu vui vẻ với các nha hoàn vẫn còn đang đỏ mặt, thích nghe các nàng nói về mấy cuốn sách và mấy chuyện xưa về bức tranh ái tình của yêu tinh.

Các tiểu cô nương biết nàng dễ tính, sau khi nói chuyện mới có gan hỏi nàng và những chuyện của thiếu chủ các nàng ở cung Vụ Ân.

Những tiểu cô nương nhìn Giang Lâm Vụ bằng ánh mắt chờ mong nhiệt tình làm cho nàng có cảm giác ngại, nàng có thể nói trước đây mỗi ngày nàng đều phạt thiếu chủ nhà bọn họ được không?

Nàng chọn mấy chuyện không đến nơi đến chốn mấy ngày qua để nói cho các nàng, các tiểu cô nương đều chăm chú nghe, từng người từng người bụm miệng nhỏ cười so với chuyện xưa về bức tranh tình yêu còn tập trung hơn, biểu hiện còn e thẹn.

Lúc Bạch Ngọc đi vào, một nhóm người lập tức biết điều tản ra, để lại không gian cho hai người Bạch Ngọc và Giang Lâm Vụ.

Bạch Ngọc đi tới cúi người ôm lấy Giang Lâm Vụ ôn nhu nói: “Tiên Tôn, trong nhà đột nhiên xảy ra chuyện gấp cần ta tự mình đi một chuyến, có thể sẽ đi mất ba, năm ngày. Tiên Tôn ở nhà nhé, có chuyện thì tìm mẫu thân, đừng chạy loạn, đừng tự ý hành động, chờ ta trở lại.”

Giang Lâm Vụ núp trong lồng ngực hẳn đáp lại: “Được, sẽ không phải là chuyện gì nguy hiểm chứ?”

Bạch Ngọc cười nhẹ vuốt mái tóc đen của Giang Lâm Vụ: “Không phải, Tiên Tôn không cần lo lắng, chỉ cần là người có quyền lên

tiếng của Bạch gia đi là được. Nơi đó phức tạp cho nên không tiện đưa Tiên Tôn đi cùng."

"Không nguy hiểm là được. Ta không sao, ta ăn uống no đủ. Người chú ý an toàn là được rồi."

Vì Bạch Ngọc không có thời gian nên tranh thủ đi sớm về sớm. Chỉ mấy khắc sau, Bạch Ngọc mang theo Hoắc Chiêu và đoàn người xuất phát.

Ba ngày liên tiếp sau khi Bạch Ngọc đi, mỗi ngày đều có những tu sĩ bị thương sáng sớm đã tới Bạch gia để xin hỗ trợ. Nói phở lớn ở Thành Tây đột nhiên xuất hiện một nhóm tu sĩ phát rõ hại người, mà tu vi đều không thấp.

Đương gia phu nhân của Bạch gia là Dung Nhã lập tức cầm vũ khí dẫn người xuất phát.

Sau khi Giang Lâm Vụ nhập định tỉnh lại thì mới biết việc này từ người làm trong Bạch gia, lo lắng cho Dung Nhã, không nói hai lời lắt mình lao đi.

Khi đi tới phố lớn của Thành Tây thì bạo loạn đã được trấn áp chỉ còn lại máu đầy đất, Giang Lâm Vụ vội vã hỏi thăm phu nhân Bạch gia, nghe thấy Bạch phu nhân tự mình áp giải những người bạo loạn kia tới lao ngục thì nàng mới yên lòng.

"Lâm Vụ? Là muội sao? Lâm Vụ." Một giọng nam trầm thấp xen lẫn hào hứng vang lên sau lưng Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ nghe thấy tiếng thì quay đầu, phát hiện một chàng trai trẻ mặc áo choàng gấm màu tím đen, đầu đội kim quan.

Không đợi Giang Lâm Vụ hỏi hắn đã tự mình trả lời: "Ta là Vu Tiêu, Lâm Vụ muội không nhớ ta sao?"

Giang Lâm Vụ vừa nghe cái tên này thì trong đầu đã nhớ ra, kết hợp với thiếu niên khuôn mặt sắc bén, tính tình lạnh lùng trong ấn tượng của nàng với chàng trai trước mắt.

Khi còn trẻ, nàng đi theo sư phụ Tạ Tư từng tới nhà một người bạn ở một thời gian ngắn, tại đó nàng đã gặp Tiết Anh và Vu Tiêu.

"Là huynh, Vu Tiêu."

Vu Tiêu thấy nàng nhận ra mình thì khuôn mặt luôn lạnh lẽo lại lộ ra ý cười.

Giang Lâm Vụ kinh ngạc, nếu như Tiết Anh xuất hiện làm cho nàng có lòng sinh nghi thì bây giờ sự có mặt của Vu Tiêu ở Bạch Châu

chính là chứng cứ.

Nàng hỏi: “Vu Tiêu, người tới đây có phải là vì Điệp Phong lâu không? Vì “Nhập tiên”? Hay là vì cả hai?

Vu Tiêu gật đầu: “Sau khi tiếp quản Điệp Phong lâu, ta nhận ra có khoảng thời kỳ sáu mươi năm có món nợ không ngừng giả mạo, số lượng tích lũy không thấp. Linh lực, dược liệu thất lạc đều là những nguyên liệu và đan dược giúp tăng linh lực hoặc làm linh lực thâm hậu, trong đó có mấy vị dược liệu càng quý trọng hơn là bảo vật trấn lâu. Mà ta truy ra được tất cả những linh thực này tất cả đều chỉ dẫn đến “Nhập tiên”. Những việc này tất cả đều xảy ra trong nhiệm kỳ của lâu chủ tiền nhiệm Tiết Lực.”

Điệp Phong lâu bán dược liệu linh thực và nguyên liệu làm đan dược hoặc là đan dược. Lâu chủ tiền nhiệm đời trước đó chính là bạn thân sư phụ Tạ Tư của Giang Lâm Vụ, đã đi về cõi tiên. Mà lâu chủ tiền nhiệm Tiết Lực cũng có giao thiệp với Tạ Tư. Có người nói hai mươi năm trước Tiết Lực đã đóng cửa bế quan.

Cho dù là đan dược bán thành phẩm hay là tung tích của Tạ Tư, cửa Bồng Âm bị lộ ra, tất cả đều xảy ra liên tiếp, lập tức Giang Lâm Vụ có ngàn vạn nỗi lòng dấy lên.

Đôi mắt Vu Tiêu ngó nhìn Giang Lâm Vụ: “Ta nghe nói về chuyện núi Bồng Âm, cũng đoán Lâm Vụ muội sẽ đến Bạch Châu, cho nên ta cũng tới. Quả nhiên ta đã gặp được muội. Đã lâu không gặp, Lâm Vụ.” Nói xong thì di chuyển lên phía trước muốn tiến lên ôm lấy nàng.

Không đợi hấn chạm vào, bên cạnh đã có một bóng dáng màu trắng trà ngăn cản Vu Tiêu, cũng nghiêng người ôm lấy Giang Lâm Vụ.

“Kính xin vị công tử này tự trọng.” Sắc mặt và giọng nói đều vững vàng không gợn sóng, nhưng lại có cảm giác mang theo sự đề phòng và địch ý nồng đậm đối với Vu Tiêu.

“Không biết vị này là?” Sắc mặt Vu Tiêu khôi phục vẻ lạnh lùng. Vu Tiêu là tu sĩ Nguyên anh kỳ, hấn vừa hỏi đôi mắt lại nhìn kỹ cốt linh và tu vi của Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc động thân để hấn dò xét.

“Đây là Bạch Ngọc, bái sư vào Huyền Kiếm tông, là đệ tử trong cung Vụ Ân của ta.” Giang Lâm Vụ nói rồi vỗ vỗ cánh tay Bạch Ngọc để hấn buông tay.

"Hóa ra là tiểu đồ nhi." Vu Tiêu cong môi cười nói.

Bạch Ngọc nghe lời này, khuôn mặt luôn luôn ôn hòa khiêm tốn cũng lạnh xuống.

Vu Tiêu thân là nam nhân đương nhiên vừa nhìn đã biết sự đề phòng và địch ý này không phải là thái độ của đệ tử đối với sư tôn, mà là cảnh cáo của nam nhân muốn giữ lấy nữ nhân.

Trong lòng y lạnh xuống, một thiếu niên còn chưa nhược quán lấy cái gì mà tranh giành với y. Ngoại hình và thiên tư ngược lại cũng không tệ, ở tuổi này đã đến Trúc cơ gần hậu kỳ, có lẽ chỉ cần một khoảng thời gian nữa là đạt được.

Giang Lâm Vụ nhìn lướt qua bọn họ mấy lần, giới thiệu với Bạch Ngọc: "Đây là Vu Tiêu, một cố nhân của ta khi còn trẻ."

"Hóa ra là cố nhân, thất kính." Bạch Ngọc dịu dàng cười nhưng trong lòng không cười.

Một thiếu niên đẹp trai ôn hòa bạch trà, một thanh niên anh tuấn mặc màu tím đen đội kim quan, hai người vóc dáng gần như nhau, cười khách sáo với nhau. Trong chớp mắt, địch ý bắn ra bốn phía.

## Chương 16: Bắt đầu xa cách sói con đen tối

Sau khi Bạch Ngọc làm xong việc gấp của gia tộc, lo lắng Tiên Tôn ở nhà sẽ có tình huống bất ngờ xảy ra, để lại đám người Hoắc Chiêu giải quyết nốt công việc, còn một mình hẩn trở về.

Vất vả lắm mới về tới Bạch phủ, vui vẻ tìm kiếm người kia, lại phát hiện Tiên Tôn không ở trong Bạch phủ, mà mẫu thân cũng đi ra ngoài.

Hẩn nghe người làm nói Thành Tây có bạo loạn, lòng như lửa đốt vội vã ra ngoài đường, giữa đường gặp được mẫu thân nhưng lại không thấy Tiên Tôn.

Đến khi hẩn đi theo khí tức của Tiên Tôn chạy đến nơi thì nhìn thấy cảnh tượng Tiên Tôn và Vu Tiêu đang nhận nhau. Nam tử kia khuôn mặt lạnh lùng, nhưng mắt lại đầy dịu dàng nhìn Tiên Tôn, trong đó có tình ý Bạch Ngọc vừa nhìn đã biết. Hừ! Còn gọi tên Tiên Tôn thân thiết như vậy.

Hai người đều nhìn thấy địch ý giống nhau trong mắt đối phương.

Hẩn tuyệt đối không thể để Vu Tiêu có cơ hội ở cùng với Tiên Tôn.

Vu Tiêu rời tầm mắt đang tranh đấu cùng với Bạch Ngọc, chuyển hướng sang Giang Lâm Vụ: "Lâm Vụ, xem ra trong lòng ngươi cũng nghi ngờ Tiết Lực kia. Phế lớn ở Thành Tây có bạo loạn thì đúng lúc ta ở gần đây, trên người những tu sĩ điên cuồng kia ta đều cảm thấy khí tức của bảo vật trấn lâu của Diệp Phong lâu, lần theo những điều này có thể truy tìm ra một vài tung tích. Nếu không chúng ta cùng nhau hợp tác, đi vào thăm dò một hai."

Giang Lâm Vụ nghe thế thì ánh mắt sáng ngời.

Nàng suy nghĩ cẩn thận lại thì bạo loạn lại luôn xảy ra ở những con phố đông đúc, vào thời gian mà mọi người tập trung nhiều nhất thì mới bạo phát, cho nên biết hành động bạo loạn lần này rất có trật tự và có tính toán trước.

Nàng không rõ vì sao, khả năng là trả thù cũng có khả năng là đến vì Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ vừa định đồng ý.

"Vậy thì Bạch Ngọc cùng đi với Tiên Tôn." Bạch Ngọc đứng bên cạnh Giang Lâm Vụ, cùng nàng sóng vai đối diện, nắm thật chặt tay nhỏ của nàng.

Vu Tiêu nhìn chăm chăm hai người nắm lấy tay nhau, nhíu mày lại:

"Bạch công tử, thiên tư của ngươi rất tốt, tu vi không kém. Nhưng chỗ ta và sư tôn của ngươi muốn đến thực sự không phải là nơi Trúc cơ kỳ có thể đi."

"Đúng rồi. Bạch Ngọc, chỗ chúng ta đi có thể rất nguy hiểm, ngươi không thể đi, ngươi ở nhà chờ ta." Giang Lâm Vụ nói thêm vào.

Giang Lâm Vụ biết Bạch Ngọc chắc chắn sẽ không đồng ý nhưng nàng không muốn mang Bạch Ngọc theo để mạo hiểm.

Nếu thật sự là Tiết Lực kia, đó chính là cảnh tượng Hóa thần kỳ và Hóa thần kỳ chạm nhau, hai bên đánh nhau tạo ra tia lửa linh lực đều có thể dễ dàng đánh ngất hoặc giết chết tu sĩ có tu vi thấp hơn.

"Xin Tiên Tôn hãy tin tưởng Bạch Ngọc, Bạch Ngọc chắc chắn sẽ không liên lụy tới Tiên Tôn. Tiên Tôn mang Bạch Ngọc theo đi." Thái độ của Bạch Ngọc kiên định, ánh mắt kiên quyết.

Nhất thời hai người đối lập không xong.

Lúc này, cổ áo Vu Tiêu lóe lên ánh sáng màu tím, hắc vôi vàng lấy ra một khối tử tinh thạch trong cổ áo.

Hình dạng của tử tinh thạch kia không có quá nhiều khác biệt với tử tinh thạch thông thường, nhưng linh lực bên trong của tinh thạch khuấy động không ngừng.

Vu Tiêu xem xét kỹ càng tinh thạch, ngẩng đầu phóng tầm mắt tới một hướng không rõ, hắc ta kinh ngạc nói: "Cảm ứng được linh lực của tu sĩ bạo loạn, lại không chỉ có một người, ở phía rừng rậm ngoại thành Thành Tây!"

Giang Lâm Vụ và Vu Tiêu vội vã ngự kiếm bay về phía đó, Bạch Ngọc theo sát phía sau.

Ba người đến rừng rậm thì cấp tốc triển khai truy kích, cũng có thể là cảm giác thấy bọn họ tới gần, đi được nửa đường thì không hiểu sao tử tinh thạch mất đi cảm ứng.

Bạch Ngọc nhắm mắt tĩnh tâm cảm ứng, sau khi mở mắt thì chỉ tới

một hướng, lớn tiếng nói: “Ở bên kia.”

Giang Lâm Vụ nghe thế thì nhanh chóng bay về phía đó, rớt cuộc cũng chặn lại đám tu sĩ đã điên cuồng ở một chỗ sườn dốc dưới núi. Một đám tu sĩ đều đang điên cuồng giãy giụa, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh nổi đầy người, mười ngón tay be bét máu thịt đau khổ xé rách cổ mình.

Thấy có người sống tới gần, đôi mắt họ đỏ tươi bắt đầu một cuộc tấn công dữ dội giống như xác chết biết đi.

Giang Lâm Vụ lắc mình lướt qua công kích, một chưởng đánh thẳng lên đỉnh đầu của bọn họ, muốn đánh ngất người đi.

"Lâm Vụ Tiên Tôn? Là Lâm Vụ Tiên Tôn! Tiên Tôn cứu chúng ta!"

Trong đám người bạo loạn có người gọi tên Giang Lâm Vụ. Nàng theo tiếng nhìn thấy mấy tu sĩ ngã quỵ dưới mặt đất, bàn tay be bét máu thịt mở ra hét về phía Giang Lâm Vụ.

"Tiên Tôn, là mấy tu sĩ bị vây trong phù trận ở núi Bồng Âm." Bạch Ngọc không chế đám tu sĩ bạo loạn tới gần đây, ở phía sau nói.

Bạch Ngọc đề phòng sau này bọn họ quay lại báo thù cản trở nên lúc ở trong phù trận đều hạ xuống phù cho họ, chỉ cần xuất hiện trong phạm vi hai trăm dặm hẳn đều cảm ứng được.

"Đúng! Là chúng ta! Tiên Tôn cứu chúng ta! Chúng ta nguyện nói hết mọi chuyện!" Mấy tu sĩ kia miễn cưỡng duy trì được tỉnh táo. Gân xanh trên trán nổi lên, sắc mặt tím đen, biểu hiện đau khổ không thể tả.

Vu Tiêu thuận lợi đánh một tu sĩ điên cuồng xông lên: "Để đó cho ta."

Từ trong ngực hắt móc ra một khối tử tinh thạch, điều động tinh thạch dừng giữa không trung, trên người đám tu sĩ bạo loạn lập tức tuôn ra một làn khói tím, khói tím quanh quẩn xoay chuyển quanh tinh thạch, tiếp theo đều bị tinh thạch hấp thu.

Mấy vị tu sĩ bạo loạn kia khôi phục linh lực lại. Thân thể không còn sưng phồng nứt ra nữa, chỉ có thể thở dốc, tất cả đều co quắp ngã xuống đất.

Bạch Ngọc chìa kiếm về phía bọn họ: "Nói, nói chi tiết."

Sau khi bọn họ hồi phục lại, ánh mắt bắn ra phần hận, nói hết rõ ràng mười mười mọi chuyện.

Bọn họ vẫn nghe lệnh Tiết Anh và một thế lực hùng mạnh không

biết tên sau lưng. Đầu tiên giúp ả dụ dỗ tu sĩ để thử nghiệm và thử thuốc, sau đó đi tới núi Bồng Âm nhưng bị Giang Lâm Vụ gây khó khăn nên nhiệm vụ thất bại.

Bọn họ đi ra khỏi núi Bồng Âm, đi tới Bạch Châu tìm Tiết Anh, nhưng Tiết Anh lại lấy lý do là bọn họ làm việc kém cỏi, cho nên đưa được còn đang thử nghiệm cho bọn họ ăn.

Linh khí của bọn họ lập tức tăng vọt, ngũ tạng bên trong cùng với linh đài thần thức như bị xé rách vô cùng đau khổ, cho đến khi điên cuồng hại người.

Trong đám bọn họ có mấy người còn sống trong phù trận ở núi Bồng Âm, linh lực còn chưa khôi phục, thần thức ổn định có thể duy trì được thần trí tỉnh táo một chút. Mà bọn họ nghe thấy Tiết Anh cùng thể lực sau lưng kia nói chuyện thì thấy gọi người kia là "Lực phụ thân".

Giang Lâm Vụ và Vu Tiêu liếc mắt nhìn nhau, đã chắc chắn là Tiết Lực, lập tức giữa hai người có chút yên lặng. Trước kia bọn họ đã từng gọi Tiết Lực là Tiết thúc thúc, cũng là người dẫn dắt dạy dỗ bọn họ từ khi còn trẻ, càng là bạn tốt mà sư phụ Giang Lâm Vụ tin cậy.

Sau đó những người kia khóc rờn rờn: "Lúc mới đầu chúng ta giúp bọn họ làm bao nhiêu chuyện dơ bẩn! Thật không ngờ cuối cùng bị đuổi tận giết tuyệt! Nếu không có Lâm Vụ Tiên Tôn chỉ sợ cả người chúng ta đã nổ tung mà chết!"

Giang Lâm Vụ lạnh giọng căm ghét nói: "Làm chuyện ác ắt sẽ nhận được hậu quả xấu. Các người đừng vui mừng quá sớm, giữ lại tàn mệnh sau này sẽ đến lúc các người trả lại tội nghiệt."

Nói xong, một lá bùa chú của Bạch Ngọc vây khốn bọn họ chặt chẽ, đương nhiên muốn đưa họ vào trong ngục.

Giang Lâm Vụ đã quyết định nhất định phải đi gặp bị Tiết lâu chủ tiền nhiệm đang "bế quan" kia, đã từng là Tiết thúc thúc. Phải tìm kiếm cứ điểm ông ta điều chế được sau lưng, mà một khi ra tay chắc chắn không phải chỉ có mấy ngày mấy tháng có thể hoàn thành xong việc, trên đường có thể sẽ gặp xung đột xảy ra.

Việc này liên quan đến Điệp Phong lâu, đương nhiên là Vu Tiêu phải đi, còn Bạch Ngọc...

Giang Lâm Vụ quay đầu nói nhỏ với Vu Tiêu, hi vọng hẩn tránh đi,

nàng có chuyện muốn nói với Bạch Ngọc. Vu Tiêu gật đầu, trước khi rời đi còn nhìn sâu hai người một chút.

Vu Tiêu vừa rời đi, trong nháy mắt Giang Lâm Vụ đã kết bùa chú nhốt Bạch Ngọc lại.

"Tiên Tôn muốn bỏ Bạch Ngọc lại sao?" Bạch Ngọc mở to mắt kinh ngạc: "Tiên Tôn! Tin tưởng ta! Ta tuyệt đối sẽ không cản trở! Đừng bỏ lại Bạch Ngọc!" Bạch Ngọc liều mạng vận vẹo thân thể, khởi động linh lực chống lại bùa chú mạnh mẽ của Giang Lâm Vụ để thoát ra. Hai đạo linh lực va chạm nhau, làm cho Bạch Ngọc bị xiết đến rướm máu.

"Bạch Ngọc!" Giang Lâm Vụ thấy hắc bị thương thì gấp gáp đến độ lớn tiếng a lên: "Lần này đi nguy hiểm, người hãy chờ ta trở về!"

"Tiên Tôn tưởng ta không biết sao? Lần này Tiên Tôn đi không đến hai, ba năm chắc chắn không về được! Van cầu người, Tiên Tôn... mang theo Bạch Ngọc đi. Xin người!" Cả người Bạch Ngọc run run, hai mắt đỏ lên, lỗ chũm rơi lệ."

Giang Lâm Vụ cắn răng, lần này không nhẹ dạ. . Truyện Hải Hước Nàng đưa tay ôm lấy Bạch Ngọc. Biểu hiện của Bạch Ngọc đau khổ, dùng cánh tay cọ vào người nàng.

Giang Lâm Vụ biết Bạch Ngọc thông minh đáng tin cậy, nhưng sự khác biệt về cấp bậc linh lực quá lớn, dường như nàng không hề phí sức chút nào đã nhốt Bạch Ngọc lại được. Nếu như Bạch Ngọc đi theo nàng thì lúc nào cũng không yên tâm được.

"Sau một canh giờ bùa chú sẽ được cởi bỏ, ta đã bố trí rồi, bùa chú này sẽ bảo vệ bùa chú bên trong người. Sau khi giải trừ người đừng mong đuổi theo ta, xử lý ổn thỏa những tu sĩ điên cuồng này, chờ ta trở lại." Giang Lâm Vụ lui lại.

Nói xong xoay người đi tìm Vu Tiêu.

Bạch Ngọc nhìn bóng lưng hai người ngự kiếm đi xa, mãi đến khi bùa chú hoàn toàn được cởi bỏ vẫn nhìn chăm chăm lên bầu trời phương xa nơi Giang Lâm Vụ vừa đi.

Thần sắc hắc thần thờ, cũng không nhúc nhích, chỉ có gió núi lạnh lẽo thổi bay áo bào màu trắng trà thẫm máu mà đỏ lên của hắc...

## **Chương 17: Sói con phát rồ Quấn lấy Tiên Tôn làm trên ghế (H)**

Sau khi Giang Lâm Vụ rời đi, Bạch Ngọc không còn cười nữa, hắn bắt đầu trầm mặc ít nói. Sở Dung Nhã lo lắng nên viện cố bề quan, trốn ở trong Ngọc Can viện.

Từ lúc Giang Lâm Vụ rời đi đã hơn nửa năm.

Đêm nay Bạch Ngọc vẫn ngồi ngẩn ngẩn trước bàn đọc sách, trên bàn phủ kín những trang giấy đã được vẽ lên để lung tung lộn xộn. Ánh trăng kết hợp với tầng tầng lớp lớp trang giấy không khác gì cánh hoa nở rộ.

Bạch Ngọc lặng lẽ vẽ chân dung miêu tả Giang Lâm Vụ.

Thịt trên gò má thiếu niên đã hóp đi rất nhiều, xương cằm nhìn sắc bén rõ ràng. Hắn không vấn tóc lên mà chỉ dùng một cái dây buộc tóc lại lỏng lẻo như có như không, để mái tóc đen chảy xuống sau lưng. Theo động tác cúi đầu để bút vẽ của hắn, vài sợi tóc rơi rắc trượt xuống lồng ngực đang mở rộng của hắn.

Trong phòng tối tăm yên tĩnh, chỉ có một ngọn nến chập chờn và ánh trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm.

"Bạch Ngọc." Bỗng nhiên, Bạch Ngọc nghe thấy giọng nói quen thuộc, dừng ngòi bút đang vẽ xuống. Hắn hồi thần lại quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Giang Lâm Vụ khoác áo choàng và đội mũ áo lên trắng bạc mờ ảo như sương, cả người trong căn phòng yên tĩnh tối tăm tỏa ra ánh sáng. Dưới vành mũ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, môi mềm dịu dàng cười với Bạch Ngọc.

Giang Lâm Vụ vui vẻ đi về phía trước muốn ôm lấy hắn, nhưng đi được mấy bước thì phát hiện ra Bạch Ngọc không mỉm cười hiền hòa giống như trước kia.

Đôi mắt hoa đào rạng rỡ tỏa ánh sáng của hắc trước kia lúc này lại ảm đạm sâu thẳm. Mí mắt hắc híp lại, đôi mắt hoa đào cong tròn luôn giương lên lúc này lại trở nên hẹp dài hiện ra ánh sáng sắc lạnh.

Đôi mắt trừng trừng nhìn nàng, giống như hung thú căng thẳng nhìn chòng chọc phục kích con mồi.

Giang Lâm Vụ lập tức dừng bước chân lại, có một cảm giác nguy hiểm không tên thúc đẩy nàng phải chạy ra ngoài, phải chạy trốn khỏi nơi phảng phất tràn ngập cảm giác yên tĩnh, tối tăm đầy ắp nguy cơ này. Chân nhanh hơn não, chân đã đổi hướng đi, muốn chạy ra khỏi phòng.

Nàng vừa mới chuyển người đã bị Bạch Ngọc nắm cổ tay kéo lại: “A, Tiên Tôn vẫn muốn chạy.” Hắc đã không mở miệng hồi lâu, giọng nói nặng nề mang theo chút khàn khàn.

Hắc quét hết văn chương kéo Giang Lâm Vụ nhấn lên trên bàn sách, lấy một bó dây thừng màu đỏ trên bàn, không hề nề tình nâng hai tay Giang Lâm Vụ lên đỉnh đầu mà trói lại.

Giang Lâm Vụ bị ngã lên bàn sách thì vẫn nằm trong sự kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp của nàng mở lớn, giọng nói có chút run: “Bạch Ngọc!?”

Một cái dây cột tóc màu trắng trà lập tức xuất hiện bên miệng nàng, bịt kín miệng nàng lại: “A!”

Sắc mặt Bạch Ngọc âm trầm, hắc kéo áo choàng của Giang Lâm Vụ ra, tung về phía sau, bạo lực xé rách xiêm y mỏng manh lộ ra cơ thể trắng mịn bên trong.

Khuôn mặt Bạch Ngọc được chiếu rọi dưới ánh đèn mờ ảo, vừa rồi hắc tháo dây cột tóc xuống trói Giang Lâm Vụ, bây giờ tóc đen xõa ra, quần áo mở rộng. Thu hồi cảm giác ấm áp lại, gia tăng một loại mất tinh thần mà hơi thở lại nguy hiểm. Hai cánh tay hắc duỗi ra như lồng giam mà khóa chặt Giang Lâm Vụ lại, căng thẳng nhìn chăm chăm thân thể mảnh mai của nữ tử.

Đôi môi đỏ của Giang Lâm Vụ cắn dây cột tóc màu trắng trà của Bạch Ngọc, sóng mắt lấp lánh nhìn Bạch Ngọc, nhìn thấy trong đôi mắt tối tăm của hắc lóe lên bi thương.

Chỉ trong chớp mắt Bạch Ngọc quỳ gối ngồi xổm xuống. Hắc đưa tay nâng cao chân của Giang Lâm Vụ lên, động tác làm cho huyết động

hồng hào non mịn của Giang Lâm Vụ trực tiếp lộ ra ngoài, đưa tới gần mũi và môi của Bạch Ngọc.

Trước đây, Giang Lâm Vụ thân mật với Bạch Ngọc nhưng chưa bao giờ có động tác xấu hổ trắng trợn như vậy, nàng cảm giác hơi thờ nhẹ nhàng của Bạch Ngọc phả lên tiểu huyết, tê ngứa. Nàng ngại ngùng uốn éo người lùi về sau, phát ra tiếng: “A a...”

Bạch Ngọc nắm chặt lấy chân nàng, không cho nàng lùi lại. Hắn nhìn chăm chăm tiểu huyết mẫm mĩm kia, duỗi tay ra, đầu ngón tay man mát lướt qua hoa huy\*t nóng ẩm khơi dậy sự run rẩy từng cơn của Giang Lâm Vụ.

Sau một lát, Bạch Ngọc mở miệng ngậm lấy tiểu huyết của Giang Lâm Vụ liếm mát. Đầu lưỡi miêu tả đường viền của cánh hoa, tìm kiếm hạt đậu đỏ kia không ngừng liếm láp, đùa bỡn.

Giang Lâm Vụ chưa bao giờ trải qua điều này, đầu lưỡi ướt át liếm hạt đậu mẫn cảm, môi mỏng nghiền ép cánh hoa thịt non mềm.

Khoái cảm xông thẳng lên đầu nàng: “A a...!” Hai chân nàng đập lung tung muốn tránh né cảm giác vừa then thùng vừa sung sướng này.

Nhưng lại bị Bạch Ngọc đè mông và chân lại, tiếng cọt xát vang lên, động tác mát vào và liếm láp làm hai chân Giang Lâm Vụ căng chặt, bụng dưới co giật phun ra mật dịch, đạt đến cao trào.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng nằm ngửa thờ dốc hỗn hển với tinh thần mê man, thân thể nàng run rẩy, mệnh căn cứng rắn lập tức xông vào.

Vừa đi vào nước mắt Giang Lâm Vụ đã tuôn ra. Đã lâu rồi nàng không thân mật với Bạch Ngọc, trụ thịt của hắn thô to, vừa rồi đi vào vừa gấp vừa mạnh, cọt xát vách thịt vừa cao trào vẫn còn rất mẫn cảm, tường thịt co rút lại liều mạng siết chặt lấy côn th\*t. Điều này chỉ có khổ Giang Lâm Vụ, bị căng đến mức trướng sưng, vừa chua xót lại mang theo cảm giác thoải mái.

Bạch Ngọc bị siết đến mức thờ nhẹ ra, hắn cúi đầu nhìn thấy giọt nước mắt của Giang Lâm Vụ thì cho rằng nàng không tình nguyện để mình chạm vào, hắn chua chát cắn răng.

Hắn liều mạng bắt đầu xoay eo đâm mạnh mẽ vào, dục căn hơi rút ra lại xông mạnh vào.

Hắn giữ chặt eo nhỏ của Giang Lâm Vụ, bất chấp sự chống đối của

nàng, côn th\*т cứng rắn phá tan từng từng vách thịt, ép đến tận miệng tử cung non mềm, ra ra vào vào. Giang Lâm Vụ bị bịt miệng, cảm giác khuây khoả thoải mái làm cho nàng chỉ có thể nghẹn ngào rên lên, nàng cảm thấy mình sắp bị Bạch Ngọc giết chết.

Bạch Ngọc cắn lên bầu ngực mềm mại của Giang Lâm Vụ, khoái cảm gột rửa tinh thần căng thẳng vốn có. Sau một đợt đâm xuyên gấp gáp mạnh mẽ, hấn vào đến nơi sâu xa nhất nơi miệng tử cung mà phun ra ngoài. Giang Lâm Vụ cũng nghẹn ngào đạt đến cao trào. Bạch Ngọc thở dốc rút côn th\*т ra, mệnh căn thẳng tắp rút ra khỏi miệng huyết đỏ sẫm, dính đầy dịch trắng và đàm dịch mà vẫn còn cứng ngắc.

Hắn ôm lấy cơ thể mềm nhũn vẫn còn đang thất thần của Giang Lâm Vụ đặt lên ghế tựa của mình, đặt chân nàng quấn vào tay vịn. Quần áo Giang Lâm Vụ bị lôi kéo đến rách nát, khuôn ngực mềm mại bị gặm cắn đến mức điểm đầy mai đỏ, nước mắt lấp lánh của nàng vừa then vừa ngại bị ép mở ra hai chân, thịt mềm trong tiểu huyết đỏ sẫm vẫn giật giật mấp máy chảy ra dịch trắng tạo nên một phong cảnh dâm mỹ đẹp mê người.

Hầu kết Bạch Ngọc lặn, hấn hạ thấp thân thể tiến về phía Giang Lâm Vụ, mệnh căn cứng rắn lại đâm vào tiểu huyết lần nữa.

Bạch Ngọc cúi đầu nhìn tiểu huyết đang nuốt mình vào, côn th\*т chen vào tiểu huyết trơn trượt căng mịn, bên trong vẫn còn tinh dịch của Bạch Ngọc bắn vào và mật dịch cao trào của Giang Lâm Vụ. Bạch Ngọc trầm người xuống thẳng lưng lên, liên tục đẩy đến tận cửa tử cung.

Giang Lâm Vụ bị trói chặt hai chân chỉ có thể rên rỉ vặn vẹo thân thể, khoái cảm vì bị xâm nhập quá sâu làm cho nàng thoải mái không chịu đựng được, muốn né tránh. Bạch Ngọc không để nàng được như ý. Đỉnh trụ đẩy tường thịt chặt chội ra, không ngừng ma sát qua vách thịt, vừa nhanh vừa vội.

Giang Lâm Vụ cảm giác được rõ ràng côn th\*т cứng ngắc của Bạch Ngọc qua lại cọ xát lên vách thịt của mình, sự khoái cảm từ nơi sâu xa của tiểu huyết tê dại phủ kín toàn thân Giang Lâm Vụ.

Cái ghế bị đụng phải thì lay động kêu kẽo kẹt, dưới mông Giang Lâm Vụ chảy xuống đàm dịch lách tách, trước đó Bạch Ngọc đã bắn dịch trắng vào, bây giờ bị hấn đâm xuyên mạnh mẽ tạo nên bọt trắng

nhớ nháp trên dòng sông giữa hai đùì Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ mở rộng chân hết sức mặc cho Bạch Ngọc đâm vào, ngón chân nàng căng chặt, khoái cảm đến tận xương ngáp đầu hành hạ đến mức lệ rơi đầy mặt, nàng thật sự phải bị giết chết. Nàng càng khóc Bạch Ngọc càng dùng sức làm nàng. Bạch Ngọc động tình di chuyển eo đâm vào hoa huy\*<sup>t</sup>, hẳn muốn hôn Giang Lâm Vụ mới phát hiện miệng nàng vẫn còn bị bịt chặt, chỉ có thể nghẹn ngào rên rỉ.

Hắn do dự mới ngừng một lúc rồi thở hổn hển mở dây cột tóc ra.

“A... Bạch Ngọc... ư ưm... quá thoải mái không chịu được ưm a...”

Miệng Giang Lâm Vụ nhỏ nhắn, cắn lại nên ửng hồng, ánh nước mắt mê ly, kêu rên ưm a tình loạn ý mê.

Bạch Ngọc nghe thấy tiếng Giang Lâm Vụ bị làm cho mềm nhũn, lúc âm thanh quyến rũ gọi mình thì hẳn mới khôi phục lại thần trí ngày xưa. Bỗng nhiên hắn cúi người gặm hôn Giang Lâm Vụ, dưới thân vẫn liên tục đâm xuyên mạnh mẽ.

Vẫn thẳng lưng lăm bắm nói: “Tiên Tôn! Tiên Tôn! Tiên Tôn! Nàng trở về!” Tay chân Giang Lâm Vụ bị trói chỉ có thể dùng một chút tay bị trói xoa xoa làn da dưới vạt áo ngổn ngang mở rộng của hắn, cái lưỡi ẩm ướt nhiệt tình cùng hắn quăn quýt mút vào đáp lại hắn.

Hai người môi lưỡi giao nhau, dưới thân quăn quýt, cùng nhau đạt đến cao trào.

Giang Lâm Vụ trải qua vài lần khoái cảm giống như lên mây sau đó cả người hoàn toàn mềm nhũn, thân thể không tự chủ được giật giật.

Dây thừng đỏ trên người được Bạch Ngọc cởi ra toàn bộ, Bạch Ngọc ôm chặt người vào trong ngực. Giang Lâm Vụ mơ hồ rúc vào trong lòng Bạch Ngọc, lúc này rốt cuộc nàng mới cảm giác được sự an tâm lâu ngày chưa thấy.

Bạch Ngọc ôm chặt lấy Giang Lâm Vụ, hắn vùi đầu vào cần cổ của Giang Lâm Vụ, dùng sức của mũi hít lấy hương hoa lê đã lâu không được ngửi trên người nàng. Rốt cuộc Tiên Tôn cũng trở về, nàng trở về.

Hai người mặt đối mặt ôm chặt lấy nhau, nhận lấy sự ôm ấp và sự ấm áp quen thuộc của đối phương...

Giang Lâm Vụ để chân trần mở rộng ngồi trên đùi Bạch Ngọc, còn

th\*т cứng rắn cạ lên hông ướт át của Giang Lâm Vụ, không ngừng thăm dò trượt vào, từ cánh hoa thịt cạ sát trượt tới miệng huyết mềm mại chống vào nhưng không tiến vào, đỉnh trụ trên đùa thần kinh vừa mới thả lỏng của Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ cả kinh, thân thể mềm nhũn kinh ngạc đứng thẳng người lên: “Không được đâu Bạch Ngọc, ta không được nữa, đừng mà...”

Bạch Ngọc hôn nàng, mờ ám nói bên tai nàng: “Trước kia Tiên Tôn không kiên nhẫn làm, Bạch Ngọc đều nhẫn nhịn. Nhưng mà bây giờ là do Tiên Tôn bỏ Bạch Ngọc lại nên phải trừng phạt.”

Nói xong côn th\*т lại tiến vào, bắt đầu đẩy lên đẩy xuống nhiều lần khác nhau. Cả người Giang Lâm Vụ mềm nhũn uất ức núp vào trong lòng Bạch Ngọc chịu đựng hấn điên cuồng làm.

Nàng vài lần nức nở cầu xin hấn dừng lại, ngược lại còn bị đâm đến rên rỉ không thôi. Tiếng kêu gào quyến rũ đến tận bình minh...

Sau khi Giang Lâm Vụ tỉnh lại đã là hoàng hôn của một ngày khác. Bạch Ngọc ôm chặt lấy Giang Lâm Vụ, thân thể hai người trần truồng kề sát. Nàng hơi động Bạch Ngọc đã khóa chặt nàng lại, chỉ lo nàng chạy mất.

“Tiên Tôn tỉnh rồi? Đói bụng không?” Bạch Ngọc mở mắt ra, căng thẳng nhìn nàng.

Giang Lâm Vụ tỉnh tễ nhìn dáng vẻ của Bạch Ngọc, hấn đã gầy đi rất nhiều, cả người trở nên sắc bén, khí chất cũng trầm thấp mất tinh thần rất nhiều, lại hành hạ bản thân mình thành dáng vẻ như vậy!

Giang Lâm Vụ lập tức có chút nổi nóng, muốn mắng hấn. Nhưng mà vừa nghĩ cũng biết bản thân mình rời đi chắc chắn hấn đau lòng phiền muộn rất lâu, lập tức nản chí không đành lòng.

Bạch Ngọc thấy vẻ mặt nàng từ tức giận biến ảo vài lần, lập tức cũng có chút sốt ruột. Sau đêm qua, hấn đã tỉnh táo hơn nhiều. Hấn vẫn luôn có dáng vẻ hiền hòa, đêm qua hấn lại hành hạ Tiên Tôn như vậy, có thể Tiên Tôn sẽ phiền chán hấn.

Giang Lâm Vụ kề sát vào Bạch Ngọc, đưa mặt tới gần gò má như ngọc của Bạch Ngọc không ngừng cạ hấn: “Ta rất nhớ Bạch Ngọc, cả ngày lẫn đêm đều nhớ, lúc nào cũng nhớ. Bạch Ngọc, Bạch Ngọc, Bạch Ngọc...” Lời nói mềm mại của Giang Lâm Vụ nhỏ nhẹ dụ dỗ Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc cứ tưởng rằng chuyện này sẽ không xảy ra, Tiên Tôn lại còn mềm mại dễ dàng hẳn. Hẳn kinh ngạc đến mở lớn mắt, lại bị vài tiếng dịu dàng dễ dàng đến mức hồn hẳn cũng muốn bay.

Hẳn hưởng thụ Giang Lâm Vụ kề mặt dễ dàng hẳn, lập tức leo sào(\*). Cặp mắt hoa đào lóe lên ánh lệ, khóe mắt ửng hồng: “Ta biết Tiên Tôn không cố ý bỏ lại Bạch Ngọc, làm cho Bạch Ngọc thương tâm khổ sở đau đớn nhớ nhung sinh bệnh. Sau này Tiên Tôn đừng bỏ lại Bạch Ngọc có được không?”

(\*)Leo sào: Đó là ẩn dụ để phục vụ cho ý muốn của chủ nhân nhằm đạt được mục đích.

Nói xong nắm tay Giang Lâm Vụ đặt lên ngực mình, ánh mắt hoa đào câu người sáng lên triu mến chân thành nhìn chăm chăm Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ... Đứa nhỏ này...

## Chương 18: Xuân cung đồ\* gợi tình (H)

\*Xuân cung đồ: là tập hợp những bức tranh của mô tả một cách rõ nét cảnh sinh hoạt giữa nam và nữ. Tuy nhiên nó không hề dung tục hay mang tính khiêu dâm mà sở hữu nét nghệ thuật đặc biệt. Giang Lâm Vụ nhìn hành vi leo sào của Bạch Ngọc lại dung túng, vẫn dùng giọng nói dịu dàng mềm mỏng dụ dỗ hấn.

Bạch Ngọc được ăn ngọt, đôi mắt hoa đào câu người tỏa ra ánh sáng ôm lấy hình dáng hốn không ngừng không buông tay. Giang Lâm Vụ thấy đã dễ được người thì mới véo gò má gầy gò của hấn chuẩn bị hỏi tội.

Nàng nâng gò má của Bạch Ngọc lên, ghen ngào nói: “Đáng tiếc bốn tôn ở bên ngoài thường xuyên mong nhớ người nào đó, gấp gáp vội vàng trở về. Nhưng mà người nào đó thì sao? Chỉ để ý chuyện khác, thật sự làm ta đau lòng mà...” Giọng nói nịnh nọt mà nâng cao, giống như nữ tử si tình quyến rũ đang chất vấn hờn dỗi tình lang.

Bạch Ngọc vừa nghe lời này đã không nhận, cắn một cái lên môi đỏ của Giang Lâm Vụ: “Tiên Tôn oan uổng người khác. Tiên Tôn bỏ lại Bạch Ngọc đi đến là tiêu sái, chỉ còn một mình Bạch Ngọc đau lòng không thôi, nhưng mà mỗi giây mỗi khắc đều nhớ Tiên Tôn, nhớ đến thương tâm.”

Giang Lâm Vụ chỉ chờ lời này của hấn, mắt quyến rũ nói: “Chàng chỉ mong nhớ đến đau lòng, mà lại làm mất đi nhiều. Không tu luyện cũng thôi đi, cơm cũng không cố gắng ăn, ngủ cũng không chịu ngủ ngon. Hơn nửa đêm còn vẽ cái bức tranh gì.” Ngón tay nhỏ bé của nàng mơn trớn xương quai xanh càng lúc càng rõ của hấn: “Nhìn chàng đi, vóc dáng cao như vậy giờ lại thành gầy gò thế này, ôm cũng đau tay. Tránh ra, không cho chàng ôm.” Nói xong nàng muốn mở tay hấn ra.

Bạch Ngọc sao có thể để yên, liều mạng ôm lấy bóng hình nàng, biết Tiên Tôn đau lòng cho hắn: “Được được, Bạch Ngọc nhất định sẽ ăn cơm thật ngon, ngủ thật khoẻ, béo trở lại.” Chỉ cần Tiên Tôn ở đây, hắn sẽ không phát điên.

Hai người nằm trên giường, nhìn nhau cười.

Sau khi Giang Lâm Vụ nói tóm tắt cho hắn tình huống hơn nửa năm nay. Nàng đi cùng Vu Tiêu theo tin tức đám tu sĩ cung cấp để điều tra, đáng tiếc Tiết Lực cẩn thận. Sau đó, nhiệm vụ đến núi Bồng Âm thì thất bại, ông ta đã lệnh cho Tiết Anh dời đi thì tiêu hủy cứ điểm điều chế dược.

Nàng và Vu Tiêu quyết định tách nhau để hành động điều tra, Tiết Lực thực sự rất bí ẩn cẩn thận, nhưng Giang Lâm Vụ vẫn tìm được dấu vết của hắn ta, hắn ta đã đi tới Bạch Châu.

Bạch Ngọc nghe xong thì điều phản ứng đầu tiên trong đầu là, cũng may Vu Tiêu không đồng hành cùng Tiên Tôn quá lâu, nếu không hắn sẽ chua chết mất. Suy nghĩ tiếp theo là làm sao lợi dụng thế lực của Bạch gia ở Bạch Châu để thiết kế một chiêu bắt ba ba trong rọ. Phiền phiền nhiều nhiều hồi lâu hai người mới đứng dậy rửa mặt. Như thường lệ người làm của Bạch gia đưa khay thức ăn tới, Giang Lâm Vụ mở ra xem thì đều có nấm hương và rau dớn.

Giang Lâm Vụ nghi hoặc nhìn về phía Bạch Ngọc, Bạch Ngọc cay đắng khẽ cười: “Tiên Tôn không ở đây, ta ăn thức ăn Tiên Tôn yêu thích thì có thể vơi bớt một, hai phần nỗi khổ tương tự.”

Khi người không ở đây thì trong lòng như phá ra một lỗ thủng lớn, gió lạnh thổi vù vù bên trong, trái tim lạnh lẽo như bị đông cứng lại như bị đâm nhói.

Làm những việc người kia yêu thích, ăn món ăn người kia thích ăn, những thói quen nhỏ đều mô phỏng theo bản năng, dường như làm vậy thì có thể gần kề người kia.

Giang Lâm Vụ vừa xấu hổ lại đau lòng cho hắn, mặt ngọc và khóe mắt vì vậy cũng đỏ lên, nói lớn: “Tên ngốc!”

Bạch Ngọc lại gần nàng, ôm lấy gương mặt nàng kề sát lên gương mặt gầy gò của mình, sóng mắt lấp lánh, nhẹ giọng nói: “Ta chính là tên ngốc, sau này Tiên Tôn đừng bỏ ta lại, ta sẽ điên mất.”

Giang Lâm Vụ cọ gò má của hắn, trong lòng thầm than, xong rồi, bản thân mình dường như bị đứa trẻ này bắt bí đến gắt gao.

Hai người gần một chỗ, chậm rãi cùng nhau ăn, nâng đũa thêm thức ăn, đưa mắt nhìn nhau, tương tư dài lâu, sau đó ân ái nhu tình.

Bạch Ngọc thu dọn xong bát đũa xong rồi đưa khay thức ăn ra ngoài, Giang Lâm Vụ nhàn rồi liếc nhìn xung quanh phòng ngủ của Bạch Ngọc.

Phòng của hắn đơn giản sạch sẽ, thanh tân văn nhã. Khi nghe kỹ thì còn thấy tiếng lá trúc xào xạc, thoải mái mà chữa lành. Giang Lâm Vụ yên lặng lắng nghe.

Đôi mắt quét nhìn duy nhất một chỗ lộn xộn trong phòng ngủ, nàng đi lên phía trước xe, dường như là tranh Bạch Ngọc mới vẽ tối qua. Các trang giấy trên bàn gấp lại không theo thứ tự, lại bị hai người tối qua ở bên cạnh cảm xúc mãnh liệt một hồi, nên có vẻ ngổn ngang không tả được.

Đêm qua Giang Lâm Vụ bị chơi đùa không có cơ hội nhìn Bạch Ngọc vẽ cái gì, bây giờ vừa cầm lên trang giấy nhìn thì cả người đã xấu hổ đỏ bừng, tỏa nhiệt nóng bỏng.

Những bức họa này ít cũng có mấy chục bức tranh, nàng nhìn lướt qua một vòng, xấu hổ muốn che mắt mình lại.

Tất cả đều vẽ nàng, điều này thì cũng thôi đi, dù sao tương tư như kim đâm vào tim. Nhưng mà trong bức tranh, nàng đều là dáng vẻ cơ thể trần truồng, từ dáng người uyển chuyển đến khuôn mặt kiều mị, không có chút khác biệt nào.

Hơn nữa còn có lúc nàng ý loạn tình mê xuất thần, đôi mắt mê ly quyến rũ lòng người đầy sắc dục, giống như hồ yêu hút tinh khí quyến rũ thơ sinh trong chuyện xưa đám nha hoàn nói về bức tranh thơ sinh và yêu tinh.

Bạch Ngọc đi vào nội thất đã nhìn thấy Giang Lâm Vụ ở bên bàn đọc sách với khuôn mặt đỏ rực. Hắn liếc nhìn bàn tay nhỏ trắng mịn cầm lấy trang giấy quen thuộc, vừa nhìn đã hiểu.

Hắn đi lên trước, Giang Lâm Vụ nghe thấy động tĩnh hắn tới gần, giống như chợt dạ cuống quýt đặt bức họa trở lại bàn, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nghiêng người muốn trốn.

Bạch Ngọc kéo nàng vào trong ngực, cười giả vờ: "Tiên Tôn hốt hoảng gì vậy? Những bức tranh chân dung kia của ta vẽ không đẹp sao? Hả?" Một tiếng cuối cùng mang theo giọng trầm thấp đặc thù của nam tử, lại uyển chuyển như móc câu cong đuôi lên, vừa khàn

vừa đầy dục vọng, cứ thế khiến cho tim Giang Lâm Vụ nảy lên một cái.

Không phải là không đẹp, là quá đẹp, đẹp đến mức trong lòng Giang Lâm Vụ không muốn thừa nhận nữ tử quyến rũ như hồ ly trong bức vẽ chính là bản tôn.

Nàng ho nhẹ một tiếng, ra vẻ lấy thê: “Chàng... có thể nói chàng là họa sĩ tài hoa... khụ... vẽ núi sông rừng cây chắc chắn rất đẹp.”

Không đề cập tới bức chân dung ngượng ngùng kia. Chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn như quả hồng đỏ cùng với lời nói lấp đã bại lộ trái tim e lệ của nàng.

Bạch Ngọc nén cười, kéo cái ghế ngồi xuống, kéo theo Giang Lâm Vụ ngồi lên đùi mình: “Vừa rồi được Tiên Tôn khen, vậy thì Tiên Tôn cùng Bạch Ngọc thưởng thức một, hai bức đi.” Nói xong thì đưa tay tùy ý nhặt một bức họa lên, đặt trước mặt hai người, buộc nàng xem.

Bức họa chính là lần bọn họ đun thuốc, Giang Lâm Vụ dùng miệng nhỏ giúp hãm, đôi môi đỏ mọng cùng sóng mắt được bức họa này miêu tả cực kỳ chi tiết, kỹ năng vẽ tranh của người vẽ thể hiện rõ sự am hiểu ý cảnh rất sâu. Chỉ thấy nữ tử yêu mị quỳ gối xuống đất, đôi môi đỏ nhiễm nước, mắt quyến rũ động lòng, dường như kể ra một sự bất mãn đầy dâm mỹ.

Giang Lâm Vụ xấu hổ quát to một tiếng rút vào trong lòng Bạch Ngọc, dường như làm như vậy có thể ngăn cách với sự ngượng ngùng kia.

“Dáng vẻ của ta đúng là như vậy sao?” Giọng nói thì thầm trong ngực Bạch Ngọc truyền ra.

Giang Lâm Vụ ở trong núi hoang vu lâu nên có nhận thức sai lầm với bên ngoài, vốn dĩ nàng với dáng vẻ cao cao trên đỉnh giống như cao nhân đắc đạo, nhưng hóa ra nàng lại giống như yêu tinh câu hồn hút tinh khí.

Bạch Ngọc gật đầu, tập trung trả lời nàng: “Không sai chút nào, mỗi lần Tiên Tôn đều có vẻ mặt như vậy, đều làm khó Bạch Ngọc, dáng vẻ kiều mị quyến rũ lòng người như vậy làm sao Bạch Ngọc khắc chế nhãn nhin được.” Bạch Ngọc kéo người ra, nâng khuôn mặt nhỏ lên hôn nhẹ.

“Tiên Tôn cực đẹp, giống như nước chảy thanh nhã trên cao, lại thu

hút người như hoa phú quý, mây ngũ sắc, đẹp đến mức Bạch Ngọc muốn giấu Tiên Tôn đi, không cho người bên ngoài nhìn thấy.”

Ánh mắt Bạch Ngọc lóe sáng nói lời chân thành, Giang Lâm Vụ bị hắt nhìn trù mẫn thì chọc cho vui vẻ, nằm trong lồng ngực của hắn vui cười. Mặc dù không hiểu lắm nhưng Bạch Ngọc nói nàng sẽ tin, có phong thái đỉnh cao như đạo nhân là được!

Giang Lâm Vụ tựa vào lồng ngực ấm áp của Bạch Ngọc nghe hơi thở trên người hắn, nghe tiếng lá trúc vang lên xào xạc, mí mắt dần nặng nề.

Thời gian qua đi hơn nửa năm, rốt cuộc ôn hương nhuyển ngọc cũng vào trong ngực, Bạch Ngọc sao có thể ngồi được.

Bạch Ngọc cúi đầu dùng chóp mũi cao thẳng cọ lên vạt áo nơi gò má Giang Lâm Vụ, lẩm bẩm: “Tiên Tôn...” Giọng nói có chút trầm khàn lưu luyến.

Giang Lâm Vụ lập tức giật mình tỉnh lại, nàng vừa ngẩng đầu đã va vào ánh mắt hoa đào chứa đầy dục vọng của Bạch Ngọc, dưới móng bị một vật cứng rắn cọ vào.

"Bất cần rồi! Quên mất đang ở cùng với sói con máu nóng, lại còn cọ cọ xát xát, đây không phải là đốt lửa sao?" Nàng đột nhiên đứng lên muốn chạy trốn, Bạch Ngọc đứng lên theo nàng.

Bạch Ngọc lặng lẽ kéo gần khoảng cách, cúi đầu hôn Giang Lâm Vụ. Hai người lại gần bó dán lại vào nhau, Bạch Ngọc cắn mút môi đỏ của Giang Lâm Vụ, không giống như trước đó cạy ra tiến vào, mà là dùng lưỡi mềm ẩm ướt từng chút từng chút một chạm vào hàm răng Giang Lâm Vụ thăm dò.

Giang Lâm Vụ bị hắn hôn dịu dàng, môi mỏng mềm mại hôn đến đông đưa, mở miệng để hắn đi vào. Lưỡi Bạch Ngọc mềm nhũn đảo qua tất cả các góc ngách bên trong khoang miệng của nàng, vừa dịu dàng vừa trêu quấy.

Vừa hôn tay vừa trượt về phía bộ ngực, cách quần áo nhào nặn bầu ngực mềm mại, vòng quanh nơi quả anh đào mà vân vân, quả anh đào cũng dựng thẳng lên.

Giang Lâm Vụ bị hắn trêu chọc làm cho tiểu huyết cũng nóng bừng lên, cái loại cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa, âu yếm này làm cho trong lòng nàng phập phồng ngứa ngáy cảm giác không đủ, không ngừng dựa vào Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc thấy Giang Lâm Vụ thế mà lại động tình, tay hắn bắt đầu luồn vào trong áo yếm tiếp tục nhào nặn thịt non mềm trên ngực.

Hắn ngậm lấy vành tai Giang Lâm Vụ, dịu dàng dụ dỗ bên tai Giang Lâm vụ: “Tiên Tôn... muốn không, rất thoải mái.”

Đúng là Bạch Ngọc làm cho nàng quá thoải mái, lâu như vậy không gặp, quả thật nàng rất muốn hắn, cho nên bằng lòng gật đầu. Bạch Ngọc cười thầm.

Hai người đứng thẳng cởi hết quần áo, Giang Lâm Vụ làm theo hướng dẫn của Bạch Ngọc, gác chân lên vai Bạch Ngọc, như vậy tiểu huyết đã lộ ra từ giữa bắp đùi.

Tiên Tôn đối diện với hắn, chân dài dựa vào dưới háng của hắn, hơi thở hai người gần gũi, động tác như thế làm cho mệnh căn của Bạch Ngọc càng sưng to cứng rắn, mắt tiết dịch.

Hắn ôm eo nhỏ của Giang Lâm Vụ, hơi trùng chân xuống để cơn th\*т ngang tầm với tiểu huyết của Giang Lâm Vụ, chỉ hơi động thân thể thì dục căn đã thế như chẻ tre mà xâm nhập vào huyết động.

Giang Lâm Vụ khẽ rên lên tiếng, cảm giác cơn th\*т kia đang chen chúc tách hành lang đang đóng chặt của nàng, đi thẳng tới miệng tử cung, cái tư thế này làm cho quy đầu ma sát với vách thịt theo phương hướng khác với trước kia.

Hai người đạt khoái cảm mà thở ra, Bạch Ngọc hạ thấp hạ thân trên dưới đâm xuyên, làm cho cơn th\*т hoàn toàn đi vào, ma sát lấy vách thịt ướt át xoắn xuýt, từng hồi đẩy đến nơi sâu nhất miệng tử cung.

Giang Lâm Vụ vịn chặt lấy cổ hắn, kêu lên ưm a a, cái tư thế này không chút ngăn trở lại càng mở rộng ra nên vào được rất sâu, va chạm vào đến tận cửa tử cung vừa trướng vừa thoải mái không ngừng.

Bạch Ngọc ôm eo nhỏ nhắn, khoả ngực căng mọng mềm mại cọ lên lồng ngực rắn chắc, theo động tác mà tạo thành làn sóng đè ép, vừa mềm vừa thoải mái.

“Tiên Tôn... thật sướng...” Bạch Ngọc đẩy nhanh tốc độ và sức mạnh. Dục căn liên tục nhiều lần đẩy mạnh vào vách thịt, làm cho vách tường nhăn nheo ma sát đến phẳng ra, chạm vào tất cả những điểm mẫn cảm.

Giang Lâm Vụ sướng khoái đến mức căng cả chân đang nhấc cao, từng cơn khoái cảm truyền tới từ trong huyết động, d\*m thủy càng

đâm lại càng nhiều, theo chân còn lại của Giang Lâm Vụ mà chảy xuống.

Nàng rầm rì gọi: “Ưm... Bạch Ngọc... ư a a... sắp ra...” Bạch Ngọc nâng hông nàng để giữ vững cơ thể, hạ người đâm càng sâu càng mạnh.

Trong tiểu huyết ướn nhẹp siết chặt lấy côn th\*т, Bạch Ngọc thỏa mãn đến mức xương sống cũng tê dại. Hai người cọ sát chặt chẽ kết hợp cùng nhau lên đỉnh, mật dịch kết hợp với tinh dịch đồng thời chảy xuôi xuống.

Hai người đều thở hổn hển, ôm chặt nhau cảm nhận dư vị cao trào. Bạch Ngọc hôn liếm chân nhỏ đang khoác lên vai mình của Giang Lâm Vụ, chậm rãi rút ra mệnh căn, côn th\*т ra ngoài dính cả dịch trắng.

Giang Lâm Vụ giơ cao chân lên, hai người đều nhìn thấy rõ ràng, tiểu huyết không có vật gì chặn lại, dịch trắng bị đè ép bên trong bắt đầu trào ra, chảy xuống dưới.

Giang Lâm Vụ nhìn thấy mà ngượng, vội vã muốn thả chân xuống lại bị Bạch Ngọc bắt được, lưỡi ướn át liếm láp chân nhỏ trắng nõn, đầy ám chỉ tình dục.

“Tiên Tôn thêm một lần nữa được không?” Ánh sáng tối tăm lưu chuyển trong đôi mắt hoa đào hiền hòa nhìn chăm chăm Giang Lâm Vụ, tay vẫn giữ chặt bàn chân đang nâng trên vai của Giang Lâm Vụ, dưới háng vẫn đan chéo sát tiểu huyết của Giang Lâm Vụ. Ý uy hiếp chỉ cần có ý định khác thì sẽ trực tiếp tiến vào.

Giang Lâm Vụ lúc này mới kinh ngạc nhận ra, từ bắt đầu bằng nụ hôn dịu dàng kia thì đã đi vào cạm bẫy của sói con.

Vẻ mặt nàng như đưa đám: “Đổi tư thế khác có được không? Làm tư thế này mấy lần nữa ta sẽ không đứng vững mất.” Bạch Ngọc thấy nàng đáp ứng thì thả nhẹ chân nàng xuống, còn ân cần xoa bóp sợ nàng mệt.

Bạch Ngọc ôm hôn Giang Lâm Vụ đưa nàng ôm đến giường, đặt người lên giường rồi mở đùi của Giang Lâm Vụ nằm ngang theo mép giường.

Giang Lâm Vụ giật mình, sao vậy? Hôm nay Bạch Ngọc chỉ có một chữ, không xuống ngựa được?

“Thân thể Tiên Tôn thật mềm mại.” Bạch Ngọc vuốt ve đôi chân

thon dài trắng mịn kia.

Giang Lâm Vụ bị hấn sờ mà lạnh cả sống lưng, nghĩ thầm lời khen này đối với tháng ngày mình trở về không có một chút điềm lành nào.

Bạch Ngọc đỡ lấy mệnh căn cứng rắn cọ lên tiểu huyết ẩm ướt và nhầy nhụa vừa trải qua chuyện vừa rồi, lại không hề có chút dạo đầu nào mà đi vào, Giang Lâm Vụ bị đâm đến mức tiểu huyết co rút nhanh, rên rỉ đầy quỵến rũ.

“Tiên Tôn kẹp chặt như vậy chắc là thích tư thế này, được rồi, Bạch Ngọc nhất định sẽ thỏa mãn Tiên Tôn.” Bạch Ngọc tự biên tự diễn, lại nắm lấy chân Giang Lâm Vụ, thẳng người, thẳng lưng tàn nhẫn xông vào.

côn th\*t cứng rắn vừa nhanh vừa mạnh liên tục ma sát lên vách thịt nhẵn nhúm, nang túi nặng trĩu liên tục đánh lên miệng huyết của Giang Lâm Vụ.

“Aha... sâu quá... chậm thôi... a a a a...” Tay nhỏ của Giang Lâm Vụ không có sức chặn lại cơ bụng cứng rắn của Bạch Ngọc muốn giảm bớt cường độ đâm xuyên và độ sâu nhưng tổn công vô ích, vẫn bị đâm mãnh liệt làm cho trong đầu nàng trống rỗng, môi đỏ cong lên, rên rỉ thở dốc.

Trống rỗng nhưng trong lòng vẫn chắc chắn rằng cái kia quả nhiên không phải điềm tốt gì.

Trong lúc cơ thể quấn quýt đẩy đưa, làm cho giường bằng gỗ lim cứng rắn rộng rãi cũng bị lay động mà vang lên tiếng kéo kẹt.

Giang Lâm Vụ nắm chặt găm lựa trải giường, nghe thấy tiếng gỗ lim rần chắc phát ra tiếng vang đến đâu thì biết Bạch Ngọc đã dùng sức cỡ đó để đâm vào nàng.

Nơi liên kết giữa hai người ướt đầm tỏa nhiệt, lại bị dục căn cứng ngắt vừa tàn nhẫn vừa vội vàng va đập, đâm đến mức bên trong tiểu huyết vừa chua trướng vừa thoải mái đến vô cùng. Giang Lâm Vụ cao giọng rên rỉ, nước mắt nức nở chảy ra.

Vừa chua xót vừa sung sướng ma sát kéo dài một quãng thời gian rất dài, Giang Lâm Vụ cũng khóc đến khàn cả giọng...

Bạch Ngọc hôn lên nước mắt của nàng, rồi mới nhanh chóng đâm xuyên bắn ra tinh dịch bên trong...

Giang Lâm Vụ trong mơ hồ nhìn thấy Bạch Ngọc rút côn th\*t dữ tợn

ra, chất lỏng dính dính nhớt nhớt, vẫn không cho sói con ăn no được.

Liên tục ra ra vào vào, tiếng khóc kéo dài...

## Chương 19: Sói con ghen

Hơi nước bốc lên, cả phòng vương vấn hương trà.

Bên trong gian phòng trang nhã, Bạch Ngọc đứng đưa ấm trà men ngọc, nước trà xanh vàng theo miệng chén chảy xuống, dòng nước chảy như cột, rót đầy chén trà.

Hắn ngồi trước bàn đối diện với Giang Lâm Vụ, Giang Lâm Vụ không hề chớp mắt chăm chú nhìn tòa phủ đệ ngói đen tường cao xa xa bên ngoài cửa sổ, thuận tiện bưng chén lên miệng uống vào.

“Cẩn thận nóng!” Bạch Ngọc vội vàng đoạt chén trà nóng trong tay nàng lại, lúc này Giang Lâm Vụ mới kinh ngạc hoàn hồn phát hiện ra, nàng xoay đầu lại.

Bạch Ngọc đứng dậy ngồi vào ghế dựa bên cạnh Giang Lâm Vụ, vòng tay ôm eo nhỏ của nàng. Có chút tủi thân nói: “Tiên Tôn cứ luôn nhìn ra ngoài, Bạch Ngọc ở đây cũng không nhìn sao. Tiên Tôn yên tâm, ta đã phái người đi theo dõi từ lâu, không chạy thoát được.”

Giang Lâm Vụ xoa gò má non mềm của hắn: “Ta nhìn một chút. Tiết Lực kia rất cẩn thận, nếu như bị hắn phát hiện chỉ sợ là sẽ chạy mất.”

Bạch Ngọc nghịch chiếc trâm búi tóc hoa đào trên đầu nàng: “Dựa vào dục của Tiên Tôn, mấy tháng trước tiểu thư Lý Đình Đình của Lý gia đã truyền tin, đại thiếu gia Lý Diên của Lý gia đã tỉnh lại. Bạch gia và Lý gia đã thông truyền cho nhau, Tiết Lực muốn ra khỏi Bạch châu e là không dễ như vậy.

Giang Lâm Vụ nâng chén trà thơm đã nguội bớt lên nhấp một ngụm, phát hiện quả nhiên Bạch Ngọc pha trà thơm ngọt hơn so với người khác một chút.

“Vậy chúng ta cùng tới Lý gia xem, căn bệnh của công tử nhà họ Lý cực kỳ đặc thù, đi xem xem có thể nhận được một vài tin tức khác

hay không.”

Hai người đi ra khỏi trà lâu, cưỡi xe ngựa đi về phía Lý phủ.

Lý Đình Đình ở trong phòng, nâng chén thuốc đang nói chuyện với Lý Diên.

Lý Diên gánh tội, thân thể gầy yếu đi rất nhiều, nhưng may vẫn giữ được một mạng, trong lòng Lý Đình Đình đã vui mừng lắm rồi.

Người làm trong phủ vào phòng báo tin, nói ở ngoài phủ có hai vị một nam một nữ tu sĩ dáng vẻ bất phàm muốn bái kiến tiểu thư Lý gia, hai người cũng không có bái thiếp, chỉ nói ba chữ “Núi Bồng Âm” rồi bảo người canh cửa vào thông báo.

Lý Đình Đình đột ngột đứng dậy khỏi ghế, nói với Lý Diên một tiếng rồi xông ra ngoài.

Lý Đình Đình chạy một đường đến cửa phủ lập tức nhận ra dáng người cao ráo như ngọc của Bạch Ngọc, chỉ là nữ tử bên cạnh làm nàng ấy ngạc nhiên, do dự.

Bởi vì Giang Lâm Vụ vẫn còn che dấu thân phận, lại ra mặt với thân phận là Giang Vũ Vụ, vẫn mặc quần áo màu trắng đường viền thêu hoa đào phấn.

Khác biệt hoàn toàn với Giang Lâm Vụ mặc đồ trắng lạnh nhạt trước kia, ăn mặc như vậy làm cho Giang Lâm Vụ vừa tươi mới lại có chút cuốn hút, làm cho Lý Đình Đình nhất thời không dám nhận là quen biết.

Giang Lâm Vụ ngăn Lý Đình Đình đang hành lễ muốn gọi người tới nói chuyện, trước tiên chấp tay thi lễ nói với nàng ấy: “Tại hạ là Giang Vũ Vụ, mấy ngày trước quý phủ muốn mời y tu, hôm nay đặc biệt tới đây để khám bệnh.”

Lý Đình Đình tuy còn trẻ hơi lỗ mẫn nhưng lại là người thông minh hiểu chuyện, vừa nhìn đã biết dụng ý của Giang Lâm Vụ.

Nàng hưng phấn dẫn người mời vào trong phủ, cung kính có lễ từng chút một gọi “Giang y sư”, dẫn người đến chỗ của Lý Diên.

Trên đường Giang Lâm Vụ thấp giọng nói tạ lỗi với Lý Đình Đình trước, vì tình huống đột xuất nên không thể tới nhà thăm hỏi được. Mấy câu nói đã làm Lý Đình Đình kinh hoàng, ca ca có thể giữ được tính mạng chính là dựa vào linh dược mấy đêm của Lâm Vụ tiên quân. Nàng ấy vừa nói vừa hận không thể quỳ xuống hành lễ cúi đầu.

Giang Lâm Vụ nhìn nàng ấy tính tình thật thà, chọc cho nàng cười to. Nàng dặn dò bảo nàng ấy đặt mua một vài thứ, tiện thể chỉ huy Bạch Ngọc dính lấy mình như cao da chó đi cùng nàng ấy.

Trên giường, Lý Diên đang bất đắc dĩ nhìn tiểu muội nhà mình, vội vàng vàng mà đi, lại đặt chén thuốc của mình tiện tay để lên bàn trà, hắn chỉ có thể kéo thân thể gầy yếu đứng dậy đi lấy chén thuốc kia.

“Lý công tử đừng lộn xộn, trở lại nằm đi.” Một giọng nữ mệnh lệnh lạnh lẽo uyển chuyển vang lên.

Lý Diên nghe tiếng nhìn theo thì ngăn ra suy đoán. Chỉ thấy người vào cửa là một nữ tử yếu điệu, trâm hoa đào trên búi tóc lấp lóe ánh sáng, tóc dài đen nhánh buông xuống dưới tận eo thon, đường viền thêu hoa đào làm cho làn da trắng nõn của nữ tử lại càng phần nổi, thanh thoát mà xinh đẹp.

Giang Lâm Vụ đi thẳng tới trước mặt Lý Diên, bưng chén thuốc trên bàn lên, nhìn kỹ vài lần rồi mới đưa cho Lý Diên.

“Sức khỏe Lý công tử còn yếu, đừng nên vận động mạnh.”

Sau khi Lý Diên nhận lấy chén thuốc mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng kéo áo mỏng manh treo trên giá áo lung tung phủ thêm lên người.

“Không biết cô nương là ai? Nơi đây dù sao cũng là phòng ngủ của Lý Diên, kính xin cô nương đừng dễ dàng tiến vào như vậy, chỉ sợ làm tổn hại danh dự cô nương.” Tuy hắn không phải đang mặc áo lót, nhưng áo bên ngoài cũng không mặc cẩn thận lắm.

Lúc này Giang Lâm Vụ mới kinh ngạc phát hiện ra mình lỡ mồm, thấy tiểu công tử gầy yếu này đứng dậy, lát nữa dùng được hơi thở của hắn sẽ đi ngược chiều cho nên đi vào ngăn cản hắn.

Giang Lâm Vụ vỗ trán một cái, nàng là Lâm Vụ Tiên Tôn, khi ở Huyền Kiếm tông thì có chỗ nào mà không đi được, đi lại nghênh ngang đã quen rồi.

Nàng cứng ngắc quay người thì lễ xin lỗi: “Tại hạ là y tu Giang Vũ Vụ quý phủ mời tới, cố ý đến quý phủ để xem bệnh cho Lý công tử. Vốn dĩ là đi cùng lệnh muội tới đây, nhưng nửa đường ta bảo nàng ấy đi mua chút đồ vật để phôi dược.”

“Lát nữa sẽ dùng dược với Lý công tử thì sẽ kiêng kị hơi thở đảo ngược, cho nên nhất thời không suy nghĩ quấy rầy công tử.”

Tính tình Lý Diên ôn hòa, cảm thấy xấu hổ vì tính tình lỗ mãng của muội muội nhà mình khi để khách quý lại như vậy, hắc vội vàng đáp lễ: “Hóa ra là Giang y sư, y sư xem bệnh không tránh được những kiêng kị sinh tử, y sư chỉ là xuất phát từ thiện tâm, chỉ là lệnh muội lỗ mãng, tính tình bộp chộp, đã thất lễ với y sư rồi.”

Giang Lâm Vụ phát hiện tính cách hắc hiền hòa, thậm chí có chút mềm mỏng, càng nhìn kỹ vị đại công tử Lý gia này một chút.

Khuôn mặt Lý Diên tuần tú vô cùng gãy gò, có đôi mắt to sáng trong giống tới năm phần với Lý Đình Đình. Chỉ là hắc bị bệnh nằm trên giường, đôi mắt sụp xuống làm cho đôi mắt to kia nhiễm lên mấy phần ồm yếu.

Giang Lâm Vụ nhìn dáng vẻ gãy gò hiền hòa của Lý Diên bỗng nhiên sững sờ, có một cảm giác quen thuộc dị thường xông lên đầu.

Lý Diên sợ được nguội mất nên vội vàng cầm bát được lên uống.

Vừa mới uống vào trong thì linh lực trong cơ thể đã xuất hiện khác lạ, hắc nuốt mấy ngụm lớn, khom lưng ho mạnh, vốn dĩ sắc mặt còn trắng bệch giờ ho đến đỏ chót.

Giang Lâm Vụ tụ linh lực trong lòng bàn tay, linh lực thuận lợi chảy vào ngực hắc, ổn định tâm mạch của hắc.

Linh lực tinh thuần của Giang Lâm Vụ xâm nhập vào linh mạch của Lý Diên lưu chuyển một vòng, một hồi mới nhận ra một luồng linh lực quen thuộc còn lưu lại trong người hắc, rất nhỏ bé nhưng Giang Lâm Vụ vẫn phân biệt được đó là khí tức linh lực của Tiết Lực.

Nàng ngạc nhiên, sau một hồi thì đã hiểu rõ vì sao tình trạng linh lực của Lý Diên tan rã, không giống với linh lực bạo loạn của các tu sĩ khác.

Lý Diên được linh lực tinh thuần ấm áp luân chuyển đến vô cùng thoải mái, một hồi đã ổn định được cảm giác đau đớn như đao bổc lên trong cơ thể, mồ hôi lạnh đầy người, hơi thở gấp gáp.

Linh lực luân chuyển dừng lại, Giang Lâm Vụ hỏi: “Trước đó linh lực của Lý công tử tán loạn, thế nhưng linh mạch bên trong công tử lại có linh lực mạnh mẽ vượt qua cảnh giới tự thân của công tử?”

“Vâng.” Lý Diên hơi kinh ngạc vì vị y sư tuổi trẻ Trúc cơ hậu kỳ này sao có thể xét ra nhưng vẫn cẩn thận trả lời.

“Trong nhà đã mời rất nhiều y tu xem bệnh, cũng không thấy dị thường. Vốn dĩ ta cho là vì linh lực của ta tan rã hỗn loạn tạo nên.”

Giang Lâm Vụ đang định hỏi Lý Diên về tình huống liên quan đến việc hãm bị bỏ thuốc.

Sau lưng truyền đến tiếng lạnh lùng của Bạch Ngọc: "Sao sư muội lại tự đi trước vậy? Làm cho sư huynh phải đi tìm một hồi."

Giang Lâm Vụ quay đầu lại nhìn thấy Bạch Ngọc mặt không cảm xúc cầm theo gói thuốc, Lý Đình Đình thì đang ôm một thùng tắm to bằng gỗ lim.

Lý Đình Đình nhìn thấy trán Lý Diên toàn mồ hôi lạnh thì thả thùng nước "Bịch" một tiếng, chạy như bay đến bên cạnh Lý Diên để xem tình trạng của hắn.

Lý Diên nhìn thiếu niên tuổi trẻ mặc quần áo màu trắng trà đi cùng muội muội của mình rất quen mặt, thăm dò hỏi: "Bạch Ngọc?"

Bạch Ngọc thì lễ với Lý Diên: "Lý Diên huynh, đúng là Bạch Ngọc."

Khi còn trẻ, Bạch Ngọc và Lý Duyên có duyên gặp mặt mấy lần trong một số buổi yến hội của gia tộc. Mặc dù tuổi của Bạch Ngọc nhỏ hơn Lý Diên rất nhiều nhưng giữa hai người cũng có chút thiện cảm với nhau.

Sau khi hãm tỉnh lại thì nghe nói Lý Đình Đình chạy đến núi Bồng Âm thì tức giận đến mức suýt nữa lại ngất đi, may mà muội muội của mình đã được người cứu bình an trở về.

Sau đó, tu sĩ của Bạch gia nhiều lần có qua lại với muội muội mình, Lý Diên mới biết được muội muội mình có thể bị kinh sợ nhưng không nguy hiểm gì trở về thì chắc là có trợ giúp từ Bạch Ngọc.

Bốn người ngồi cùng một chỗ, bắt đầu bàn luận chuyện liên quan tới việc Lý Diên bị dùng "Nhập tiên".

Trông qua sự giải thích của Lý Diên và Lý Đình Đình bổ sung vào nữa, đại thể cũng có thể biết được hoàn cảnh mọi chuyện xảy ra.

Lý Diên và những tu sĩ khác không giống nhau, hắn không phải là người bị bắt cóc để thử nghiệm thuốc, thậm chí hắn cũng không ăn bất kỳ đan dược nào.

Mà là do một lần làm việc của gia tộc ở một con đường ở Thành Tây nơi rừng rậm vùng ngoại thành ngẫu nhiên nghe được một tiếng gầm gừ đau khổ, giống như tiếng tru xé lòng.

Hắn cẩn thận tỉ mỉ, lúc đó bắt đầu đề phòng, nín thở chuẩn bị rút lui. Nhưng tu vi của những người đau đớn kia cao thâm, Lý Diên bất hạnh bị phát hiện, chỉ một làn khói tím xẹt qua hắn đã không còn

cảm giác gì.

Sau đó, người trong nhà thấy hắc đi lâu không trở về thì đi ra ngoài tìm, trong rừng rậm ở Thành Tây thì tìm được. Lúc đó hắc không hề có ngoại thương, chỉ là linh lực tán loạn mà rơi vào hôn mê.

Y tu chẩn đoán ra trong cơ thể hắc có khí tức “Nhập tiên” mới kết luận hắc bị ăn đan dược thí nghiệm.

Sau khi Giang Lâm Vụ nghe xong thì nói ra kết luận của nàng: “Lý công tử không phải dùng “Nhập tiên” mới bị như vậy, mà là bị gánh chịu khí tức linh lực bùng lên sau khi dùng “Nhập tiên”. Mà e là Lý công tử cũng là người đầu tiên dùng thành công “Nhập tiên”.

Nói xong, ánh mắt Giang Lâm Vụ thương tiếc nhìn Lý Diên: “E là Lý công tử đã gặp phải Tiết Lực, vốn dĩ có thể Lý công tử sẽ trở thành vật hi sinh cho hắc tăng vọt linh lực. Nhưng Lý công tử lại gánh chịu được “Nhập tiên” lên cấp, cho nên không đến nỗi bị tự bạo mà chết.”

Tay Bạch Ngọc xoa cằm, nói tiếp: “Hắc là Tiết Lực đã phát hiện điểm này, hắc lập tức rút thẳng phần lớn linh lực tuần hoàn vào trong cơ thể Lý Diên huynh. Sau đó lại hút linh lực về, cho nên dẫn đến linh lực trên người Lý Diên huynh tán loạn. Tên lão tặc kia tuy cẩn thận giấu linh lực bên trong linh mạch của Lý Diên huynh, nhìn đan xen vào nhau nhưng vẫn bị sư muội ta nhạy bén phát hiện ra.”

Giang Lâm Vụ gật đầu, lạnh giọng nói: “Hắc ở trong bóng tối bị ta điều tra đến xung quanh tán loạn cũng vội vã chạy về Bạch Châu, chắc là không ngờ Lý công tử còn sống, đồng thời sẽ trở thành nhân chứng mang theo vật chứng. Trong lòng hắc có điểm yếu e là sẽ muốn diệt khẩu.”

Lý Đình Đình nghe xong thì cực kỳ tức giận, đập bàn đứng lên: “Tên lão tặc đó hắc ta dám! Làm hại ca ca ta thành như vậy còn muốn diệt khẩu! Để xem ta có chém lão tặc đó thành muôn mảnh hay không!”

Lý Diên cười làm lành, nhấn Lý Đình Đình đang kích động xuống.

Giang Lâm Vụ cũng vỗ tay nàng ấy động viên.

“Vừa rồi đã làm rõ toàn bộ sự việc, khí mạch trên người Lý công tử không thuận, vẫn phải giải quyết linh lực tan rã trên người Lý công tử trước, nếu không sau này sẽ uy hiếp đến việc tu vi lên cấp.”

Lý Đình Đình lại đem thùng nước vào, đổ hết linh thực dược liệu vào

trong thùng, dùng linh thạch để đun sôi.

Đến khi thuốc tắm xong, Lý Diên vào tắm thì vẫn cần có người ở bên cạnh đưa linh khí phụ trợ.

Giang Lâm Vụ là tu sĩ bậc cao nhất đương nhiên phải chuẩn bị qua một chút, bên mi tâm Bạch Ngọc nảy lên một cái, hắc giảnh trước mở miệng: “Sư muội, muội nghỉ ngơi đi, để sư huynh làm, coi như là sát hạch sư huynh vận dụng linh lực có nhanh nhạy không.”

Bạch Ngọc nói tiếng sư huynh cực kỳ thuận miệng, cũng đang nhắc nhở Giang Lâm Vụ đừng để bại lộ thân phận.

Huynh muội Lý gia ở một bên nhìn hai người bọn họ bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó lại dăm chiêu.

Lý Diên phản ứng lại, ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói thêm vào: “Đúng rồi, ta luôn luôn khâm phục thiên phú của Bạch thiếu chủ, hắc ở đây thì không thành vấn đề.”

Giang Lâm Vụ gật đầu, đúng là Bạch Ngọc không có vấn đề, cho nên nàng bị Lý Đình Đình kéo ra ngoài uống trà dùng bánh ngọt. Theo ánh tà dương buông xuống, Lý Diên đã hoàn thành một lần tắm thuốc.

Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc không tiện lộ diện, cho nên không ở thêm, xin về nghỉ ngơi.

Huynh muội tạ ơn rồi rít, tự mình đưa Bạch Ngọc và Giang Lâm Vụ đến khi lên ngựa.

Huynh muội vừa vào cửa đã bắt đầu suy đoán.

“Giang Vũ Vụ y sư nhìn như mới đạt Trúc cơ hậu kỳ, nhưng linh lực tinh thuần, ngay cả cha là Kim đan hậu kỳ cũng không tra ra được chút nào, vậy mà Giang y sư lại tìm ra được. Không biết Giang y sư tuổi trẻ tài cao hay là còn có càn khôn nào khác? Lý Diên đặt câu hỏi thăm dò trước.

Lý Đình Đình uống trà với Giang Lâm Vụ thì nói chuyện đến vui vẻ, tâm đầu ý hợp, đương nhiên phải giữ bí mật cho “bạn khuê phòng”. Đối mặt với sự thăm dò của huynh trưởng thì kiên quyết không tiếp lời, quay mũi kiếm trở về: “Vậy trước tiên muội muốn hỏi ca ca, trước đó ca ca cũng chưa từng nói cho muội vị thiếu niên anh hùng kia chính là vị kỳ tài thiếu gia chủ của Bạch gia Bạch Ngọc nhé.”

Hai huynh muội đều vẽ ra một vòng bát quái thái cực, tương ái tương sát.

Mà hai người khác trên xe ngựa.

Giang Lâm Vụ ngồi ngay ngắn trên đệm mềm, liếc mắt nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Bạch Ngọc.

Bình thường cho dù Bạch Ngọc không cười nhưng trên mặt cũng giống như gió xuân ôn hòa.

Giang Lâm Vụ thấy hắc nặc chặt tay của mình nhưng lại bưng mặt, nghĩ chắc là sói con thấy mình đến gần công tử nhà họ Lý thì không vui.

Chờ mọi chuyện xong xuôi, chuẩn bị đòi nợ đây mà.

Từ khi bản thân bỏ lại Bạch Ngọc, hắc nặc tử thân, lại thấy tính khí khó hơn nhiều, Giang Lâm Vụ quyết định vẫn nên chủ động xuất kích.

Trên mặt nàng nở nụ cười vô cùng rạng rỡ, kề mặt Bạch Ngọc, nghiêng người tựa vào lồng ngực hắc.

“Sư huynh... hôm nay linh lực của huynh tinh diệu vận dụng rất tốt! Lại còn hiểu rõ được lý phối hợp, sao huynh lại hiểu thế? Sư huynh đúng là giỏi!” Nói xong thì vỗ tay tán thưởng Bạch Ngọc.

Ánh tịch dương rắng đỏ, xuyên thấu qua màn vải xe ngựa chiếu lên gương mặt trắng mịn của Giang Lâm Vụ, giống như phủ một tầng sơn lên cho nàng, chiếu sáng nàng ấm áp ngọt ngào.

Bạch Ngọc nhìn Giang Lâm Vụ khen ngợi giống như dỗ trẻ con thì có chút không nhịn được cười, lại nhìn nụ cười ngọt ngào xinh đẹp của nàng lại càng không ngừng được cười mà mặt mày sáng lạn.

Hắc giống như thở dài chịu thua, trước tiên mạnh mẽ hôn một cái, lại ôm chặt người vào trong ngực: “Tiên Tôn tuy không hiểu chuyện nhân thế cho lắm, nhưng mà công phu đối người lại cực kỳ tinh thông, mỗi lần đều dỗ Bạch Ngọc đến tận tim, làm cho Bạch Ngọc ngọt đến chết đi sống lại.”

Còn tiến đến bên tai Giang Lâm Vụ, hơi thở ấm áp tản ra: “Sư huynh còn có thể vẽ nữa đó, Tiên Tôn cũng khen ta vẽ rất đẹp, có muốn thêm vài tấm chân dung nữa không.”

Lần này Giang Lâm Vụ không phải đỏ lên vì ánh chiều tà mà là thật sự đỏ mặt, chui thẳng vào trong lòng Bạch Ngọc không đáp lại hắc.

“Sao hôm nay Tiên Tôn lại nhìn Lý Diên, lại còn đến gần hắc như vậy.” Bạch Ngọc xoa bả vai Giang Lâm Vụ, vẫn không nhịn được hỏi.

“Ta thích dáng vẻ như vậy của hắc.” Giang Lâm Vụ.

“Cái gì?!” Bạch Ngọc hoảng loạn kích động đứng lên, oành cái đụng vào nóc xe, thân hắn cao suýt nữa phá vỡ nóc xe.

Con người hắn co rút lại, trong lòng hoảng loạn.

Đúng rồi, Tiên Tôn thích nam tử dáng vẻ như nào dường như hắn chưa từng hỏi, Tiên Tôn có thích hắn hay không hắn cũng không hỏi.

Đã thân mật thân thể với tiên tôn nhưng điều này hắn lại bất cần rồi. Liệu có phải Tiên Tôn chỉ vì muốn tiếp xúc da thịt mới giữ lại hắn.

Vậy sau này nàng gặp được người mình thích thì hắn có thể giữ được nàng...

Giang Lâm Vụ vội vàng kéo người Bạch Ngọc thấp xuống, vượt đỉnh đầu của hắn, xem hắn có bị thương không.

“Không phải loại yêu thích đó, đại khái chắc là bị ảnh hưởng bởi sự phụ của ta, đều yêu thích và thưởng thức những người có tính tình hiền hòa.”

Bạch Ngọc nghe thế thì thở phào một hơi, sau đó lại thu lại.

Hắn muốn hỏi Tiên Tôn có phải cũng chỉ là thưởng thức sự hiền hòa của hắn hay không.

Có thích hắn hay không, Tiên Tôn là người thẳng thắn, hắn sợ nghe được đáp án mà hắn không muốn nghe...

(Lời bày tỏ của hai người sẽ thực hiện ở một dịp được làm chứng, có thể không ngọt, nhưng nhất định đều sẽ cho đối phương câu trả lời kiên định “không phải đối phương thì không được.”)

## Chương 20: Nữ trói người cười lên (H)

Trong thành bắt đầu tụ tập Tiên môn khắp nơi, mây gió dần nổi lên. Liên tiếp mấy ngày, Bạch Ngọc luôn đi sớm về trễ, bận đến nỗi chân không chạm đất.

Một ngày nọ, trời còn chưa sáng, Bạch Ngọc đứng dậy như thường lệ, lần mò hôn trộm lên trên mặt Giang Lâm Vụ một cái.

Hắn vừa cúi xuống đã thấy Giang Lâm Vụ đứng lúc bưng tỉnh nhìn hắn.

Giang Lâm Vụ mơ màng vươn tay ra khỏi ổ chăn, khoác tay quanh cổ Bạch Ngọc.

“Hôm nay có chuyện gì vậy? Lúc nào thì trở về?”

Bạch Ngọc hôn nhẹ trán nàng, ánh mắt có chút né tránh: “Đã gần tới yến hội, ta phải thương nghị phương án dự bị tốt hơn với Lý gia.”

Mấy ngày nay Lý gia đã trắng trợn truyền ra tin tức: Công tử nhà họ Lý đã tỉnh lại, muốn xưng hủ cho Lý gia nên tổ chức yến hội.

Ở trên yến hội sẽ tuyên bố chuyện trọng đại liên quan đến “Nhập tiên”, kính mời các thế gia và Tiên môn chứng kiến.

Việc liên quan đến “Nhập tiên” khá rộng, một khi tin tức lan truyền, có rất nhiều tu sĩ đã tụ tập tại Bạch Châu.

Thủ đoạn này không cao minh, nhưng thắng ở chỗ bắt đúng điểm chết của Tiết Lực.

Tình huống như thế, Tiết Lực nhất định có động tĩnh. Hoặc là hành động trong bóng tối, hoặc là giữa yến hội đứng ra, sẽ chờ trên yến hội có thể chó cùng rút giậu hay không.

Giang Lâm Vụ nghe xong khẽ gật đầu, mấy ngày nay vì việc này, nàng không thể lộ mặt, ngay cả cửa chính của Bạch gia cũng không được đi qua. Những việc này chỉ có thể giao cho Bạch Ngọc lo liệu.

Nàng rút tay lại, nhân lúc vừa rồi rút ra ôm Bạch Ngọc vẫn còn giữ lại chút nhiệt độ thì nhanh chóng thu tay vào trong chăn.

Bạch Ngọc bất đắc dĩ nở nụ cười, cần phải kéo chần hôn nàng mấy cái mới đi.

Cửa phòng vừa đóng lại, Giang Lâm Vụ đã thò đầu nhỏ ra khỏi chần, cười giả dối.

Trong thành nhộn nhịp, tiểu thương lớn tiếng rao hàng không dứt, khách hàng chọn hàng hóa, người đến người đi.

Ánh mặt trời thiêu đốt yếu dần, tà dương ửng hồng.

Bạch Ngọc ngồi ở trong xe ngựa vội vã chạy về nhà. Sáng nay Tiên Tôn hỏi hẩn bao lâu trở về, trong lòng Bạch Ngọc ngửa ngáy, muốn chờ lâu cũng không chờ được.

Trở về phòng ngủ của Ngọc Can viện, thế nhưng không giống như bên ngoài, Bạch Ngọc không thấy bóng dáng Giang Lâm Vụ. Hẩn sống sờ muốn đi ngoài tìm.

Giang Lâm Vụ thấy hẩn đã trở về thì từ sảnh sau gọi hẩn lại: “Ta ở đây này...”

Bạch Ngọc theo âm thanh đi tới hành lang.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn lấy từng mảnh lá trúc tuôn rơi, cây trúc dập dùi cọ sát nhau kêu loẹt xoẹt.

Trong hành lang có đặt một cái giường lim, trên khay trà còn có nước trà và bánh ngọt, trên đất đốt huân hương, khói hương lượn lờ.

Giang Lâm Vụ mặc một thân áo lụa màu trắng mát mẻ mỏng manh, người nằm nghiêng nên cổ áo tuột xuống lộ ra mảng lớn da thịt trắng mịn, xương cốt mảnh khảnh.

“Sao hôm nay lại về sớm thế.” Giọng nói lười biếng mang theo sự trong trẻo, nàng chưa nhìn Bạch Ngọc, mà nhìn rừng trúc xa xa. Trái tim Bạch Ngọc nảy lên một cái, dường như trở lại cung Vụ Ân, nàng vẫn là Lâm Vụ Tiên Tôn cao cao lạnh lẽo như băng, mà bản thân chỉ có thể là đệ tử đứng ở đằng xa nhìn lén.

Bạch Ngọc có chút hoảng hốt, muốn loại bỏ đi sự bất an này.

Giang Lâm Vụ nhìn lại, mỉm cười: “Trở về là tốt rồi, ta rất vui.”

Nàng nằm nghiêng ở cạnh giường, miệng mang nét cười quyến rũ, mắt đầy xuân sắc, quyến rũ mà nhìn Bạch Ngọc.

Ngón tay thanh mảnh mềm mại trêu đùa mái tóc dài đang xoắn theo đường con. Đôi mắt hoa đào hiền hòa của Bạch Ngọc theo sát ngón tay trắng nõn đến bộ ngực lớn, trượt xuống bụng dưới bằng phẳng,

lại trượt tới mông, sau đó ngón tay ngọc dừng lại ở một điểm, xen lẫn sự ám chỉ không rõ.

Trong chớp mắt, sự bất an của Bạch Ngọc đã tiêu tan, do hoảng hốt mà trong lòng trở nên ngửa ngáy.

Vốn dĩ Bạch Ngọc không tham muốn để ý Giang Lâm Vụ.

Nhưng mà Giang Lâm Vụ lại dùng giọng nói mềm mại thường ngày gọi hắn một tiếng, hắn đều có thể uyển chuyển ngẩng ra vài phần ý vị, lật người đổ lên trên giường, dẫn vật nhiều lần.

Đầu ngón tay hồng hào mỗi điểm dường như chọc ở trong lòng, kích thích hắn rung động.

Một luồng máu nóng từ trong lòng xông thẳng lên đầu, lại mãnh liệt nhằm về nơi nào đó dưới bụng, thiêu đốt đến nóng cứng lên.

Bạch Ngọc ngây ngốc: “Tiên Tôn...” Bước chân gấp gáp muốn ôm lấy Giang Lâm Vụ, Giang Lâm Vụ giống như mê hoặc nở nụ cười dang tay ra chờ hắn đến ôm.

Bạch Ngọc vừa ôm người mình tâm tâm niệm niệm vào trong ngực, Giang Lâm Vụ đã vươn mình đè Bạch Ngọc ngã xuống giường, tiếp theo một chú trăn kim quang lóe lên, trói chặt tay chân Bạch Ngọc lại.

Bạch Ngọc khiếp sợ bối rối, giọng nói cũng cứng ngắt hơn vài lần: “Tiên Tôn??!”

Giang Lâm Vụ lấy tư thế nữ vương ngồi lên nơi cứng rắn dưới eo Bạch Ngọc, cong môi lên cười.

Vạt áo nàng trượt xuống, bộ ngực mềm mại lộ ra hơn một nửa, tóc dài bung xõa trước người thấp thoáng che đi quả anh đào hồng, vừa quyến rũ vừa mê hoặc.

Nàng xoa gương mặt tuần tú mềm mại của Bạch Ngọc: “Cuối cùng cũng trở về, người ta chờ thật khổ cực mà...”

Nói xong mắt vẫn dán chặt vào hắn, nàng cúi thân xuống gặm cắn môi mỏng của Bạch Ngọc, vừa mềm vừa ẩm ướt, nàng cực kỳ yêu thích.

Thường ngày bị con sói con này hôn đến đau, thường bị lừa gạt cởi xiêm y, rồi lại bị dẫn vật gần chết.

Miệng nhỏ tinh tế gặm cắn mút lấy, Bạch Ngọc loạn tình muốn hôn lưỡi tiến vào trong miệng, Giang Lâm Vụ đùa với hắn, đánh môi rồi đi.

Ngón trỏ của nàng chọc lên chỗ bị găm cắn đến đỏ sẫm, chà chà rồi nói: “Không được nha, bây giờ chàng bị bắt làm tù binh, quyền chủ đạo là của bản tôn.”

Lúc này Giang Lâm Vụ dùng vẻ yêu mị vốn có của mình phát huy đến mức vô cùng thuần thực. Tiên tử thường ngày lạnh lùng khi gợi tình thì càng làm cho lòng người phát cuồng hơn cả hồ ly, có thể nói là làm cho người ta khó có thể kiềm chế.

Ánh mắt Bạch Ngọc tối sầm, dưới thân tỏa nhiệt nóng bỏng. Thú vui khuê phòng đương nhiên hẳn tình nguyện, vốn dĩ hẳn đã là tù binh dưới váy nàng, cho nên hẳn dang rộng thân thể cho nàng chủ động. Giang Lâm Vụ duỗi cái lưỡi mềm mại ướt át ra hôn liếm đi dần từ căn cổ dài của Bạch Ngọc xuống, vừa hôn vừa có ý xấu cắn lấy hầu kết gợi cảm khế lẩn của Bạch Ngọc, thuận lợi gỡ bỏ vạt áo của hắn, sờ soạng lồng ngực trắng trợn của hắn.

Bạch Ngọc ngẩng cổ lên cho nàng hôn, cả người run rẩy, hầu kết không ngừng lẩn, giọng nói của hắn cực khàn: “Tiên Tôn...”

Giang Lâm Vụ cẩn thận hôn liếm, lưỡi mềm ướt trượt tới hai điểm trước ngực của Bạch Ngọc, màu sắc cực kỳ nhạt, lộ ra màu hồng nhạt.

Giang Lâm Vụ học theo cách mà Bạch Ngọc dẫn vật nàng, dọc đảo bốn phía xung quanh, day cắn, cái lưỡi hôn liếm điểm nhỏ kia đến ướt át.

Bạch Ngọc hừ nhẹ thở gấp, cánh tay bị nàng trói đến căng chặt.

Giang Lâm Vụ hôn lên cơ bụng căng mịn của Bạch Ngọc, xẹt qua rãnh bụng, dần dần đi tới chỗ cực nóng kia.

Một hồi lẩn lộn, làn da trắng như ngọc của Bạch Ngọc đã nổi lên chút mồ hôi, bắp thịt trên người căng chặt. Hắn chờ mong mà ngẩng đầu lên xem.

Hàm răng Giang Lâm Vụ cắn tiết khố kéo ra. Mệnh căn kia như đạn nháy ra ngoài, đỏ bừng lên, gân xanh nổi đầy, đang run run dữ tợn dựng thẳng. Đầu cột chảy ra một chút dịch trong suốt khó nhìn được, làm cho tiết khố màu trắng bị ướt một mảng.

Giang Lâm Vụ có chút kinh ngạc, lần thứ hai bị kích thích này làm chấn động, nàng trầm mặc, đưa tay vuốt ve vật hung hãn này.

Tay nhỏ của nàng cực mềm, một tay nàng nắm chặt cán vuốt lên xuống, một tay khác với lòng bàn tay mềm mại bọc lấy đầu cột kia,

không ngừng cọ xát xoay tròn.

Nơi đó là chỗ cực kỳ mẫn cảm của nam tử, Bạch Ngọc kêu khan thành tiếng, được bàn tay mềm mại vuốt ve, nơi mã mắt chảy ra dịch trong suốt, từng trận tê ngứa sáng khoái lan tràn.

Hắn căng cứng thắt lưng, khó nhịn được giãi giụa: “Ưm! Tiên Tôn... cho ta...”

Giang Lâm Vụ định làm mấy chuyện xấu, nàng mở miệng hút lấy đầu cột vài lần, ra chút nước bọt. Sau khi ướt át rồi thì tốc độ ma sát đầu cột càng nhanh hơn, chỉ tập trung ma sát nơi mã mắt, dịch trong càng chảy ra nhiều hơn.

Nàng cúi đầu xuống mút lấy, cái lưỡi quét liếm, lên xuống như vậy nhiều lần.

Bạch Ngọc bị sự ma sát này kích thích đến vui vẻ, hành hạ thân thể căng ra. Cuối cùng, Giang Lâm Vụ vuốt ve đầu cột lại nhào nặn nang túi nặng trĩu của hắn, lúc này eo hắn nâng cao lên, ngâm nga sau đó tuôn ra dịch trắng.

Lượng dịch rất lớn, tất cả đều bắn lên tay nhỏ trắng nõn của Giang Lâm Vụ.

Cả người hắn rung động, hơi thở trở nên gấp gáp, cả người ửng đỏ sau khi cao trào. côn th\*t kia tiết ra dịch trắng nhưng vẫn cứng rắn. Không đủ, còn chưa đủ... Bạch Ngọc dùng ánh mắt hoa đào đa tình lấp lóe ánh sáng mê người kia giống như cầu xin nhìn về phía Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ kiên quyết không nhìn ánh mắt hoa đào mê người kia. Nàng lùi lại xuống eo Bạch Ngọc, dùng hai cánh hoa thịt ướt át của mình cọ vào cán, di chuyển eo ma sát. côn th\*t cứng rắn căng phồng, cọ sát đến mức hoa huy\*t thoải mái, Giang Lâm Vụ thở nhẹ ra đầy khêu gợi.

“Muốn không? Rất thoải mái.” Tiên tử hóa thân thành yêu tinh hút tinh khí của người, trên chọc Bạch Ngọc sắp căng chặt như sợi dây. Bạch Ngọc không chịu được hướng lên trên thẳng lưng: “Muốn, muốn đi vào... Tiên Tôn, cho ta...”

Giang Lâm Vụ thấy đã gần đủ rồi, dâm dịch của mình cũng đầy tràn, nàng đỡ côn th\*t, hạ mông nuốt xuống.

Tiểu huyết trống vắng lập tức bị mệnh căn thô to lấp đầy, hai người đều phát ra những tiếng than thỏa mãn, Giang Lâm Vụ đóng đưa

phần eo lên xuống, nuốt nhả dục căn, đầu cột ma sát với huyết thịt, vui vẻ ra vào trong huyết.

Mệnh căn to dài chỉ đi vào một nửa, bị huyết thịt mồm mím hút bao bọc lấy, chỉ đâm xuyên một nửa bên trong miệng huyết.

Bạch Ngọc bị hành hạ đến mức nhẫn nại cũng sụp đổ, đoạn dài ở bên ngoài kia cảm thấy trướng đau.

Bùa chú trói người hẫng lại, hẫng giãy giụa muốn thẳng lưng đâm vào: “Tiên Tôn! Lại đi vào thêm một chút, sâu một chút!”

Sói con đã ăn thịt quen rồi, vừa vào đã vào đến sâu nhất, nhắm nơi sâu xa nhất vừa mạnh mẽ vừa gấp gáp mà khuấy đảo.

Bây giờ bị trêu đùa đến mức từ ngọn lửa hừng hực chỉ còn lại chút khói hương, cọ sát đến lòng ngứa ngáy.

Giang Lâm Vụ không đi theo ý hẫng. Chầm chậm đóng đưa eo hông, trên dưới đưa đẩy, bộ ngực mềm mại gợn sóng lằng lằng.

Giang Lâm Vụ nếm trải sự ngọt ngào từ động tác của mình, tự mình thúc đẩy đưa, tăng thịt cọ hút bao bọc cơn th\*т làm cho mình thoải mái.

Giang Lâm Vụ cong môi cười quyến rũ, đưa tay chống lên ngực Bạch Ngọc mượn lực, thở gấp: “Ưm ha... không được, đã nói... ừ a... ta làm chủ... a ưm...”

Đến cao trào, tốc độ hông ngọc đóng đưa càng lúc càng nhanh.

Giang Lâm Vụ điều chỉnh tư thế để cơn th\*т cứng rắn thẳng tắp ma sát về chỗ tê dại, tăng thịt co giật siết chặt, khoái cảm làm cho bụng dưới nàng căng lên tỏa nhiệt.

Thân thể mềm mại co giật một hồi, ưm a một tiếng, mật dịch trong huyết xì ra, chảy xuống bụng dưới của Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc bị cái lỗ nhỏ tiêu hồn kia phun đầy lên cơn th\*т làm nó cứng rắn thêm mấy phần, hơi thở hẫng gấp gáp, cơ bụng căng chặt.

Giang Lâm Vụ ngừng cần cổ mảnh mai lên suy nghĩ. Nàng nhắc hông lên, nhả cơn th\*т sau khi cao trào ra, tiểu huyết mẩn cảm ngứa ngáy phun ra. Khuôn mặt nhỏ đỏ chót, cắn tay khẽ thở dốc, thân thể trên eo Bạch Ngọc rung động.

Bản thân nàng vận động cũng rất thoải mái chỉ là mất sức, bây giờ cao trào thì lực đã mềm, chỉ có thể ngừng lại.

Mệnh căn thô cứng cách xa tiểu huyết ẩm ướt mềm mại, cơn th\*т chưa được giải tỏa cứng đến nổi đau đớn.

Bạch Ngọc nhẩn nại đến mức tận cùng, khóe mắt cũng hồng lên, giọng nói khàn khàn run rẩy: “Tiên Tôn... Tiên Tôn... Bạch Ngọc muốn bắn ra, rất muốn bắn ra.”

Giang Lâm Vụ đang miễn cưỡng thì nàng khẽ nâng mông, cọ sát lấy côn th\*o, ôm lấy khuôn mặt non nớt của hắn.

“Chờ đã, mấy ngày nay chàng phải trốn tránh mọi người thì rất buồn chán, có chuyện gì thì chàng nói đi. Chàng như vậy, lát nữa chỉ dùng tay giúp chàng bắn ra.”

Bạch Ngọc không đồng ý, mặc dù cũng thoải mái nhưng không tận hưởng, hắn muốn cắm vào đó, đâm vào trong tiểu huyết xông lên mà làm.

Khóe mắt hắn ửng hồng, nuốt nước bọt: “Tiên Tôn lại làm người ta thiệt thòi... Tiên Tôn đã được thoải mái rồi, giờ đến Bạch Ngọc.”

Nói xong, chú trăn vốn đang trói hắn mở ra, đảo ngược lại trực tiếp trói chặt Giang Lâm Vụ, đưa tay nàng kéo lên đỉnh đầu.

Giang Lâm Vụ kinh ngạc. Lần trước Bạch Ngọc bị trói lại chỉ có thể trở mắt nhìn Giang Lâm Vụ đi xa, cho nên sau đó hắn đặc biệt chuẩn bị một pháp bảo chuyên đối phó với trăn pháp.

Giang Lâm Vụ đối với hắn luôn không hề đề phòng, cho nên mới bị trói.

Bạch Ngọc vẫn cứ nằm, hắn đẩy tiểu huyết ướt nhẹp vẫn còn đang giật giật, nâng eo lên đưa côn th\*o thô cứng chui vào lỗ nhỏ ướt át mê hoặc người, chui vào nơi sâu nhất.

Vừa mới thẳng lưng điên cuồng làm, một hồi đã mở ra vách thịt vừa trải qua cao trào, đụng vào nơi sâu nhất tử cung, đẩy vào cái miệng nhỏ mềm mại hút lấy hắn kia.

“A a... ừ... làm sao... ưm a a...” Giang Lâm Vụ muốn nhắc mông lùi người lại.

Bị Bạch Ngọc ôm chặt lấy eo mông mềm mại không còn sức lực kia, sức nặng nhấn xuống dưới, lập tức ngồi vào, đâm vào cho nàng nghẹt thở.

“A... không... ư a... không thể chịu được...” Lần này Giang Lâm Vụ trêu chọc sói con quá mức bị cắn ngược lại.

Bạch Ngọc không quan tâm chút nào, ngửa cổ thở hổn hển, nhấn chặt người không ngừng thẳng lưng đâm xuyên đưa đẩy.

Nước mắt Giang Lâm Vụ lưng tròng bị trói thẳng tay, nhấn eo, tiểu

huyệt ướt át mềm mại kia bị côn th\*т cứng rắn nóng bỏng đâm phun ra nước, trong huyệt co giật siết chặt ép nuốt đến càng sâu. Bạch Ngọc thẳng lưng, tốc độ càng lúc càng nhanh, bấm lên hông eo trắng như tuyết đến mức nổi lên dấu tay. Giang Lâm Vụ bị đâm đến cao trào vài lần, nước mắt đầy mặt, nức nở nghẹn ngào: "... Không, không muốn... tha cho ta... hu..."

Ánh mặt trời chiếu sáng bóng dáng hai người đang đưa, theo một tiếng thở ra của nam tử, dịch trắng từ trong tiểu huyệt đỏ sẫm phun ra, lượng lớn làm cho tiểu huyệt bị phun tràn đầy. Giang Lâm Vụ nhũn người co giật...

Trong cơn mê thắm nghĩ, các phu nhân dạy phương pháp đúng là không sai... Nhưng mà sức chịu đựng đằng sau quá mạnh, bản thân suýt chút nữa bị sói con cắn chết...

Mấy ngày trước, Giang Lâm Vụ phát hiện trên người Bạch Ngọc luôn có một loại áp suất thấp. Mặc dù vẫn dính lấy nàng như trước, nhưng bản thân hằn lại tự làm khó mình.

Nàng đã chủ động hỏi qua, nhưng mà tính tình hằn quật cường không chịu nói.

Nàng không thể ra cửa, càng gần thời điểm "bắt ba ba trong rọ", gia chủ và phu nhân Bạch gia đương nhiên cũng bận rộn, nàng lại muốn chơi đùa cùng với đám nha hoàn và nữ quyến trong Bạch phủ.

Ngoại trừ nha hoàn, trong phủ cũng có một số phụ nhân đã xuất giá trong nhà.

Các nàng tụ tập một chỗ làm nữ công, ngẫu nhiên nhắc tới một vài việc phu quân tự làm khó bản thân mình, luôn giấu diếm.

Những phụ nhân kia cũng không kiêng kị, hào phóng chia sẻ kinh nghiệm của họ.

"Đàn ông ấy mà, có lúc kìm nén một hồi cũng bình thường, nữ nhân chúng ta còn mấy ngày cơ mà." Người nói chuyện chính là thê tử của hộ vệ trong phủ, mọi người gọi là Lâm tẩu tử.

"Nhưng mà việc kìm nén không nói sẽ không phải là ghét bỏ nữ nhân chúng ta phiền chứ? Đó chính là muốn ăn đòn." Một vị khác là Vương tẩu tử nói.

"Như vậy, trước tiên lạnh nhạt cho hằn đói bụng mấy ngày, không cho chạm vào. Chờ đến khi hằn nhịn không được, lại tập trung trừng trị hằn một trận! Sau đó lại đối xử với hằn tốt một chút, đảm bảo

hắn sẽ nghe lời mà nói ra, chuyện gì cũng đều muốn nói cho người.”  
Lâm tẩu tử dừng thêu lại, khuôn mặt phát sáng, nghĩ đến lúc cười  
phu quân nói.

"Nhưng mà Bạch Ngọc vẫn ăn cơm mỗi ngày, hắn gầy như vậy, ta  
không thể để hắn bị đói." Giang Lâm Vụ khổ não nói.

Mấy vị phu nhân sống sờ, toàn bộ xì cười lớn: "Là bỏ đói hắn trên  
giường!"

Sau khi mấy vị phụ nhân truyền thụ kinh nghiệm sinh động một hồi,  
Giang Lâm Vụ nghe thấy cũng đỏ mặt hoàn toàn tỉnh ngộ!

Lúc này mới có tiết mục tiên nữ thành yêu tinh quyến rũ như hôm  
nay, chỉ là... đã bị đè ép lại mấy lần, mệt dịch, dịch trắng đầy  
giường, Giang Lâm Vụ quyết định sau này không thể lại sử dụng  
cách này.

"Ưm ha, ưm a a... đừng... ừ nhiều quá a.. a..."

## **Chương 21: Huy\*t động d\*m mỹ sừng đỏ, sói con lừa gạt Tiên Tôn li\*m có thể chữa**

Giang Lâm Vụ phát hiện Bạch Ngọc thật sự rất dễ dụ, sau khi trải qua buổi thực hành quyền rũ “Đạo cưới phu” nghe từ các phu nhân, Bạch Ngọc cũng không còn trốn tránh Giang Lâm Vụ nữa.

Cũng không đi nữa, cả ngày chỉ canh giữ bên cạnh Giang Lâm Vụ, ngay cả Lý Diên gửi bùa truyền âm cũng không trở lại mà mời Hoắc Chiêu đi xử lý.

Giang Lâm Vụ tuyệt đối không thừa nhận như lời của Bạch Ngọc rằng mình ôm lấy hân, mà là bản thân Bạch Ngọc hám sắc làm lu mờ ý nghĩ. . harry potter fanfic

Lần trước thực hành quyền rũ, Bạch Ngọc rất thích, Giang Lâm Vụ suýt chút nữa thì bị hân hành hạ đến chết, mấy ngày sau cho dù thoa thuốc ở nơi tư mật cũng vẫn còn chút đau rát. Bạch Ngọc lợi dụng lý do phải chăm sóc nàng nhưng thực sự là lúc nào cũng dán lấy nàng, nửa bước cũng không rời.

Giang Lâm Vụ đương nhiên cũng thích ở cùng với Bạch Ngọc, chỉ là nàng muốn đi tìm các phu nhân và bạn bè làm nữ hồng chơi nhưng không được rời.

Bạch Ngọc thế nào cũng phải đi theo, thân phận của Bạch Ngọc là gì, lại còn giới tính gì. Nếu như hân tới, mọi người đều sẽ tản hết đi tan tác như chim muông.

Cuối cùng, Giang Lâm Vụ đành ở lại Ngọc Can viện cùng với Bạch Ngọc, vành tai và tóc mai hai người gắn kết, tình ý dây dưa kéo dài. Giang Lâm Vụ cảm thấy cũng khá tốt, chỉ có điều không chống lại được cơn hưng hực của Bạch Ngọc.

Tuy Bạch Ngọc không thể ăn nhưng hôn nhẹ và sờ mó không ngừng, cọ cọ xát xát không ngơi, ngăn cũng không ngăn được.

Thậm chí nhiều lần còn dùng ánh mắt hoa đào đa tình ướm át kia dụ dỗ Giang Lâm Vụ, hứa lần này sẽ cẩn thận, lần này Giang Lâm Vụ kiên quyết không nhẹ dạ thì mới coi như xong.

Bạch Ngọc tự biết bản thân quá nóng nảy, mỗi ngày đều muốn tự mình bôi thuốc cho Giang Lâm Vụ, mặc dù hai người cái gì cũng đã làm hết rồi nhưng Giang Lâm Vụ vẫn rất ngượng không cho hấn bôi. Lại vì thế mà hai người lại đùa giỡn nhau ở trên giường, trong phòng vui cười liên tục, chơi đùa không thôi.

"Tiên Tôn nên bôi thuốc." Tối nay Bạch Ngọc lại bôi thuốc cho Giang Lâm Vụ như thường ngày, từ trong chiếc nhẫn chứa đồ, hấn lấy ra thuốc mỡ Thiên Sơn Tuyết Liên tốt nhất, giục Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ nghe tiếng thì cứng đờ, kỳ kèo nói quanh co. Bạch Ngọc cho rằng nàng lại thẹn thùng nên tưởng tượng tới mấy ngày trước cũng như vậy, chuẩn bị ra tay cởi bỏ quần áo.

Giang Lâm Vụ túm chặt lấy vạt áo của mình, ngẫu nhiên liếc chiếc nhẫn chứa đồ mà Bạch Ngọc mở ra, nhìn thấy mấy bình dược quen mắt, nàng vội hỏi: "Mấy bình kia là gì vậy?"

Bạch Ngọc nghe tiếng thì lấy ra hai bình "Đan dưỡng eo tăng cơ" và "Đan sinh tinh bổ khí".

Đây là thứ mà trước đây Tiên Tôn cho hấn, tuy hấn không thích tên của mấy loại thuốc này nhưng vẫn nhận. Vừa nghĩ đã biết Giang Lâm Vụ nghi ngờ mấy chuyện hấn làm rất mạnh mẽ.

Giang Lâm Vụ cầm bình thuốc mở ra xem, thuốc bên trong còn nguyên không thiếu gì, không hề động tới một chút nào.

"Ôi trời? Sao chàng không ăn, quý tổn thương thân thể, cũng không bôi bôi."

Bạch Ngọc nghĩ một lát thì có chút nghiêng răng nghiêng lợi, đến bên cạnh Giang Lâm Vụ, nói bằng giọng gió: "Tiên Tôn, thân thể ta có vấn đề hay không, có cần bổ sung những thứ này hay không, không phải Tiên Tôn là người biết rõ nhất sao?"

Hơi nóng phả vào vành tai mẫn cảm của Giang Lâm Vụ, rặng hồng từ tai chỉ một lát đã lan tới khuôn mặt nhỏ, giọng điệu hấn như vậy là lời giải thích rất khó để cho Giang Lâm Vụ không hiểu lầm.

"Chàng hiểu lầm cái gì vậy?! Lúc đó chúng ta còn chưa... ôi trời! Là thuốc trị thương khi quý, là thuốc bình thường, không phải sinh tinh..." Giọng của Giang Lâm Vụ nói càng nhỏ.

Bạch Ngọc nhìn dáng vẻ của nàng không nhìn được cười nên cất cao giọng mà cười.

Điều đầu tiên hẳn nghĩ đến là lúc đó mặc dù hẳn không làm tới bước cuối cùng với Giang Lâm Vụ, nhưng những việc khác đều làm rồi.

Tuy nhiên, hẳn không thể nói, chắc chắn cũng sẽ không nói.

Hẳn chỉ là thích nhìn khuôn mặt yêu mị của Giang Lâm Vụ mỗi lần đều ngại ngùng đến đỏ mặt, yêu cực kỳ tính cách hồn nhiên ngoài lạnh trong nóng của nàng.

Bỗng nhiên Giang Lâm Vụ nhắc tới chuyện cũ, nàng có chút hổ thẹn và đau lòng, cũng không dám tới gần Bạch Ngọc.

"Bạch Ngọc, tại sao chàng đối với ta tốt như vậy? Ban đầu ta còn cố ý phạt chàng, sỉ nhục chàng, trong khi chàng đối với ta cung kính lễ phép, chăm sóc rất nhiều. Xin lỗi... ta đã từng rất không tốt..."

Bạch Ngọc kéo Giang Lâm Vụ lại ôm chặt nàng, hôn lên trán nàng, nhìn thẳng vào hai mắt của nàng.

"Xưa nay Bạch Ngọc đều hiểu Tiên Tôn là người thế nào. Tiên Tôn thu nhận đệ tử tư chất thấp nhưng đạo đức rất tốt, dạy dỗ trợ giúp bọn họ tu luyện, dành cho bọn họ nền tảng bình đẳng, cổ vũ bọn họ trưởng thành, đây chính là lòng nhân từ và sự chính nghĩa của Tiên Tôn."

"Nhưng mà ta lại luôn đối xử với chàng không tốt..." Mặt Giang Lâm Vụ nhăn lại, tiếp lời nói.

Bạch Ngọc lại lắc đầu một cái: "Tiên Tôn đã từng nhắc nhở ta chọn một người khác, nhưng mà Bạch Ngọc cố tình ở lại, ai quy định nhất định phải đối xử tốt với người mình đã từng từ chối."

"Xưa nay, Tiên Tôn cũng chỉ phạt Bạch Ngọc quỳ, trách mắng vài câu, nhưng đều tập trung dạy ta tu luyện, sẽ quan sát tu vi của ta tiến bộ thế nào. Bạch Ngọc còn trẻ đã đến Trúc cơ hậu kỳ, đây là việc xưa nay không thể chỉ dựa vào thiên phú và sự khắc khổ luyện tập của bản thân mà có thể hoàn thành được."

"Hơn nữa..." Bạch Ngọc cười hồi tưởng: "Tính tình Tiên Tôn thực ra cũng vẫn luôn rất hiền lành, cũng không biết trách phạt người khác, ngay cả vẻ mặt dữ dằn cũng chỉ là diễn, nói nặng lời còn liếc trộm phản ứng của Bạch Ngọc."

Giang Lâm Vụ bất ngờ, xoa xoa gương mặt mình, hóa ra bản thân mình là như vậy?

Giang Lâm Vụ có thể hòa thuận thân thiết với tất cả mọi người ở Bạch phủ, có thể gặp ai cũng đều vui vẻ, thế thì đã biết tính tình nàng không chỉ hiền lành mà còn chân thành, thậm chí rất biết săn sóc và dịu dàng.

Cho dù ở Huyền Kiếm tông không thể nào ra ngoài, nhưng tất cả những Huyền đệ tử của Huyền Kiếm tông đều biết Lâm Vụ Tiên Tôn là người tốt.

Vì thế, Bạch Ngọc bỏ không biết bao nhiêu tâm tư và nỗ lực mới ngăn cản được một đám đệ tử muốn tìm Giang Lâm Vụ thỉnh giáo, mưu toan đến gần.

“Ban đầu Tiên Tôn cũng không chê bai Bạch Ngọc, chỉ là không nhìn tới. Sau đó mới kiên quyết không cho Bạch Ngọc ở trong cung Vụ Ân, Tiên Tôn cũng không hận ta, trái lại có chút thấp thỏm lo âu. Tại sao vậy?” Bạch Ngọc nghi ngờ hỏi, đây cũng là điều hắc nghi hoặc trong lòng.

Giang Lâm Vụ đột nhiên nghĩ tới những ngày tháng mình đã từng mê man trong cô độc một mình, tâm sự trong tận đáy lòng đột nhiên bị chọc vào làm Giang Lâm Vụ bỗng nhiên nảy lên một cái.

“Đúng rồi! Bạch Ngọc, gần đây chàng áp chế có ổn không? Bản tôn giúp chàng xem một chút?”

“Tiên Tôn đổi chủ đề hai lần, Tiên Tôn có cái gì gạt ta?” Bạch Ngọc nhìn chằm chằm khuôn mặt không tự nhiên của Giang Lâm Vụ, ngón tay thon dài xoay chuyển bình thuốc trắng.

“Tiên Tôn tự mình làm hay là để Bạch Ngọc làm.”

Thực ra tối hôm qua bôi thuốc thì đã không còn đau rồi, nhưng vì trốn tránh Bạch Ngọc nên Giang Lâm Vụ không nói. Bạch Ngọc vẫn lo lắng cho nên ngàn dặm xa xôi chạy một chuyến đến Điệp Phong lâu, dùng số tiền lớn mua thuốc mỡ Thiên Sơn Tuyết Liên quý giá.

Ban đầu Vu Tiêu không muốn bán, Bạch Ngọc tự trách mình làm Giang Lâm Vụ bị thương, chỉ có thể nói ra là mua cho Giang Lâm Vụ. Vu Tiêu vừa nghe thế đã vội vã truy hỏi tình hình của Giang Lâm Vụ, không cần mất phí gì bảo Bạch Ngọc chuyển cho Giang Lâm Vụ, còn lấy những dược liệu quý giá khác của Điệp Phong lâu đưa ra.

Bạch Ngọc đương nhiên không muốn nhận đồ của “tình địch”, càng không cho hắc có cơ hội tiếp cận Tiên Tôn, để Tiên Tôn nghe được bất kỳ tin tức nào từ hắc, cho nên kiên quyết để lại một lượng lớn

trên tay rồi đi.

Bạch Ngọc ngồi xổm người xuống nâng đùi của Giang Lâm Vụ đặt lên bờ vai của mình, động tác nhắc chân làm lộ ra tiểu huyết, chỉ thấy sưng đỏ đã không còn, tiểu huyết đã khôi phục lại dáng vẻ múp míp phấn nộn rồi.

Giang Lâm Vụ không nhìn thấy, mặc dù không còn xót nữa nhưng nàng vẫn hi vọng còn lại chút đỏ để giấu diếm được Bạch Ngọc. Nếu bị Bạch Ngọc biết bản thân không chịu nói ra, không biết còn nhắc tới điều kiện gì nữa.

Giang Lâm Vụ quan sát vẻ mặt của Bạch Ngọc, yếu ớt hỏi: “Xong chưa?”

Trong lòng Bạch Ngọc cười thầm, ấp úng mấy lần, ra vẻ đau lòng hối hận: “Không được, vẫn không khá hơn, vậy làm sao bây giờ, đều do ta.”

Trong lòng Giang Lâm Vụ hồi hộp, ánh mắt lấp lóe: “Không sao đâu không sao đâu, ta không đau, bôi ít thuốc là được rồi.” Nói xong lập tức muốn thu chân lại.

Lại bị Bạch Ngọc giữ chặt lấy, sóng mắt hoa đào lấp lóe ánh sáng không ngừng, dường như có thể ôm người vào trong.

“Linh dược cũng không được, vậy chỉ còn biện pháp khác. Ta nghe người khác nói, nước bọt có thể sát trùng tiêu độc.”

Giang Lâm Vụ sửng sốt, giống như nàng có thể biết tính tình của Bạch Ngọc thì có thể sẽ làm ra những gì, nàng bật thốt lên: “Đâu ra phương pháp dân gian như thế! Chúng ta là người tu tiên, phải tin tưởng vào y dược.”

Mặt Bạch Ngọc lộ vẻ hối hận lo lắng, khuôn mặt đa tính lấp lánh ánh sáng nhìn chằm chằm Giang Lâm Vụ: “Nhưng mà vết thương của Tiên Tôn vẫn chưa khỏi, thế nào Bạch Ngọc cũng phải thử nghiệm.”

Trong lúc nhất thời, Giang Lâm Vụ bị đờ đến không nói thành lời, lại bị cặp mắt kia nhìn làm cho trong lòng ngứa ngáy.

Bạch Ngọc ngồi giữa hai chân lộ ra của Giang Lâm Vụ, khuôn mặt hằm hằm gần. Khi đang nói chuyện thì hơi thở ấm áp phả lên tiểu huyết non mềm, kích thích cho Giang Lâm Vụ run lên.

## **Chương 22: Sói con li\*m tiểu huy\*t nhưng không làm, trong lòng Tiên Tôn ngửa ngáy chủ động dụ dỗ (H)**

Dưới sự kiên trì của Bạch Ngọc, Giang Lâm Vụ chỉ có thể mở rộng hai chân để hẫ "thử nghiệm".

Đầu Bạch Ngọc kề sát vào giữa hai chân, nhìn thấy trên cánh hoa mẫm mĩm lóe lên ánh nước, chẳng khác nào sương sớm đọng trên cánh hoa, ngưng tụ thành giọt trên hoa đào. Bạch Ngọc thấy thế thì chỉ cảm thấy miệng khô.

Hẫ duỗi cái lưỡi mềm nhũn ra, lưỡi ướt át mềm mại quét liếm toàn bộ hoa huy\*t, giống như thật sự muốn phủ nước miếng lên thật. Nhưng đầu lưỡi lại chơi đùa lên nhụy hoa mẫn cảm, đầu lưỡi linh hoạt liếm lên chỗ mẫn cảm của miệng huyết, giống như có ý xấu muốn dày vò người khác.

Giang Lâm Vụ bị hẫ trên đầu tạo nên từng trận khoái cảm, nhưng lại cắn chặt môi đến đỏ bừng để ngăn lại tiếng rên rỉ sắp không chịu nổi mà tràn ra, trong chớp mắt cả người nàng mềm nhũn, suýt chút nữa cơ thể không đứng vững được.

Sau động tác đó, Bạch Ngọc duỗi cánh tay mạnh mẽ giữ lấy hông nàng, giữ cho nàng ngồi vững.

Sự tê dại khuây khỏa tràn đầy tiểu huyết, Giang Lâm Vụ cảm thấy mình lại ra nước, tay nhỏ của nàng đẩy đầu Bạch Ngọc đang tập trung ra rồi hỏi hẫ: "Được chưa? Bạch Ngọc." Giọng nói cũng run rẩy không ít.

Từ giữa hai chân của nàng, Bạch Ngọc thò đầu ra, cong môi nở nụ cười: "Còn chưa đủ, vẫn chưa khỏi."

Môi mỏng của hẫ dính dính vệt nước, ánh lên tia sáng, Giang Lâm Vụ không cần nhìn kỹ cũng biết là cái gì.

Bạch Ngọc nói rồi nhấc chân Giang Lâm Vụ càng cao hơn, rồi lại vùi đầu vào trong giữa hai chân nàng. Môi mỏng mút lấy thứ múp míp ướt át kia, đầu lưỡi làm giống như động tác côn th\* t ra vào trong huyết, liếm mút lấy huyết động không ngừng mở ra khép vào mà chảy ra mật dịch.

Ngay lập tức Giang Lâm Vụ đã biết Bạch Ngọc phát hiện ra mình nói dối nên đang trêu chọc mình, đáng tiếc là đã muộn.

Bạch Ngọc cực kỳ quen thuộc cơ thể Giang Lâm Vụ, biết chỗ mẫn cảm của nàng, cái lưỡi mềm mại linh hoạt chuyên chọn những nơi đó để tấn công.

Giang Lâm Vụ bị liếm đến mức cả người mềm nhũn, cả người tê dại run lên, nàng không chịu được mà khom lưng ôm đầu Bạch Ngọc, đầu óc trở nên trống rỗng.

“Ừm... a!” Cả người run lên, mật dịch phun ra ngoài, đạt đến cao trào.

Bàn chân trắng nõn của Giang Lâm Vụ vẫn gác lên bả vai Bạch Ngọc, cả người vẫn mê man vì dư âm của cao trào, khuôn mặt đỏ chót, ngửa đầu thờ dốc.

Bạch Ngọc rất hài lòng về phản ứng của Giang Lâm Vụ, đón lấy thân thể mềm yếu của Giang Lâm Vụ sau khi cao trào, hai tay đưa ra ôm lấy nàng đi về phía trên giường. Hắn thả Giang Lâm Vụ lên giường nhưng không nghiêng người đi lên mà giặt sạch khăn lụa chuẩn bị lau vết dính giữa mông nàng.

Giang Lâm Vụ chớp mắt mơ hồ, lúi cả người lại để tránh bàn tay cầm mảnh lụa đang tách chân mình ra, nghi ngờ hỏi hắn: “Không làm sao? Người không muốn à?”

Đương nhiên Bạch Ngọc muốn rồi, hắn còn trẻ nên dục vọng rất nhiều, côn th\* t bên trong tiết khổ đã dựng lên cao từ lâu, nhưng mà dù sao cũng vẫn quan tâm tới thân thể của Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ vừa nhìn đã hiểu hắn lo lắng, khi ở trên giường mặc dù hắn luôn chủ động hung hăng, nhưng nếu Giang Lâm Vụ không thoải mái, hắn sẽ căng thẳng như có chuyện gì đó và không dây dưa với nàng nữa.

Giang Lâm Vụ luôn luôn yếu lòng với Bạch Ngọc, lại bị hắn kích thích, sao lại không nổi lên dục vọng với người mình yêu được, trong tiểu huyết lại nổi lên cảm giác trống vắng.

Giang Lâm Vụ không nói hai lời, triển khai quyền rũ. Hai tay nàng ôm lấy cổ Bạch Ngọc, hai chân kẹp lấy eo của hắn, giống như gấu túi ôm chặt lấy hắn.

Xoay hông và chân, cách lớp vải cọ vào mệnh căn đã dựng đứng của Bạch Ngọc, mềm mại nói: "Bạch Ngọc, đi vào đi, ta muốn chàng."

Bạch Ngọc bị nàng cọ đến thoải mái, lại trướng đau, nghe lời nói mềm mại cầu xin của nàng, trong đầu như lửa đốt, hắn không chịu nổi bị Giang Lâm Vụ dụ dỗ.

Người như mất hồn, lúc mệnh căn trướng đau, Bạch Ngọc liên tục muốn xác nhận rằng Giang Lâm Vụ đúng là không có vấn đề thì lập tức vươn mình đè Giang Lâm Vụ xuống giường.

Vừa rồi Giang Lâm Vụ đã tiết ra một lần, tiểu huyết hồng phấn mềm mại hiện ra ánh nước, được bôi trơn nên Bạch Ngọc đâm thẳng vào bên trong tiểu huyết. Vừa mới đi vào, tường thịt ướt nhẹp trong huyết đã giật giật một cái siết chặt hút lấy dục căn, Giang Lâm Vụ đã động tình rất sâu.

Bạch Ngọc nâng chân Giang Lâm Vụ lên trên ngực, nhấn người đè lên, cúi người hôn nàng, thẳng lưng thoải mái đâm xuyên.

côn th\*t đi vào thẳng tắp từ trên xuống dưới, đầu cột ra ra vào vào cọ sát tường thịt mềm mại ướt át, cắm vào nơi sâu xa trong huyết đến tận cửa tử cung mềm mại.

Giang Lâm Vụ cùng Bạch Ngọc hôn nhau, trong huyết động bị Bạch Ngọc đâm xuyên mạnh mẽ, làm nàng vừa thoải mái vừa tê dại, cái miệng nhỏ bị chặn lại phát ra tiếng rầm rì.

Bạch Ngọc sợ kìm nén Giang Lâm Vụ nên buông miệng nhỏ đỏ hồng của nàng ra, đẩy chân nàng ra, cúi người liếm láp quả anh đào hồng vì động tình mà cứng lại, ngậm lấy bầu ngực mềm mại, vài đóa mai đỏ rơi trên đỉnh núi tuyết cao ngất.

Giang Lâm Vụ ý loạn tình mê khóc lóc rên rỉ, đưa tay ôm lấy cổ Bạch Ngọc: "Ừ... Bạch Ngọc... Bạch Ngọc..." Mơ màng kêu tên Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc đáp lại bằng nụ hôn nồng nhiệt, hai người môi lưỡi giao nhau, tiếng nước nhóp nhép, kéo ra một sợi nước miếng lỏng lánh ám muội.

Bạch Ngọc lùi eo rút ra nửa đoạn côn th\*t rồi trùng eo xuống đâm vào sâu, làm cho nước khuấy đảo đến tung tóe, "Bạch bạch bạch" tiếng nước vang vọng. Giang Lâm Vụ bị cơn sóng khoái cảm gội rửa

đến mức trong đầu trở nên trống rỗng, bên trong huyết không ngừng co giật siết chặt lấy Bạch Ngọc.

Một đợt cao trào ập đến vừa nhanh vừa vội, dịch trắng nóng bỏng phun ra tiến vào bên trong huyết động thật sâu co giật, hai người ôm chặt nhau cùng đạt tới đỉnh.

Hai người vẫn còn trong dư vị cao trào, Giang Lâm Vụ đặt một nụ hôn lên má Bạch Ngọc, Bạch Ngọc hôn trả lại môi đỏ của nàng. Ánh mắt hai người dán chặt lấy nhau, tựa vào cổ nhau...

Mấy ngày gần đây trong thành, ngoại trừ hào kiệt của các tiên môn tụ hội thì còn có một chuyện lý thú.

Bây giờ, trên phố đã lưu truyền một thoại bản chuyện xưa dân gian đặc biệt thịnh hành.

Câu chuyện xưa kể về một vị nữ sư phụ võ nghệ cao cường trúng tình dục, ép buộc tiểu đồ đệ của thế gia phải làm chuyện tục tĩu để giải độc, nhân vật và tình tiết trong chuyện xưa được miêu tả rất hương diễm làm người ta lóa mắt.

Mấy chuyện thầy trò loạn luân nói về chuyện xưa tà đạo đều thu hút rất nhiều người, lại là nữ tử ép buộc nam tử, lập tức trở nên thịnh hành ở toàn thành.

Một khi sách vừa lên kệ đã bị bán hết, còn kéo theo rất nhiều tiểu phẩm múa rối hay kịch dùng đèn chiếu, cái gì cũng có, hình tượng của nữ sư phụ đều xấu xí như yêu quái.

Mọi chuyện càng lúc càng gay gắt, đối với những cuốn sách tục tĩu như thế đương nhiên quan phủ sẽ quản lý, Bạch gia cũng can thiệp, ban hành lệnh cấm bán.

Thế nhưng vẫn bị tiêu thụ ra ngoài từ nhiều nơi, có thể chống lại thế lực của Bạch gia mà truyền ra ngoài, sau lưng chắc chắn có người đổ thêm dầu vào lửa.

Bạch Ngọc chỉ xem vài trang, một hồi thì nhận ra không đúng, ngoại trừ việc trong sách nữ sư phụ ép buộc đồ đệ, còn lại đều giả thiết theo như hắc và Giang Lâm Vụ.

Trong thành hiện nay còn đang bàn luận về luân thường đạo lý của chuyện thầy trò loạn luân, đương nhiên có người muốn lợi dụng Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc để viết văn, mà rất rõ ràng là nhắm vào Giang Lâm Vụ.

Bạch Ngọc lại càng lo lắng hơn, hắc và Tiên Tôn cũng được coi như

là thầy trò loạn luân sao?

Hắn có thể không để ý tất cả những thứ này chỉ muốn ở cùng với Tiên Tôn.

Nhưng mà Tiên Tôn thì sao? Nàng là Lâm Vụ Tiên Tôn nổi danh trong Tu Tiên giới, trèo cao ngã nặng, một khi xuất hiện gian tình làm cho người ta khinh thường thì cũng sẽ trở thành nhà gái bị chịu đựng nhục mạ, trách cứ càng nhiều, Bạch Ngọc không chịu được để Giang Lâm Vụ chịu uất ức.

Giang Lâm Vụ nhặt một quyển sách trong đồng bị tịch thu mở ra xem, đọc một cách mải mê.

Bỗng nhiên nàng nở nụ cười, chỉ vào thoại bản kinh ngạc gọi Bạch Ngọc: "Bạch Ngọc, mau nhìn, cái này giống như thân phận của ta và chàng."

Trong sách, nữ sư phụ hung thần ác sát sỉ nhục tiểu đồ đệ, cảnh tượng xuân cung bên trong được miêu tả cực kỳ hương điển.

Văn miêu tả bên trong: "Yêu sư kia cường thế đè tiểu đồ đệ xuống giường, cởi bỏ vạt áo của tiểu đồ đệ, vuốt ve thân thể như ngọc..."

Yêu sư ngồi lên trên eo nhỏ của tiểu đồ đệ, eo nhỏ đung đưa, huyết động sâu nuốt lấy gốc rễ của tiểu đồ đệ, đồ đệ chưa trải qua sự đời, bị cọ xát đau đến thoải mái, thở gấp muốn khóc, nước mắt và chớp mũi cũng hồng hào. Trong lòng lại vì sự trái lại luân thường này mà cảm thấy dày vò tự trách..."

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ chót nhỏ nhắn của Giang Lâm Vụ lại không nhìn được quan sát thêm vài lần.

Bạch Ngọc đang ưu sầu thì Giang Lâm Vụ lại hứng thú vô cùng, Bạch Ngọc gọi lớn: "Tiên Tôn!"

Giang Lâm Vụ giấu sách ra phía sau, ngay thẳng mở miệng nói:

"Việc này hẳn là Tiết Anh gây ra, tình độc là do ả ta sử dụng, chỉ có ả mới dám dò xét chuyện của chúng ta. Ý định rõ ràng như thế, ả cũng có thể bỏ công truyền bá sách như thế này đúng là vì để tán tụng ta như văn học."

Mi tâm Bạch Ngọc nhíu chặt, lúc trước hắn nên giết Tiết Anh: "Tiên Tôn... không có những cảm nhận về chuyện khác sao?" Ví dụ như áp lực luân thường đạo lý, Tiên Tôn sẽ lựa chọn mỗi người một ngã với hắn..."

"Có!"

Bạch Ngọc giống như kẻ tù tội chờ tuyên án, trong lòng bỗng run lên.

Giang Lâm Vụ chỉ vào thoạt bản nói với Bạch Ngọc: "Ta muốn làm một ác bá sư phụ cưỡng ép tiểu đồ đệ, Bạch Ngọc chàng diễn tiểu đồ đệ bị cướp mất sự thuần khiết mà gào khóc nhé."

Bạch Ngọc...

## Chương 23: Không coi ai ra gì thể hiện tình cảm

Hai luồng linh lực khổng lồ va chạm vào nhau, linh lực bắn tung tóe ra bốn phía, chỉ một hơi thở đã làm cho cả một mảnh rừng rậm tươi tốt ở ven rừng bị san phẳng, sườn đồi núi bị nứt ra sụp xuống. Một đám tu sĩ lại nhanh chóng lui ra xa mười mấy trượng, quan sát từ phía xa.

Bạch Ngọc bị Dung Nhã lôi kéo khỏi hiện trường, Dung Nhã giữ Bạch Ngọc vẫn đang bất an xao động lại. Ban đầu bà ấy đã nghe thấy lời Giang Lâm Vụ nói, nếu giao đấu thì nhất định phải ngăn cản Bạch Ngọc.

"Con trai ngốc! Vũ... Lâm Vụ Tiên Tôn không sao đâu, con đừng tới gần để gây thêm phiền phức cho nàng!"

Đương nhiên Bạch Ngọc hiểu rõ, nhưng mà trong lòng hấn không ngừng căng thẳng, hấn sốt ruột nhìn chăm chăm ánh sáng linh lực bắn ra bốn phía kia, có bóng dáng hai người một trắng một tím đang đấu đá chém giết.

Lý gia trong thành nhìn theo hướng đó, từ phía xa có thể thấy khói thuốc súng cuồn cuộn, phòng ốc Lý gia sụp xuống, hiện ra dấu vết đã đánh nhau qua, sau đó vì tránh làm bị thương dân chúng trong thành mà dời chiến trường tới ven rừng.

Ở bên này, rừng cây tan tác, giải phóng ra một khoảng "chiến trường" rộng lớn.

Dáng vẻ Tiết Lực trông giống như người đàn ông trung niên, trên ống tay áo màu tím thêu kim tuyến lúc này đã bị thủng mấy cái lỗ, kim quan đã bị vỡ vụn, mái tóc bạc trắng bên trong lộ ra, rũ xuống rối tung.

Hai tay Giang Lâm Vụ kết ấn, triệu hồi ra trận pháp linh lực hùng

hậu đập về phía Tiết Lực. Tiết Lực kinh ngạc thở ra một hơi, ngưng tụ lại linh lực khổng lồ chống lại. Trong khoảnh khắc va chạm này dường như làm rung chuyển ngọn núi.

Cảnh giới tu vi càng cao lên cấp càng khó khăn, mà cùng một cảnh giới, sức mạnh cũng có khoảng cách rất lớn giữa sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ.

Mặc dù Tiết Lực là Hóa thần trung kỳ nhưng phương pháp tu luyện của hắn không chính thống, dùng thủ pháp ác độc nham hiểm để lên cấp linh lực tu luyện, bị lũng giống như cây cối bị mối mọt gặm cắn. Tuy Giang Lâm Vụ thấp hơn hắn một cấp là Hóa thần sơ kỳ nhưng linh lực của nàng tinh thuần mạnh mẽ, trận pháp lại kinh tuyệt huyền diệu.

Sau mấy chục hiệp đấu, Tiết Lực cảm giác linh lực đã cạn kiệt, nếu đánh tiếp chắc chắn sẽ thất bại! Trong đầu hắn xoay chuyển, dựa vào sự chấn động hai bên mà tạo cơ hội lùi về sau, ra khỏi phạm vi Giang Lâm Vụ có thể công kích mà ngưng lại thở dốc.

“Không ngờ năm đó người vẫn là đứa nhỏ mà bây giờ đã trở thành Lâm Vụ Tiên Tôn vang danh tu tiên giới, tiến bộ cũng nhanh như vậy, mới trăm năm đã đạt tới Hóa thần, đúng là làm cho người ta không ngờ được. Không biết Tạ Tư đã cho người thứ gì mà có thể làm cho người tiến bộ nhanh như vậy.” Ý trong lời nói của Tiết Lực không rõ ràng.

“Ông muốn ám chỉ bản tôn dùng “Nhập tiên” thì cứ nói thẳng, không phải nói theo kiểu ném đá giấu tay làm cho người khác phải suy đoán.”

“Bản tôn không cần dùng tới loại thạch tín bọc đường như vậy. Khi ông đang mơ giấc mơ xuân thu đắc đạo trường sinh thì bản tôn đã ở trong rừng sâu núi thẳm cả ngày lẫn đêm bầy trận phá trận, tĩnh tâm tu hành, tu luyện gian khổ, là thật hay giả chúng ta đánh một trận sẽ biết.”

Giang Lâm Vụ vừa nói vừa ngưng tụ ra linh lực tinh thuần quấn quanh bàn tay, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng triển khai tấn công lần nữa, nhìn linh lực hư không của Tiết Lực: “Hừ! Bàng môn tà đạo, giả mạo Hóa thần kỳ.”

Dường như Tiết Lực bị tát lên mặt, sắc mặt lúng túng: “Ta dùng “Nhập tiên” thì đã làm sao, nguyên liệu không phải do Tạ Tư làm ra

sao? Nàng khát vọng đắc đạo thành tiên, ta cũng như thế, nàng và ta cũng chẳng có khác biệt gì, mà tất cả nguồn cơn đều do Tạ Tư mà ra.”

Lập tức trong đám người nổi lên bàn luận, chuyện tai họa của “Nhập tiên” thật sự là bắt nguồn từ đan dược của Tạ Tư.

“Ông cũng đã từng được coi là bạn tốt của sư phụ ta, cũng biết sư phụ ta tự chế tạo ra “Nhập tiên” từ trước tới giờ không phải vì lên cấp cho mình. Năm đó lâu chủ tiền nhiệm của Diệp Phong lâu là lâu chủ Tần Diên Ninh bị kẹt ở Nguyên anh hậu kỳ, vẫn mãi không lên cấp, cho đến tận khi thọ tận. Sư phụ Tạ Tư của ta không đành lòng để bạn thân rời đi nên muốn dùng kỹ thuật luyện đan tuyệt diệu của mình để kéo dài tuổi thọ cho ông ấy.”

“Nhưng mà Tạ Tư lại đi về cõi tiên, tuổi thọ của nàng cũng đã sắp tận, nàng đương nhiên cũng sợ chết. Chỉ là muốn để Tần lâu chủ của Diệp Phong lâu làm người thí nghiệm ý chú? Nàng có gì không giống ta!” Tiết Lực lập tức nói, ý vị sâu xa.

“Quả nhiên có sư phụ ra sao sẽ có dạng đồ đệ như thế.” Một tiếng nói sắc bén cổ làm ra vẻ truyền đến.

Tiết Anh mang theo một đám tà tu khí thế hùng hổ xông tới, Tiết Anh dẫn người giúp đỡ tới làm cho Tiết Lực thở phào một hơi, nếu không lấy tu vị Hóa thần trung kỳ của hắn mà bại bởi một Hóa thần sơ kỳ trăm tuổi thì đúng là tổn hại uy thế của hắn.

Giang Lâm Vụ quét mắt, đại đa số người trong này đều có khí tức bạo lệ, linh lực vẫn đục tăng lên. Trong đó dường như có khoảng ba mươi người đạt tu vị Kim đan kỳ, đây là việc vô cùng dọa người, những tu sĩ kia mỗi người đều có biểu hiện điên cuồng, đương nhiên là do hiệu quả của “Nhập tiên” tạo ra.

Tiết Anh cao giọng nói về phía đoàn người: “Mấy ngày trước đây trong thành có thịnh hành một thoại bản rất thú vị, kể về thầy trò loạn luân, loại chuyện vi phạm luân thường đạo lý như vậy thật sự xảy ra. Vị này là Lâm Vụ Tiên Tôn cũng thật là phong hoa bĩ nhẽ. Trước đây không lâu nàng ta ở núi Bồng Âm, trong thời gian đó đã bị nhiễm tình độc, bên người nàng ta lúc đó chỉ có một tiểu đồ đệ ở Huyền Kiếm tông. Các vị đạo hữu nói xem? Thầy trò hai người cô nam quả nữ sẽ giải độc như thế nào, chỉ e là việc xấu không để cho người ta biết.”

Trước đây không lâu, ở Bạch Châu xảy ra chuyện thoại bản lớn như vậy, các tu sĩ ở khắp nơi trong thành đều biết, đối với việc vi phạm luân thường đạo lý như vậy thế tục không cho phép, luôn luôn làm người ta bàn tán rất sôi nổi, lập tức trong đám người nổi lên bàn luận.

Mấy lời của Tiết Anh trong nháy mắt đã dẫn lửa về phía Giang Lâm Vụ. Thứ nhất, ả muốn khơi gợi dư luận trong mọi người, thứ hai Tiết Anh đổ kị oán hận Giang Lâm Vụ, chính là muốn nàng xấu hổ bị giới tu tiên chê trách.

Đối với Bạch Ngọc, người khác nói xấu mình như thế nào hẳn đều có thể không quan tâm, nhưng không chịu được người khác hăm hại Giang Lâm Vụ, đôi mắt hiền lành dần nổi lên sát ý.

Tiết Anh nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Ngọc, nở nụ cười khiêu khích về phía hẳn, tiếp tục mở miệng.

“Tiểu đồ đệ kia của nàng vẫn còn chưa tới hai mươi tuổi, tuổi còn trẻ, chắc là không biết làm sao lại bị áp bức bởi Lâm Vụ Tiên Tôn phong hoa bễ nghệ kia, lại bị dùng để giải độc. Vị tiểu đồ đệ kia chính là thiếu chủ Bạch gia Bạch Ngọc!” Nói xong chỉ tay về phía Bạch Ngọc.

Đầu tiên là liên quan tới vị tu tiên Hóa thần trăm năm của tu tiên giới, sau đó lại liên quan tới vị thiếu gia chủ kỳ tài của đại thế gia ở Bạch Châu. Những lời này của Tiết Anh càng nói càng ám chỉ thiếu gia chủ của Bạch gia còn trẻ đã bị quyến rũ, sau đó mất hồn để mặc cho mình trầm luân, lập tức làm cho đám người bàn tán ầm ầm.

Tiết Anh rất hài lòng vì đám người huyền náo này, nàng ta đang rời đi sự chú ý, cũng làm giảm đi uy tín của Giang Lâm Vụ.

“Sau đó, vị thiếu chủ Bạch gia này không biết là bị cướp đi thân hay cướp đi trái tim, càng không để ý luân thường thế tục vẫn đi theo Lâm Vụ Tiên Tôn, đúng là rất ân ái đó... Lâm Vụ Tiên Tôn đúng là nhân nghĩa phúc hậu, đạo đức tốt, lại làm ra loại việc dơ bẩn không biết liêm sỉ như vậy, ngược lại không biết sau lưng nàng đã làm những việc dâm tiện nào...”

Không chờ ả đắc ý tự cao xong, một bóng người màu trắng trà đã mang theo sát ý lạnh lùng xuất hiện trước người ả.

Bên người Tiết Anh có hai vị tu sĩ “Kim đan” cho dù phản ứng nhanh hơn đi nữa cũng không chặn được kiếm của Bạch Ngọc đã tới trước

người Tiết Anh, kiếm dài đâm thủng máu thịt, đâm xuyên qua xương bả vai của at. Tiết Anh kinh ngạc mở lớn hai mắt, vẫn còn chưa kịp kêu rên, ả đã nhìn thấy trong mắt Bạch Ngọc như mãnh thú hung ác, loại cảm giác chấn động đến dọa người kia làm cho ả ta quên phản ứng.

Bên phía Dung Nhã vẫn còn duy trì tư thế buông tay con trai mình ra, nhìn thấy đường kiếm hoàn mỹ ác liệt của con trai mình tập kích trước mặt kẻ địch. Nghe thấy người mình yêu bị phỉ báng sỉ nhục ai có thể nhẫn nhịn được, Bạch gia bọn họ không có loại nhát gan như vậy.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, sau khi Tiết Anh thét lên, hai vị tu sĩ mới phản ứng được, hợp lực ngưng tụ linh lực đập về phía tâm mạch bốn mạng của Bạch Ngọc. Bạch Ngọc giờ kiếm ra sức đỡ thế công của hai người, lộn ngược ra sau xa mấy mét.

Váy đỏ của Tiết Anh che kín máu trên người ả ta, nhưng tay đang che bả vai của ả lại đầy máu tươi. Hai mắt ả đầy tơ máu, điên cùng hét lên: "Mọi... Mọi người mau nhìn! Bị bóc ra sự thật, cho nên then quá hóa giận, giết người diệt khẩu rồi!"

Giang Lâm Vụ cũng không quan tâm tới trình độ vô liêm sỉ của hai người họ Tiết này, giọng nói lạnh lẽo cùng với linh lực tinh thuần áp bức tản ra: "Lúc này bản tôn vì cái gì đây, trước tiên người hạ tình độc, suýt chút nữa hủy đi đệ tử tiên môn của ta, bản tôn còn chưa dùng một chương võ chết người, vậy mà người còn dám đến đây kêu gào khiêu khích."

Nói xong uy thế linh lực trên người ép thẳng tới muốn trực tiếp giết chết hai tà tu đang tấn công Bạch Ngọc, linh lực khổng lồ ép bọn họ như núi áp, bọn họ ho ra mấy ngụm máu, kéo Tiết Anh bị thương đi, ra sức lui lại nấp phía sau Tiết Lực.

Giang Lâm Vụ cũng không truy kích bọn họ, vẫy tay về phía Bạch Ngọc: "Bạch Ngọc, lại đây."

Bạch Ngọc nghe tiếng, thu hồi sự lạnh lùng trên mặt, xoay người chạy nhanh về phía Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ nắm lấy tay Bạch Ngọc rồi nói to với hắc trước: "Đã nói phải ổn định kiếm tâm rồi! Tính tình chàng như vậy, sao lại bị loại người nham hiểm vô lại như Tiết Anh kích động đến mức ra tay vậy? Có phải là muốn chép phạt môn quy hay tâm pháp hay không?"

Có bị thương chỗ nào không?” Nàng nhìn thật kỹ, ngược lại cũng không cho rằng hai “kẻ điên” kia có thể làm tổn thương hẳn.

Bạch Ngọc lắc đầu một cái, kéo Giang Lâm Vụ lại nhìn cẩn thận, lo lắng hỏi: “Lão tặc kia có làm nàng bị thương không Tiên Tôn?”

“Hắn nào có bản lĩnh đó.”

Bạch Ngọc nhìn Giang Lâm Vụ quả thực không có chuyện gì, mới ghé sát vào người Giang Lâm Vụ, có chút uất ức cúi đầu sát vào tai Giang Lâm Vụ. Giọng nói trầm thấp: “Tiên Tôn, nàng vẫn ngần không cho ta giải thích. Nhưng mà rõ ràng là nàng liều mình giúp Bạch Ngọc, bây giờ bị vạ vạ thành như vậy, ta không chịu được người khác sỉ nhục nàng.”

“Chúng ta sống cuộc đời của chúng ta, quan tâm làm gì bọn họ nói thế nào, miệng đời đáng sợ, đừng để bọn họ soi mói tìm tòi.”

Hai người tình nồng ý mật, hoàn toàn không quan tâm tới các loại ánh mắt của người xung quanh.

## Chương 24: Chính thức tuyên bố, quyết chiến

Mười ngón tay Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc đan chặt vào nhau, nâng lên trước mặt mọi người: "Ta và Bạch Ngọc tâm đầu ý hợp, cầm sắt hòa minh. Các vị cũng đừng mù quáng suy nghĩ quan hệ của chúng ta."

"Bạch Ngọc chưa từng là đệ tử của ta, hẳn chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, ta cũng chưa từng uống trà mời thầy của hẳn. Mà cho dù là thầy trò bản tôn ở cùng hẳn thì làm sao, ta và hẳn thành tâm yêu nhau, hai người cùng nhau trải qua quãng đời còn lại. Tình yêu của chúng ta không cần trời đất, tự chúng ta có thể chứng giám. Giang Lâm Vụ ta xưa nay chỉ cần lòng không mất mát."

Tiên Tôn... Trước mặt tất cả các hào kiệt, đông đảo tiên môn trực tiếp tuyên bố, Tiên Tôn yêu hẳn? Bạch Ngọc cảm thấy giống như trong mơ vậy, trong lòng nhẹ như mây bay, lại bị lời biểu lộ của Tiên Tôn làm cho choáng váng.

"Không biết liêm sỉ như vậy, lẽ nào Tiên Tôn không sợ thế nhân không thể dung thứ?" Bỗng nhiên có người trong đám người đặt ra câu hỏi.

Dung Nhã lớn tiếng phản bác người kia: "Con trai của ta là Bạch Ngọc đúng thật là chưa từng làm đệ tử của Lâm Vụ Tiên Tôn, con trai của ta làm môn hạ của Lâm Vụ Tiên Tôn với danh nghĩa là đồng dưỡng phụ\*. Bạch gia chúng ta luôn tôn Lâm Vụ Tiên Tôn làm khách quý, Tiên Tôn nguyện ý yêu Bạch Ngọc thực sự là Tiên Tôn đã đánh giá cao con trai của ta."

\*Đồng dưỡng phụ: Phụ quân nuôi từ nhỏ.

Giang Lâm Vụ nở nụ cười xán lạn về phía Dung Nhã, lời nói Bạch Ngọc là đồng dưỡng phụ như vậy cũng nói hết ra. Dung Nhã nhìn

nàng vỗ ngực, biểu thị với nàng rằng bà ấy ủng hộ.

“Các người không dung thứ cho ta sao? Cửa lớn của Huyền Kiêm tông vĩnh viễn mở rộng với ta, Bạch gia ở Bạch Châu cũng coi ta là khách quý. Bản tôn cần gì phải tính toán đến đám tôm tép các người để các người phải dung thứ.”

Bạch Ngọc kinh ngạc, vui sướng, không giấu được ý cười xán lạn nổi trên mặt. Trong lòng giống như được ngâm trong đường, ngọt đến mức trong lòng hần phát ngấy. Hắn nắm chặt tay Giang Lâm Vụ, nhìn kỹ đôi mắt Giang Lâm vụ, trịnh trọng nói: “Tiên Tôn, ta yêu nàng, ta yêu nàng, Bạch Ngọc yêu nàng.” Bây giờ hắn rốt cuộc cũng có thể tự mình nói ra câu nói này.

Bạch Ngọc kéo tay Giang Lâm Vụ tuyên bố trước đoàn người: “Ta Bạch Ngọc và Lâm Vụ Tiên Tôn là thật tâm yêu nhau. Ban đầu Tiên Tôn đối với ta xưa nay đều chỉ dạy dỗ đạo nghĩa thầy trò. Là Bạch Ngọc to gan nhiều lần bày tỏ tình yêu mới nhận được cầm sắt hài hòa. Tiên Tôn đối với ta là có ơn chỉ dạy, chúng ta có tình cảm với nhau, nguyện yêu nhau bên nhau hết quãng đời còn lại.”

Khuôn mặt Giang Lâm Vụ dịu dàng nhìn Bạch Ngọc, hai người ôm chặt lấy nhau.

Sau khi nhìn Bạch Ngọc đẩy dịu dàng xong, Giang Lâm Vụ quay đầu về phía đoàn người: “Tai họa của “Nhập tiên” là do Tiết Lực lợi dụng người có lòng tham và dục vọng gây nên, tai họa lớn như vậy ở trước mặt mà các người không muốn xử lý, lại còn bám vào việc bản tôn ở cùng với ai, sống với ai. Các người tu hành quá dễ dàng hay là lên cấp quá nhanh.” Mấy lời nói ra đánh cho mặt mấy người còn đang ồn ào phát đau.

Trong đám người truyền ra tiếng ủng hộ với linh lực tinh thuần:

“Đúng vậy, Lâm Vụ Tiên Tôn và người của Bạch gia có mối quan hệ tốt với nhau, chúng ta xem nào nhiệt cái gì. Hiện tại tai họa của “Nhập tiên” quan trọng hơn, lại còn có tâm tư khác dời đi sự chú ý.”

Tu vi của người kia không thấp, người muốn tham gia trò vui đều thu tâm tư muốn tìm tòi đào bới.

Tiết Anh ôm vết thương, cực kỳ bất mãn thế cuộc ả xây dựng lên cứ thế bị phá vỡ.

Giang Lâm Vụ hướng về phía đám người Tiết Lực lạnh lùng nói: “Khi sư phụ của ta phát hiện “Nhập tiên” gây tai họa, bà ấy đã dừng việc

chế tác ra “Nhập tiên”, nhưng chưa từng nghĩ tới Tiết Lực có lòng tham, lén lút thực hiện. Quan trọng là nên tự xét lại, sư phụ ta đã qua đời, chẳng lẽ sư phụ ta còn có thể buộc Tiết Lực phải dùng thuốc này sao? Hay là do ông ta yếu kém không thể nào tự chế ra được? Vô liêm sỉ vô dụng như vậy, thật khiến cho người ta khinh thường.”

“Điều này ta có thể làm chứng.” Một tiếng nói lạnh lùng cách không truyền đến, một công tử áo tím đội kim quan hạ kiếm mà xuống: “Sau khi Tạ Tư tiên bối phát hiện “Nhập tiên” gây tai họa thật sự là muốn huỷ toàn bộ những đan dược đang làm dở. Đáng tiếc, Tiết Lực không sánh bằng Tần lâu chủ, bà ấy tin sai người rồi, Tiết Lực tham muốn trường sinh, bí mật cất giấu cho nên mới gặp phải đại họa “Nhập tiên””

Tiết Anh vừa nhìn thấy Vu Tiêu, tức thì hai mắt đẫm lệ, kêu lên gào khóc: “Vu lang!” Không để ý thân thể bị thương, bàn tay đầy máu ra sức hướng về phía Vu Tiêu, dường như muốn ôm chặt lấy hắn.

Vu Tiêu nhìn Tiết Anh, khuôn mặt lạnh nhạt: “Người bây giờ như vậy đúng là tự làm tự chịu, người đã từng dở mảnh khoe với ta, lại cố tình hạ thấp Lâm Vụ. Ta từng cho rằng là do Tiết Lực dạy hư người, bây giờ xem ra đều là do bản thân người tâm tính hẹp hòi, tàn độc.” Tiết Anh đau khổ kêu rên: “Không! Vu lang!”

“Cũng là các người vô liêm sỉ, đẩy tội lên người đã khuất.” Giang Lâm Vụ nói xong ngưng ra một lượng linh lực khổng lồ, trong quá trình tranh đấu lúc này đã hồi lại, âm thầm bày trận pháp. Xung quanh bắt đầu kết trận kim quang, mắt trận ở ngay vị trí Tiết Lực. Linh lực hùng hậu hướng về phía Tiết Lực trấn áp xuống, vốn dĩ linh lực của Tiết Lực đã cạn kiệt, trấn áp một hồi đã phun ra một ngụm máu. Ông ta liều mạng một lần, cắn răng một cái lấy ra bình dược ngọc màu đen quý dị. Hô to về phía đám tà tu: “Ai có thể giết nữ nhân này! Phá hủy trận pháp, Tiết Lực ta nguyện tặng “Nhập tiên” cho người đó!”

Số lượng tà tu rất nhiều, bọn họ không kỵ tác dụng phụ của “Nhập tiên”, mỗi người đều lộ ra ánh mắt tham lam hung ác, linh lực trên người thô bạo bốc lên. “Nhập tiên” sẽ khiến sát khí hung ác trào ra từ trong nội tâm họ, sát ý tung hoành, từng đợt sát ý bốc lên.

Dung Nhã và một số tiên môn còn lại giờ vũ khí lên, Vu Tiêu cũng

gia nhập vào. Đương nhiên là đối đầu với đám tà tu đã rơi vào điên loạn này. Nhưng nhân số vẫn ít hơn đám tà tu rất nhiều.

Đang lúc này, trên bầu trời vô số ánh sáng phi kiếm lóe lên, trên kiếm toàn bộ đều là những đệ tử trên danh nghĩa của Giang Lâm vụ, tiếng động vang trời xé mây mà tới: “Đệ tử Huyền Kiếm tông chúng ta đến đây! Người nào dám đả thương tiên sư của chúng ta!”

Ánh kiếm dồn dập lao xuống đất, gia nhập chiến trường.

Dẫn đầu đội là tam đệ tử Liên Kiều của Thuần Quân Phong ở Huyền Kiếm tông, nàng ấy hành lễ với Giang Lâm Vụ, Giang Lâm Vụ gật đầu chào hỏi.

Bạch Ngọc cầm kiếm lên canh giữ chặt bên người Giang Lâm Vụ, Giang Lâm Vụ ngưng tụ lại chú trện, hô to về phía đoàn người: “Các đệ tử Huyền Kiếm tông nghe lệnh! Đám tà tu này điên cuồng khó chống, không thể mạnh mẽ chống lại, phải tránh cận chiến, phòng ngừa đánh lén, lấy nhiều địch ít.”

“Rõ!”

Hai bên giao chiến kịch liệt...

Ban đầu đám tà tu nhìn như hung ác dũng mãnh, nhưng thế lực hai bên hỗn chiến lâu dần thì đã có thể nhìn ra khác nhau. Đám tà tu tuy có linh lực mạnh mẽ của “Nhập tiên” tạo nên, nhưng bị vây công mấy hiệp đều cạn sạch sức lực. Mà bên phía Huyền Kiếm tông, mặc dù thiên tư có chút kém nhưng đệ tử người này rút người kia lên, cơ sở kiên cố lại càng lúc càng chiến đấu hăng say. Dần dần, tà tu bị giết đến mức quăng mũ cởi giáp, còn một đám không biết sao mà linh lực bạo loạn ngã quỵ xuống đất.

Tiết Lực nhìn thấy tình huống không ổn, thầm mắng: “Đúng là đám thùng cơm vô dụng!” Ông ta ẩn nấp vào đoàn người hỗn loạn, muốn nhân thời cơ mà trốn chạy. Nhưng mới đi được vài bước, một luồng tàn ảnh ánh kiếm xẹt qua, Tiết Lực kinh hãi ngã quỵ xuống đất, “Khụ” một tiếng phun ra ngụm máu lớn.

“Vẫn biết công phu chạy trốn của ông rất cao” Quá trình này chỉ mất một đòn, đoàn người hỗn chiến đều đứng lại, lặng lẽ nhìn tình huống bên này.

Một chiêu toàn lực này cũng tiêu tốn không ít linh lực tinh thuần của Giang Lâm Vụ, hơi thở nàng hơi hỗn loạn, làm sáng tỏ với mọi người.

“Không tàn khốc giống như Tiết Lực đối với công tử Lý Diên nhà họ Lý, sư phụ của ta Tạ Tư cũng từng thử nghiệm lấy lực lượng của “Nhập tiên” một cách nhẹ nhàng hơn, lấy linh của bản thân đổi lấy linh, kéo dài mạng sống của Tần lâu chủ. Nhưng Tần lâu chủ kiên quyết từ chối, ông ấy nói: “Thọ tận thì hồn quy.” Sau khi bản thân qua đời, tiên sư hao tổn tinh thần, lại ẩn thân vào núi sâu không tham gia thế tục nữa.”

Giang Lâm Vụ nhắc tới sư phụ thì trên mặt mang theo sự hoài niệm sâu sắc và bi thương, rồi lại kết hợp với sức mạnh: “Sư phụ của ta từng nói ta vô tâm vô lo thì tu pháp càng hăng hái, nhưng mà vô tâm cũng khó ngộ ra chân đạo.” Ta đã từng không hiểu, mê man, sao người phải tu tiên.

Sư phụ trả lời là: “Nên có một người bên cạnh cùng mình tiêu dao vui vẻ cuộc đời, tuổi thọ mới có ý nghĩa, nếu không cho dù có đắc đạo thành tiên thì cũng chỉ là sự cô quạnh và cô đơn, sư phụ không thành tiên, mà đáp án chính bản thân ông cũng vẫn đang tìm kiếm. Tán tu Tạ Tư – Ân sư của ta. Sau khi tìm hiểu đến điểm ấy, đã có thể vào Hóa thần. Bà ấy từ bỏ việc lên cấp, tự tọa hóa\*. Bà ấy tu hành đạo, đạo đời này bà ấy thờ phụng cũng chỉ có trái tim mà thôi.”

\*Tọa hóa: Ngồi ngay ngắn, an nhiên mà chết đi.

Đôi mắt Giang Lâm Vụ đảo qua mỗi một tên tà tu đang bị phản phệ mà kêu rên kia, giọng nói mang theo linh lực truyền tới trong tai mỗi một người, vừa giống như nhắc nhở vừa giống như đáp lời.

Kiểm của Giang Lâm Vụ chĩa vào Tiết Lực đang co quắp: “Những lý thuyết tu đạo lớn lao khác ta không hiểu. Giang Lâm Vụ ta lớn lên tự do trong thâm sơn cùng cốc, nhưng cũng chỉ biết một chút, tu tâm cũng tu đạo. Tâm bất chính, cho dù tu hành có tiến bộ cũng chỉ có thể giống vị Tiết lâu chủ tiền nhiệm này, Hóa thần trung kỳ nhưng mục ruỗng như cây khô.”

Đến đây, đại chiến kết thúc, Tiết Lực và Tiết Anh bị bắt, những tà tu khác bị trói và khống chế lại.

Đệ tử Huyền Kiếm tông thi lễ với Giang Lâm Vụ xong, Liên Kiều lại dẫn bọn họ vội vã đến cung vôi vàng mà đi.

Trước khi Vu Tiêu rời đi, cố ý chào tạm biệt với Giang Lâm Vụ, cũng nói cho nàng hẳn sẽ dẫn Tiết Anh theo, cũng coi như tình cảm cùng

nhau lớn lên.

Giang Lâm Vụ vốn định ở lại hỗ trợ nhưng Dung Nhã lại xua tay, đẩy bọn họ trở về: “Ôi chao! Người trẻ tuổi các con về trước là được, Lâm Vụ tham chiến cũng mệt mỏi, Bạch Ngọc dẫn nàng trở về đi, còn lại mẫu thân lo là được rồi.”

(Lý Đình Đình và Lý Diên phải ở nhà giải cứu tài sản không đến được.)

## **Chương 25: Sự ân cần của chàng đối với ta đến từ những chi tiết nhỏ như mưa xuân mơ hồ, lặng lẽ thấm ướt vạn vật**

Hai người trở về dưới ánh tịch dương.

Bốn chân hai bước đi bộ, bỗng nhiên Bạch Ngọc dừng lại, hai người đang cầm tay nhau nên kéo theo Giang Lâm Vụ cũng dừng lại: "Tiên Tôn... Nàng thật sự yêu ta sao?" Bạch Ngọc chỉ sợ bản thân mình đang nằm mơ, bất an mà hỏi.

Giang Lâm Vụ biết Bạch Ngọc luôn luôn bất an về việc nàng có yêu mình hay không, nàng trịnh trọng gật đầu, đáp lời hần đầy kiên định: "Ta yêu chàng, đương nhiên là yêu chàng, nếu không sao ta vẫn để mặc cho chàng làm chuyện xằng bậy với ta. Thật không phải với Bạch Ngọc. Vốn dĩ ta tưởng rằng chàng hiểu tâm ý của ta, cho nên ta vẫn luôn không nói cho chàng. Ta đã quên, yêu một người thì phải kiên định chắc chắn nói với người đó."

Giang Lâm Vụ tới gần, nhón chân lên ôm cổ Bạch Ngọc, đôi mắt yêu mị rạng rỡ phối hợp với khuôn mặt của Bạch Ngọc: "Ta yêu chàng, Bạch Ngọc... Từng chút một đều đi vào lòng ta, chậm rãi chiếm cứ trái tim ta. Ta vô cùng yêu chàng."

Lời biểu lộ rõ ràng mà trịnh trọng như vậy làm cho Bạch Ngọc ngoài vui sướng còn mang theo chút ngượng ngùng. Biểu lộ chân tình lần thứ hai, Bạch Ngọc tràn ra nụ cười, ôm Giang Lâm Vụ vào trong ngực: "Ta cũng yêu nàng, Tiên Tôn, vô cùng vô cùng yêu nàng."

Giang Lâm Vụ tựa vào trong ngực Bạch Ngọc, đưa mắt lên nhìn hần: "Sư phụ của ta thực ra cũng không phải là thọ tận, bà ấy tan hết linh lực tự nguyện tọa hóa mà ra đi.

Sư phụ theo đuổi đạo của bản thân mình, ta vĩnh viễn ủng hộ bà ấy, nhưng ta cũng sợ hãi. Từ khi sư phụ tạ thế thực ra ta vẫn rất cô đơn

mê man, ta sợ cô độc. Ta thường ở trong núi ngốc nghếch mê man, nhắm mắt hay mở mắt đều là một mảnh tối tăm, cho dù biến mất cũng không có người biết."

"Là Bạch Ngọc chàng đi tới bên cạnh ta, đi vào phạm vi của ta. Khi đó ta mới biết, hóa ra cơm nước có thể ăn ngon như vậy, giường chiếu có thể ấm áp như thế. Ta có thể cảm nhận được sự dịu dàng của chàng, nhưng là lúc đó ta cũng thấp thỏm lo âu, ta sợ chàng cũng sẽ giống như sư phụ, sẽ bỏ ta mà đi."

Giang Lâm Vụ túm chặt lấy quần áo màu trắng trà của Bạch Ngọc, nàng thật sự rất thích sự dịu dàng và hiền lành của Bạch Ngọc.

Giang Lâm Vụ trông mong nhìn Bạch Ngọc: "Ta luôn có ảo giác, chàng đến là vì ta, đến làm bạn với ta. Khi truy đuổi theo Tiết Lực phải trải qua cuộc sống không có chàng ta thật sự rất nhớ chàng, cũng là khi đó ta phát hiện bản thân cũng có trái tim kiên định của mình, cảm ơn chàng yêu ta, Bạch Ngọc."

Lúc này Bạch Ngọc mới biết, Tiên Tôn đã từng cô độc như thế nào. Bạch Ngọc ôm chặt lấy Giang Lâm Vụ, làm cho nàng cảm nhận được mình vẫn luôn ở đây. Dưới ánh chiều tà, hai người ôm chặt lấy nhau.

...

Ánh tà dương kéo dài bóng dáng hai người ôm nhau, chặt chẽ dung hợp lại với nhau.

Giày thêu của Giang Lâm Vụ giẫm lên bóng dáng Bạch Ngọc:

"Nhưng ta đã biểu lộ với chàng trước mặt đạo hữu tiên môn toàn thiên hạ, nếu như sau này chàng phụ ta, đến lúc đó cũng chiếu cáo hào kiệt khắp thiên hạ tới chứng kiến."

Trên mặt Bạch Ngọc chìm xuống, nắm tay Giang Lâm Vụ, quay vai nàng lại ôm chặt nàng vào lòng. Đó là do hấn chịu đựng vô số uất ức, dùng hết hơi sức rồi cuộc mới có thể quang minh chính đại ôm người mình thương, làm sao có chuyện dễ dàng buông bỏ.

"Bạch Ngọc có thể thề dưới tâm ma, đời này ngoài chuyện sinh tử, tuyệt đối không có bất cứ điều gì có thể làm cho Bạch Ngọc từ bỏ yêu Giang Lâm Vụ."

Giang Lâm Vụ cuống quýt ngăn cản, che miệng hấn lại, hô lên trên trời: "Bậy bậy bậy! Lời thề này không tính, lời thề này không tính."

Sau khi nói liên tục ba lần coi như phá lời thề, Giang Lâm Vụ mới buông tay bịt miệng Bạch Ngọc ra, chuyển sang véo mặt hấn. Lần

này nàng dùng sức, véo Bạch Ngọc đau đến cau mày: “Loại thề dưới tâm ma này, liên quan đến việc tu hành mà chàng cũng dám tùy tiện thề sao?”

Bạch Ngọc bị véo phát đau nhưng cũng biết Tiên Tôn là vì yêu hắn, bây giờ xem như là hắn “danh chính ngôn thuận” cảm nhận được Giang Lâm Vụ yêu, hắn hì hì cười khúc khích.

Giang Lâm Vụ buông lỏng tay, bỗng nhiên mở miệng nói: “Chúng ta được gọi là cái gì nhỉ? Vợ già chồng trẻ. Đúng rồi.”

“Sau này chàng chê ta hoa tàn ít bướm, nhứt tâm bỏ vợ bỏ con khóc lóc van xin, cố ý cưới phu nhân trẻ tuổi xinh đẹp hơn, ta cũng không nỡ để chàng chết. Đến lúc đó ta chỉ nuốt lấy gia nghiệp của Bạch gia, mang theo bọn nhỏ ân đoạn nghĩa tuyệt với chàng, làm cho bạn bè chàng xa lánh chàng, đuổi chàng ra ngoài để chàng đi ăn xin không có áo rét, bần cùng chán nản mới thôi. Vẫn không đành lòng để chàng chết.” Một tràng lời nói không nhận thức được bật thốt lên.

“Hoa tàn ít bướm? Bỏ vợ bỏ con? Nuốt gia nghiệp? Tiên Tôn học được mấy từ này ở đâu, hay là trong thoại bản? Bạch Ngọc sờ chỗ đau rát trên mặt mình, có chút bất đắc dĩ và nuông chiều.

Bạch Ngọc mang theo hơi thở mờ ám, kề sát lại gần Giang Lâm Vụ, bỗng nhiên đặt câu hỏi: “Có điều... Tiên Tôn nói như vậy là muốn ký khế ước thành thân với Bạch Ngọc, cùng Bạch Ngọc sinh con sao?”

Giang Lâm Vụ nói tới hăng say một hồi thì sững sốt, sao lại nói tới chuyện sinh con? Giang Lâm Vụ nhìn đôi mắt dịu dàng nhưng đen xen chút mờ ám của Bạch Ngọc kia, trong lòng biết hắn không phải rất thích trẻ con cũng không phải cần phải có con, chỉ là muốn làm kiểm cớ để làm chuyện đó với nàng.

Nàng khịt mũi một tiếng, xoay người rời đi. Bạch Ngọc lập tức đuổi theo nắm lấy tay nàng, dụ dỗ: “Không phải Tiên Tôn muốn diễn với Bạch Ngọc cảnh tiểu đồ đệ bị kéo đi mà kêu khóc sao?”

Bước chân Giang Lâm Vụ dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc. Chỉ thấy dưới ánh chiều tà, khuôn mặt như ngọc của thiếu niên phủ thêm tầng sương đỏ cười dịu dàng với mình. Dáng vẻ hắn hiền hòa, Giang Lâm Vụ thừa nhận nàng thật sự rất thích, nhìn thấy thì trong lòng tràn đầy vui mừng, yêu mến.

Chắc là có thể...

## **Chương 26: Xấu hổ mở chân ra, bị nữ bắt đóng vai giống trong thoại bản (H)**

Trong Ngọc Can viện.

Ánh nền chập chờn, điểm sắc hừng hực.

Một tay Giang Lâm Vụ đặt trên bụng, cơ thể tùy ý bị che bởi một tấm lụa đỏ, hai chân thon dài trắng nõn ngồi dựa lên trên ghế, dưới tấm lụa đỏ mơ hồ có thể nhìn thấy thân thể mềm mại uyển chuyển trắng nõn.

Bạch Ngọc vẫn mặc một thân trắng trà, vạt áo trên người sạch sẽ, gọn gàng và nghiêm mật, bởi vì Giang Lâm Vụ rất thích xiêm y màu trắng trà của hắn. Lúc này đang đứng nghiêm túc bên cạnh Giang Lâm Vụ. Thật giống như trở về Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc trước kia, chỉ là hiện tại Bạch Ngọc không còn sợ hãi không thể đến gần nàng.

Trang phục của Giang Lâm Vụ xinh đẹp, trên môi thoa son môi màu đỏ, môi đỏ yêu điểm, làm cho khuôn mặt yêu mị của nàng càng quyến rũ.

Giang Lâm Vụ đóng vai sư phụ hung thần ác sát, kéo tiểu đồ đệ Bạch Ngọc qua, đẩy lên trên ghế ngã ngồi xuống, chống tay lên tay vịn ép Bạch Ngọc xuống dưới thân. Môi đỏ của nàng khẽ mở: "Sư phụ trùng thối tình dục, chỉ cần thuốc giải là người. Sư phụ vẫn luôn khổ sở dạy bảo người tu luyện, bây giờ tu vi của người đã thành, cũng nên là lúc báo đáp sư phụ." Nói xong thì gỡ bỏ vạt áo ngăn cản của hắn, làn da như ngọc nháy mắt lộ ra.

Bạch Ngọc còn rất phối hợp nhấc tay kéo vạt áo che đi da thịt lộ ra ngoài, biểu hiện kinh ngạc: "Tiên Tôn, chúng ta như vậy là vi phạm luân thường đạo lý!" Nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào hai khóa tròn trịa dưới lớp lụa hồng kia, hầu kết lẩn lẩn.

Tay Giang Lâm Vụ đẩy cầm Bạch Ngọc lên, kéo tầm mắt của hắn ra khỏi bộ ngực của mình, ngón tay ngọc hướng về phía môi mỏng ướt át của hắn, ngón tay cái không ngừng ma sát: "Từ trước tới nay, bản tôn tiêu sái bừa bãi, chưa bao giờ quan tâm thế nào là luân thường đạo lý, bây giờ chính là muốn bắt ngươi để làm giải dược."

Nói xong, tay nhỏ non mềm thăm dò vào trong vạt áo của Bạch Ngọc, không ngừng vuốt ve da thịt trắng mềm của hắn, đầu ngón tay phủ quanh đầu quả anh đào không ngừng vân vê.

Động tác trên tay Giang Lâm Vụ không ngừng, cũng không quên "thân phận" của mình lúc này, giọng nói uyển chuyển mang theo trêu đùa: "Đúng là một tiểu lang quân nhẩn nhụi, sư phụ lại không biết ngươi hấp dẫn như vậy." Nói ngả ngón xong: "Chụt" một cái hôn lên trên mặt Bạch Ngọc, ở trên má để lại dấu ấn màu đỏ hồng.

Hơi thở Bạch Ngọc lập tức hỗn loạn gấp gáp lên, cơn th\*т dưới tiết khố dựng đứng lên, ngoài miệng vẫn phải phối hợp diễn kịch: "Tiên Tôn không được! Người làm như vậy thực sự uổng cho người thầy!" Khuôn mặt thiếu niên tuấn mỹ của Bạch Ngọc mềm mại, vì động tình mà làn da trở nên trắng hồng, có vẻ mê người mà đáng yêu, ngược lại thật sự có năm phần đáng vẻ của tiểu đồ đệ mềm yếu bị bắt nạt.

Giang Lâm Vụ lập tức tham gia và vỡ kịch. Lúc này Giang Lâm Vụ chính là Lâm Vụ Tiên Tôn bế nghể với người đời tu vi Hoa thần kỳ, còn Bạch Ngọc chính là tiểu đồ đệ không có sức chống cự.

Giang Lâm Vụ mở vạt áo màu trắng trà của Bạch Ngọc ra, lấy hai chân Bạch Ngọc tách ra gác lên hai bên tay vịn. Giang Lâm Vụ kéo tiết khố của hắn xuống một cái, cơn th\*т thô to dựng thẳng, theo động tác mở hai chân mà phun ra dịch trong suốt.

Giang Lâm Vụ vuốt ve mấy lần mệnh căn đã trưởng lớn tiết ra âm dịch: "Ngoài miệng nói không muốn nhưng không phải cơn th\*т này đã cứng lên thật sao rồi sao, a! Đúng là một nam nhân âm đẳng."

Bản thân Bạch Ngọc là một nam tử đột nhiên bị tách ra hai chân đã cảm thấy xấu hổ rồi, nghe thấy Giang Lâm Vụ không biết học được ở đâu mấy lời nói nhục nhã này, lại cảm thấy rất kích thích.

Giang Lâm Vụ hạ thấp thân thể Bạch Ngọc xuống, đứng lên hai bên ghế tựa, ngồi xổm xuống cơn th\*т ở giữa hai chân Bạch Ngọc mở ra, đưa đẩy trước sau, làm cho mệnh căn cứng rắn cọ xát vào hoa

huy\*t ẩm ướt của mình.

côn th\*t vững chắc cứng rắn cọ xát vào hoa huy\*t, từng cơn khoái cảm truyền ra, mật dịch dần thấm ra, ướt cả tiểu huyết và côn th\*t. Giang Lâm Vụ khịt mũi cười nói: "Sau đêm nay, người chính là người của ta." Nói xong hạ eo ngồi hẳn xuống.

Tiểu huyết ướt át chậm rãi nuốt lấy côn th\*t, đầu cột đi vào sượt qua từng tầng thịt trong tiểu huyết, nóng nóng lại ẩm ướt, bao bọc lấy Bạch Ngọc làm khuây khỏa đến mức nhăn trán lại.

Bạch Ngọc thực sự quá lớn, mỗi lần ra vào đều có thể làm cho Giang Lâm Vụ đẩy lên cảm giác trướng tê, lần này tư thế lại càng sâu, Giang Lâm Vụ chỉ có thể cắn môi đỏ chậm rãi ngồi xuống.

Giang Lâm Vụ nhìn mi tâm Bạch Ngọc nhú chặt, lập tức đọc lời kịch, nàng lạnh lùng: "Đau không? Đau cũng phải nhịn cho ta."

Bạch Ngọc: Tiên Tôn đúng là đã học ở đâu mấy nội dung lung tung trong thoại bản.

Bạch Ngọc bắt đầu dĩ nén cười, nhưng không biết ai là người đau, có điều dáng vẻ diễn kịch của Tiên Tôn đáng yêu như vậy hẳn cũng đồng ý nhịn xuống kích động muốn vươn mình làm chủ, tiếp tục diễn với nàng.

Lần này Giang Lâm Vụ chăm sóc Bạch Ngọc, ngồi xuống một cái đã vào đến sâu nhất, tiểu huyết nuốt sâu côn th\*t của Bạch Ngọc một cái. Giang Lâm Vụ bắt đầu chậm chậm đóng đưa eo nhỏ, tiểu huyết căng mịn ve vuốt mệnh căn.

Bạch Ngọc tựa ở trên ghế, hai chân hằn banh ra, lướt qua khoảng trống giữa hai chân. Chỉ thấy vòng eo của Giang Lâm Vụ đóng đưa, tiểu huyết mồm mồm chủ động nuốt lấy côn th\*t của mình, bên trong ướt át ngậm hẳn thật chặt, dưới ánh nến chỗ hai người kết hợp lại lấp lánh ánh nước.

Giang Lâm Vụ ở trên, nhẹ nhàng vận vẹo, khống chế tư thế động tác, điều chỉnh nơi mẫn cảm của mình chủ động cọ sát vào côn th\*t của Bạch Ngọc. Khuôn mặt nàng xinh đẹp, tóc đen mềm mại bung xõa buông xuống, vì chủ động làm Bạch Ngọc nên lúc này có chút lạnh lẽo mang tính chất công kích.

Môi đỏ vì thoải mái mà tràn ra tiếng rên mị hoặc ừ a a, eo thon mềm mại chẳng khác nào cành liễu đóng đưa đón gió, đường cong duyên dáng vận vẹo, tiểu huyết múp míp câu hồn nuốt lấy côn th\*t. Bạch

Ngọc làm cho nàng không còn suy nghĩ được gì, si ngốc gọi nàng: “Tiên Tôn...”

Giang Lâm Vụ cúi người hôn môi mỏng của hân, vô cùng hưởng thụ ân ái triền miên với Bạch Ngọc, cùng người mình yêu mây mưa.

Giang Lâm Vụ buông môi Bạch Ngọc ra, lại đóng vai sư phụ hung thần ác sát, nắm lấy gò má của Bạch Ngọc, mạnh mẽ nói: “Tư vị của tiểu đồ đệ thật tốt, thật chặt... Không, thật lớn.”

Bạch Ngọc mở rộng hai chân cứng ngắc, để mặc động tác trúc trắc của Giang Lâm Vụ chủ động mang đến từng cơn khoái cảm mãnh liệt. Ánh mắt hân mê li, khóe mắt hiền hòa có chút đỏ sẫm.

Giang Lâm Vụ nhìn dáng vẻ của Bạch Ngọc, hạ mông bắt đầu động tác lên xuống càng kịch liệt hơn, miệng huyết căng chặt nhanh chóng nuốt ăn côn th\*t cứng rắn, hoa huy\*t mạnh mẽ mà làm mệnh căn, làm đến mức nước vắng tung tóe.

Trong nháy mắt, Bạch Ngọc căng chặt cả người, hai tay bám chặt lấy tay vịn, ngẩng cổ lên thở hồng hộc. Giang Lâm Vụ khống chế tần suất động tác, phát hiện côn th\*t trong cơ thể càng lúc càng căng lên. Nàng dựng eo mông lên nuốt vào càng sâu, đến khi Bạch Ngọc thoải mái đến mức run cả người lên thì lại xoay người di chuyển trái phải. Tường thịt bên trong nghiền ép lấy mệnh căn, côn th\*t đung tới từng nơi mẫn cảm trong tường thịt. Cơn khoái cảm chảy qua hai người mịn như lụa nhưng cũng tàn nhẫn như điện xẹt qua hai người. Bạch Ngọc không biết Giang Lâm Vụ học được công phu cạo xát người này từ đâu, hân sung sướng thở dốc, kéo căng phần eo của mình để cho nàng đong đưa.

Giang Lâm Vụ sung sướng làm cho ánh mắt tan rã, trong bụng co giật, cũng cảm giác côn th\*t trong cơ thể mình càng lúc càng lớn hơn, biết Bạch Ngọc cũng sắp muốn bắn, động tác của nàng càng lúc càng nhanh.

Theo động tác vài lần thâm nhập của Giang Lâm Vụ, hai người rên lên một tiếng, một lượng lớn dịch trắng lẫn với mật dịch phun tung tóe ra, hai người đều ngửa đầu thở dốc cùng đạt tới cao trào.

Cơ thể Giang Lâm Vụ run rẩy, vẫn còn dư âm sau cao trào, đôi mắt vẫn còn thất thần. Nàng nhìn Bạch Ngọc mở lớn hai chân thon dài, vạt áo ngổn ngang, đôi mắt vẫn đang mê ly thở hổn hển: “Tiểu đồ đệ không tệ. Sư phụ rất hài lòng.” Nàng cúi người hôn gặm môi

mỏng của Bạch Ngọc, thỏa thích trần trọc cọ xát, bắt nạt Bạch Ngọc. Hai người vẫn còn dư âm sau cao trào, nhắm mắt hưởng thụ. Giang Lâm Vụ cảm giác còn th\* t trong cơ thể sau khi bắn ra một lượng lớn dịch trắng thì vẫn còn cứng rắn. Còn ánh mắt của Bạch Ngọc sáng quắc, hiển nhiên là vẫn còn muốn. Giang Lâm Vũ có lẽ vẫn còn phần diễn, cũng hiểu được tình ý chưa hết.

Nàng lắc mông chuyển động, cọ xát mệnh căn trong cơ thể, ra vẻ hung tợn: “Tiểu đồ đệ di chuyển đi, nếu không sư phụ sẽ mang chuyện người bị hủy đi trong sạch thông báo ra ngoài, làm cho người không có mặt mũi gặp người khác.”

Bạch Ngọc: Rốt cuộc Tiên Tôn đã đọc chuyện xưa trong thoại bản nào.

Hai tay Giang Lâm Vụ ôm lấy cổ Bạch Ngọc, hôn lên môi mỏng ướt át của hân. Hầu kết Bạch Ngọc khẽ lặn, nâng mông nhỏ của nàng lên, đặt hai chân đang mở ra của nàng, mượn lực thẳng lưng, sau đó đâm về phía trên.

côn th\* t ra vào đảo quanh huyết sâu, chỉ còn lại nang túi ở bên ngoài phát ra tiếng nước nhóp nhép, nơi vừa rồi hai người kết hợp sau cao trào bị nện đến khô kiệt, mật dịch bắn ra tung tóe.

Giang Lâm Vụ bị đâm phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, thân thể thoải mái, nàng cũng đặt bàn chân xuống mượn lực, đón lấy động tác của Bạch Ngọc đang hướng lên, trầm eo xuống.

Động tác của hai người kết hợp với nhau vào tới cực sâu, ma sát đến vừa nhanh vừa thoải mái. Hai người đều phát ra tiếng rên thỏa mãn.

Tiểu huyết nhỏ hẹp bao quanh dục căn, eo nhỏ không ngừng đung đưa làm cho côn th\* t cọ tới chỗ tường thịt mẫn cảm ướt át. Mà Bạch Ngọc hướng côn th\* t lên trên, tăng tăng trượt qua những nơi mẫn cảm nhất, làm cho tăng thịt mềm mại siết chặt quăn quýt lấy mệnh căn.

Hai người ôm chặt nhau, môi lưỡi giao thoa, động tác dưới thân không dừng, cùng nhau trải qua tiêu dao cực lạc...

Giang Lâm Vụ hoàn toàn thỏa mãn, ngồi giữa hai chân Bạch Ngọc, cơ thể giật giật, tiểu huyết đâm mỹ kia không ngừng chảy ra dịch trắng của Bạch Ngọc còn sót lại, theo mông chảy lên trên đùi Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc vươn mình đặt Giang Lâm Vụ lên trên ghế, chúc tiếp chen vào huyết sâu bị làm đến mềm nhũn, sau đó thẳng eo đâm vào.

"Ừ ha...! Không phải đang diễn tiểu đồ đệ sao. Chàng... ưm... sao lại... chủ động rồi?"

Bạch Ngọc vui đầu làm việc, thở hỗn hển: "Nếu là sư phụ trong sách cũng giống như Tiên Tôn, chỉ sợ tiểu đồ đệ kia sớm đã bị câu hồn cam nguyện làm giải dược, sẽ cùng với sư phụ ân ái dây dưa, sinh tử khó rời."

"A a... ưm...! Bạch Ngọc! Ta yêu chàng..."

Bạch Ngọc cầm chân Giang Lâm Vụ khóa lên bờ vai của mình, đâm sâu làm cho Giang Lâm Vụ kêu rên thành tiếng ừ a a.

## **Chương 27: Không thể đắp chăn bông chỉ thuần túy nói chuyện được (H)**

Sau tai họa của “Nhập tiên”, Bạch Ngọc cầm tư liệu đan dược của Tạ Tư để lại, cùng Vu Tiêu nghiên cứu làm ra thuốc giải. Hai nam nhân một người hiền hòa một người lạnh lẽo đối lập không nói chuyện với nhau, trên tay chỉ lo phối dược và tính toán liều lượng. Còn hai huynh muội Lý gia ở bên cạnh không quan tâm mà thở hồng hộc. “Người phải đối xử tốt với nàng.” Động tác của Vu Tiêu trên tay không ngừng, bỗng nhiên mở miệng, giọng nói luôn luôn lạnh nhạt lúc này mang theo sự giao phó tha thiết.

Lý Diên vừa nghe thì trong nháy mắt hít vào một ngụm khí lạnh, còn Lý Đình Đình ở bên cạnh cũng không biết phải làm sao.

Tay Bạch Ngọc dừng lại một chút, ngẩng đầu mắt hướng về phía Vu Tiêu, thật lòng nói: “Ta và Tiên Tôn yêu nhau, đương nhiên ta sẽ đối xử tốt với nàng, nàng cũng đối xử với ta rất tốt. Chúng ta sẽ rất hạnh phúc.” Hắc và Tiên Tôn đã thông báo sẽ cùng với nhau, hắc biết Tiên Tôn kiên định yêu hắc, hắc cũng không còn căm ghét Vu Tiêu nữa.

Vu Tiêu nghe vậy cúi đầu cay đắng nở nụ cười, hắc và Giang Lâm Vụ cũng coi như đã quen biết từ nhỏ, nhìn thấy khi nàng nhìn Bạch Ngọc thì ánh mắt không giống nhau.

Khi đó bọn họ cùng nhau truy đuổi Tiết Lực, nhưng đôi khi Giang Lâm Vụ sẽ thất thần, nàng có cảm xúc nhớ nhung sâu sắc nhìn về phương xa. Khi đó hắc đã biết hắc thua, hắc không tham gia vào được, hắc chỉ có thể đặt sự yêu thích từ tận đáy lòng từ khi còn trẻ vĩnh viễn chôn giấu trong lòng.

.....

Mọi người ở Bạch phủ sau khi biết thân phận của Giang Lâm Vụ đều

kinh ngạc đến ngây người. Đặc biệt là bọn nha hoàn cùng các phụ nhân, nàng là Lâm Vụ Tiên Tôn trăm năm đã tới Hòa thần kỳ vang vọng tu tiên giới, lại cũng là người theo các nàng làm nữ công, bên túi lưới, lại còn...cùng nói mấy chuyện phòng the.

Đoàn người biết thân phận của Lâm Vụ Tiên Tôn vẫn còn có chút căng thẳng, Giang Lâm Vụ vẫn chào hỏi với đoàn người giống như trước, mọi người cũng phát hiện, cho dù Giang Lâm Vụ là Giang Vũ Vụ hay là Lâm Vụ Tiên Tôn, cơ bản cũng không khác nhau là mấy. Một nhóm phụ nhân và các cô nương ngồi vây quanh lại đây, nói chuyện phiếm vui vẻ lên, thậm chí còn nói về mấy câu nói rất nóng trong thoại bản trước kia.

Thoại bản kia có phần tiếp theo, xoay ngược lại chuyện sư phụ ép buộc tiểu đồ đệ mà là giải cứu tiểu đồ đệ, lại ra mắt chuyện xưa ân ái với tiểu đệ tử như thế nào, không có cảnh xuân cung hương diễm như trước nhưng mà ân ái ngọt ngào, vừa ra đã rất nổi khắp toàn thành.

Giang Lâm Vụ... Việc này nhất định là Bạch Ngọc làm ra.

Bọn nha hoàn cũng biết được chuyện xưa kia vốn dĩ chính là chuyện về thiếu chủ cùng với Lâm Vụ Tiên Tôn, vì vậy họ lại phần khích giải thích các tình tiết trong thoại bản.

Nếu nói là còn hay hơn cả chuyện xưa do các tiên sinh kể trong trà lâu cũng không quá đáng, mỗi người đều cổ vũ hét to, một nhóm người chơi đến không biết trời đất đâu.

Đến khi Bạch Ngọc phối dược trở về đi tìm Giang Lâm Vụ, một đám người mới tản ra. Mặc dù mỗi người đều muốn xem cảnh nhân vật chính trong chuyện xưa trong thoại bản ở chung, nhưng mà vẫn biết điều mà tỉnh lại.

Giang Lâm Vụ phát hiện Bạch Ngọc chính là cây gậy chọi chó lớn nhất đánh tan nàng và đám bạn bè ở với nhau. Đương nhiên, nàng và các tiểu tử muội cũng không phải chó.

Hai người nắm tay, cùng nhau đi dạo về phía Ngọc Can viện.

Bỗng nhiên Giang Lâm Vụ dừng chân lại, mi tâm vừa nhú, nghiêm túc nói: "Bạch Ngọc, ta cảm thấy ta vẫn nên về Mai Hương các ở thì tốt hơn."

Bạch Ngọc nghe vậy không khỏi bất ngờ, nghi ngờ hỏi: "Vì sao?"

"Hôm nay ta đã chính thức khôi phục lại thân phận Lâm Vụ Tiên Tôn

gặp mặt với mọi người, đã bày ra như thế, sao có thể trắng trợn nắm tay chàng cùng nhau về Ngọc Can viện được?”

Bạch Ngọc không nói hai lời, trực tiếp chặn ngang người nàng lên, không ở cùng hắn một chỗ là không được.

Giang Lâm Vụ vội vàng đập lưng hắn, nhỏ giọng nhưng thật lòng nói: “Ta không trắng trợn về viện với chàng nhưng nửa đêm ta leo tường đi vào là được rồi, tu vi của ta sâu, các ám vệ của Bạch gia không phát hiện ra được, việc thể hiện bên ngoài, chúng ta vẫn phải làm!”

Bạch Ngọc dừng lại, thả Giang Lâm Vụ xuống, che miệng cười lớn. Có lúc hắn thật sự không hiểu ý nghĩ của Tiên Tôn, nàng đối với những việc của thế tục trần gian như hiểu mà lại không hiểu, có lúc thật sự làm cho Bạch Ngọc không ngừng được mà cười lớn.

Giang Lâm Vụ nhìn khuôn mặt luôn hiền lành của Bạch Ngọc cười đến mức đỏ cả mang tai, còn sắc đến mức ho khan thì có chút mờ mịt, sao vậy.

Đến sau nửa đêm, Bạch Ngọc chậm rãi đợi trước bàn, nhiều lần nhìn về phía cửa sổ chờ bóng dáng yếu điệu của người xuất hiện, giống như tiểu nương tử lo lắng chờ đợi “tình lang” leo tường mà đến.

Chỉ thấy một tàn ảnh màu trắng lóe lên, Giang Lâm Vụ đã xuất hiện trên bàn, hai chân thon dài, tiêu sái mà mê hoặc. Nàng nở một nụ cười trên môi đỏ: “Ôi... Tiểu công tử, một mình sao?”

“Sao lâu như vậy Tiên Tôn mới đến?”

Giang Lâm Vụ lập tức cứng đờ, nàng ngại ngùng không dám nói, hôm nay nàng chơi vui quá, ăn xong cơm nước mỹ vị của Dung Nhã, sau khi cơm nước no nê thì trở về ngủ đã ngủ mất.

“Vì nhớ chàng, để tạo cho chàng cảm giác chờ mong, vì chàng chuẩn bị niềm vui.” Nói xong liếc mắt đưa tình về phía Bạch Ngọc, móc ra một cành mai đỏ cài lên mái tóc đen của hắn.

Giang Lâm Vụ vẫn còn đang gật đầu tán thưởng, mai đỏ phối cùng với công tử khiêm tốn mỹ mạo đúng là tuyệt cảnh.

Bạch Ngọc sờ lên mai đỏ trên đầu, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Chỉ sợ là ngủ quên, nhưng mà Tiên Tôn lại coi mình như trẻ con mà dỗ dành. Có điều, hắn đều thích.

Khuôn mặt Bạch Ngọc rạng rỡ, dùng góc mặt xinh đẹp đang cài mai đỏ kề sát vào Giang Lâm Vụ, đôi mắt nhìn chăm chăm Giang Lâm

Vụ, đang định nói chuyện đã bị ngón trỏ của Giang Lâm Vụ đè môi mỏng lại.

“Hôm nay ta ngủ không ngon.”

Giang Lâm Vụ nằm trên giường mới phát hiện bản thân ngủ không được... Nàng nhìn chăm chăm đỉnh màn, đếm các lỗ trên màn được ánh trăng sáng xuyên qua rặng trúc chiếu qua song cửa sổ hắt vào đây, uốn éo tới lui.

Bạch Ngọc ôm chặt lấy eo mềm trên tay mình của Giang Lâm Vụ, đôi mắt vẫn còn nhắm mà nói: “Nếu Tiên Tôn đã không ngủ được, không bằng làm chuyện khác với Bạch Ngọc.”

“Được đấy!”

Bạch Ngọc nghe tiếng, bỗng nhiên mở mắt, trong lòng mừng rỡ đang định vươn mình đặt Giang Lâm Vụ xuống dưới thân.

“Như vậy chúng ta nói chuyện buổi tối đi! Bạch Ngọc, sao chàng còn muốn tìm người viết phần tiếp theo của ác bá sư phụ ép buộc tiểu đồ đệ, sư phụ ác độc như vậy làm sao xoay chuyển được đây.” Thần thái Giang Lâm Vụ sáng láng hỏi Bạch Ngọc.

Hóa ra là chuyện này...

Bạch Ngọc bất đắc dĩ cười, cánh tay đẩy lên trên đầu nằm nghiêng, dựa vào ánh sáng của trăng nhìn chăm chú Giang Lâm Vụ.

Khuôn mặt nàng tuy kiều diễm nhưng ánh mắt cực kỳ thuần khiết.

Bạch Ngọc nhìn kỹ đôi mắt nàng rồi mở miệng nói: “Biết trong bản chuyện xưa kia chính là dựa vào ta và Tiên Tôn, nhưng mà hình tượng Tiên Tôn như vậy, trong lòng ta không thoải mái.”

Nói xong cúi người cọ lên gò má của nàng: “Tiên Tôn xinh đẹp như vậy sao có thể là ác bá sư phụ được. Cho dù chỉ là thoại bản, nhưng vu khống như vậy trong lòng Bạch Ngọc không thoải mái, không vui.”

“Ta chỉ là viết ra Tiên Tôn một cách chân thực và trong sáng, để cho mọi người ủng hộ, hâm mộ và chúc phúc cho sự ân ái của ta và Tiên Tôn trong chuyện xưa.”

Giang Lâm Vụ cười ha ha, đưa tay ôm cổ Bạch Ngọc hôn hân một cái: “Ta yêu chàng, Bạch Ngọc.” Đôi khi Bạch ngọc chớp nhất như vậy cũng rất kỳ quái.

Người trẻ tuổi đáp chần chỉ nói chuyện không là không thể, đặc biệt là còn có thêm một lời tỏ tình.

Hai người đều đang trong chần, Bạch Ngọc lấy tư thế của nam mà đè lên Giang Lâm Vụ. Hai người mài ép môi mềm của đối phương, mút đầu lưỡi vào, giao triền đảo quanh, hơi thở hòa vào nhau.

Trong bóng tối, Bạch Ngọc tìm được nơi mất hồn kia, côn th\*t chậm rãi đi vào. Đầu cột to lớn chen chúc vào trong tường thịt mềm mại, một đường tách ra thịt mềm, chậm rãi đi vào nơi sâu thẳm.

Vẫn còn rất căng và trướng, nhưng lần này không giống với hoan ái kịch liệt thường ngày. Giang Lâm Vụ có thể cảm giác được Bạch Ngọc dịu dàng, nàng đưa tay ôm chặt lấy cổ Bạch Ngọc, cảm nhận thứ kia theo động tác tinh tế trong cơ thể.

côn th\*t to dài kia ở trong người nàng nhẹ nhàng đưa đẩy, Giang Lâm Vụ có thể cảm nhận được rõ ràng côn th\*t, từng đợt từng đợt cọ sát tầng thịt mẫn cảm.

Bạch Ngọc ma sát mấy lần, đâm xuyên mấy lần, ban đầu đẩy nhẹ mấy lần, xen lẫn sự tê dại khuây khoả, sau đó làm người bị co xát đến ngứa ngáy. Lại đột nhiên đảo quanh ở nơi sâu xa, đầu cột thô cứng vừa nhanh vừa gấp ma sát lên tầng thịt căng mịn, làm cho thịt mềm nhảu dẻo bị no tới mức căng ra, xẹt qua mỗi một điểm mẫn cảm.

“A.....” Lập tức làm cho Giang Lâm Vụ mềm nhũn, Giang Lâm Vụ thoải mái co thân thể lại.

Sau nhiều lần dẫn vật, bên trong tiểu huyết đã ướt nhẹp, đều là tiếng nước, Bạch Ngọc bắt đầu chậm rãi đâm xuyên, hướng về phía miệng tử cung sâu xa mà đâm tới, đẩy cửa tử cung vừa chua xót vừa trướng trướng.

Giang Lâm Vụ ở trong chần co chân lên ôm lấy eo thẳng của Bạch Ngọc, ư a a kêu lên yêu kiều. Trên người cả hai đều xuất hiện mồ hôi, xen lẫn trong mùi hương của hoa lê trắng và hương trúc, tỏa ra hương vị kiều diễm.

“Tiên Tôn... Tiên Tôn...” Bạch Ngọc ôm lấy Giang Lâm Vụ, vùi đầu vào một bên của nàng si ngốc gọi Giang Lâm vụ, mũi ngửi mùi hoa lê trắng trên người nàng.

Phần eo căng chặt dưới thân cũng co rúm, chần mềm bị bực đến nhô lên cao, đột nhiên lại lún xuống, tình dục của hai người kết hợp tỏa ra hơi nóng nhớp nháp.

Thịt mềm càng ngày càng co rút nhanh, co giật siết chặt lấy lưỡi thịt

trong cơ thể, tử cung mở ra, miệng nhỏ mềm mại mút lấy đầu cột của côn th\*t.

Bạch Ngọc gia tăng tốc độ, nhanh chóng đánh đưa lên: “Uhm ha a a...!”

Bạch Ngọc cúi đầu, đôi môi dán chặt vào nhau cùng với Giang Lâm Vụ, hai người yêu đôi phương, vì đôi phương mà mở thân thể ra. Theo đợt va chạm sâu sắc cuối cùng của Bạch, thả lỏng người ra, dịch trắng tích góp tuôn về phía cửa tử cung.

Hai người buông môi lười nhau ra, vù vù thở dốc, cảm nhận dư vị cao trào, một hồi cuộc yêu chậm rãi kết thúc.

Lần này Giang Lâm Vụ đúng là đã mệt đến rã rời, chỉ muốn ngủ thật sâu. Bạch Ngọc ôm nàng đi, đi tới bể của Ngọc Can viện, giúp nàng tẩy rửa thân thể. Sau đó ôm nàng vào trong ao nước nóng.

Nước ao ấm áp thấm thấu hai người, nở ra lỗ chân lông khoan khoái sau khi hoan ái. Giang Lâm Vụ buồn ngủ tựa vào trong lòng Bạch Ngọc, nhìn bể này, nghĩ đến trong cung Vụ Ân có bể nước lộ thiên.

“Bạch Ngọc, đã lâu rồi chúng ta không trở về Huyền Kiếm tông, bây giờ tai họa “Nhập tiên” đã xong, chúng ta trở về thôi. Sau đó cũng phải về núi Bông Ấm nhìn một chút.”

“Được.” Bạch Ngọc cũng muốn trở về, có điều thời gian mới chỉ một năm nhưng dường như đã thay đổi thật nhiều.

.....

Hai người báo cho Dung Nhã chuyện chuẩn bị khởi hành về Huyền Kiếm tông.

Lại nghỉ ngơi ở Bạch gia hai ngày, vào một buổi sáng ánh nắng sáng tươi khởi hành về Huyền Kiếm tông.

Một đám người Bạch gia bỏ việc trong tay xuống, đều đến đây đưa tiễn, cũng giống như hoan nghênh bọn họ lúc đến.

Mấy nha hoàn và các phụ nhân đều không muốn, từng người vẫy tay tạm biệt Giang Lâm Vụ, nhiệt tình cáo biệt.

Dung Nhã biết đứa nhỏ Giang Lâm Vụ này tính tình thật sự rất tốt.

Dung Nhã kéo Bạch Ngọc, thấp giọng nói: “Nương thật không ngờ người mà đứa nhóc con thích chính là Lâm Vụ Tiên Tôn đấy! Cũng may tính tình Lâm Vụ rất tốt, cuối cùng cũng đồng ý ở cùng với con. Nhóc con còn rất to gan! Nếu như con không theo đuổi được, có phải sẽ không về nhà?”

Bạch Ngọc nghe mẩu thân quả trách, hơi có chút ngại ngùng: “Năm đó tu vi của Tiên Tôn cao thâm như vậy, lại là người giết chết ma vật tà tu, cũng không cao ngạo. Sau đó, lại ở những nhà vì tài vụ tổn thất mà gọi tiên sinh phòng thu chi thanh toán từng khoản mất mát cho người ta, thì con đã biết Tiên Tôn rất tốt.”

Bạch Ngọc nhìn đoàn người nhiệt tình tạm biệt Giang Lâm Vụ, miệng cười đuổi ra, cảm giác hạnh phúc trong lòng làm hẩn nhệt thờ.

Bởi vì năm đó, Bạch Ngọc chính là “Người thu chi nhỏ” bị kéo tới, chỉ là dường như Tiên Tôn không nhớ rõ, sau đó hẩn đã đuổi tới tận Huyền Kiếm tông, đi tìm nàng, theo đuổi nàng.

Dung Nhã đau đầu đến vỡ trán, có lúc con trai bà ấy chấp nhất và cố chấp thật sự làm mệt trái tim bà mẹ của bà ấy.

Dung Nhã kéo Giang Lâm Vụ lại, nói những lời của bản thân: “Nếu như Bạch Ngọc đối với con không tốt, con cứ việc nói với ta, ta trừng trị nó, ta lại nhận con làm con gái.”

Giang Lâm Vụ nhỏ giọng ghé vào tai nhỏ của Dung Nhã: “Hẩn đối với con quá tốt, tốt đến mức hận không thể thay con vươn mình lúc ngủ, làm con cực kỳ đau đầu.”

Dung Nhã với khuôn mặt bí ẩn và thâm sâu, nín cười nhìn Giang Lâm Vụ: “Ồ... gần đây đều lén lút ngủ cùng nhau.”

Giang Lâm Vụ nghe xong thì máu nóng xông lên đỉnh đầu, rặng hồng dần nổi lên mặt, một lát đã nói lắp.

Dung Nhã vỗ tay động viên Giang Lâm Vụ, cười nói: “Đứa nhỏ kia ta cũng vẫn chưa hiểu nổi? Cho dù Lâm Vụ con không nghe theo, nó cũng có cách quẩn quýt lấy con để con nhẹ dạ. Nó chính là bắt lấy điểm nhẹ dạ của Lâm Vụ con, để con theo!”

“Hiểu con không ai bằng mẹ!”

Thủy Kính trên người Dung Nhã điên cuồng vang động, Dung Nhã đè lại Thủy Kính đang rung lên như đòi mạng, than nhẹ một tiếng: “Là cha nào con nấy.”

“Nhân lúc còn sớm, các con lên đường đi!”

## Chương 28: Quan sát thủ d\*m, dùng miệng (H)

Giang Lâm Vụ đứng trước cung Vụ Ân, nhìn cả vườn hoa lê trắng xen lẫn với mùi hương hoa lê quen thuộc tràn ngập ở chóp mũi, cảm thấy cực kỳ thư thái.

Giang Lâm Vụ đi vào, đi vòng quanh đình phía trước vài vòng rồi thỏa mãn gật gù. Bạch Ngọc vẫn đi theo sát sau lưng nàng loanh quanh. Nàng nhắc chân vừa định đi vào bên trong phòng, Bạch Ngọc rập khuôn đi từng bước theo, ống tay áo Giang Lâm Vụ nhắc lên, ngăn cản đường đi của hắn.

"Trước khi trở về không phải chúng ta đã thương lượng rồi sao, ở Huyền Kiếm tông vẫn phải tránh hiềm nghi mà?" Giang Lâm Vụ nheo đuôi mắt cảnh cáo nói với Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc bất đắc dĩ phải đáp ứng nhưng bây giờ hắn hối hận rồi. Bây giờ đã ở cùng với Tiên Tôn, lúc ở Bạch gia đã không chia không rồi, bây giờ làm sao Bạch Ngọc thuyết phục bản thân một mình trở lại nơi ở thanh tịnh được.

Hắn cũng không nói lời nào, tủi thân đứng ở cửa, đôi mắt hoa đào lấp lánh nhìn chằm chằm Giang Lâm Vụ.

Giang Lâm Vụ: "Chàng bớt dở chiêu này ra đi, chúng ta phải tạo ấn tượng tốt cho Huyền Kiếm tông. Sao có thể..."

Bạch Ngọc thấy chiêu này không được lại chỉ tay vào gạch lát nền lớn dưới hành lang, nói ẩn ý với Giang Lâm Vụ: "Cứ coi như chuyện Bạch Ngọc tới chỗ Tiên Tôn là phạt quỳ Bạch Ngọc. Như vậy ta đã có lý do ở lại cung Vụ Ân rồi."

Giang Lâm Vụ lập tức không nói nên lời, lần này nàng đuối lý. Từ trước vì đuối hắn đi, đã phạt hắn quỳ. Thôi thôi, dù sao thường ngày cung Vụ Ân cũng không có người nào lui tới, mình và Bạch Ngọc chỉ

cần không làm chuyện ngượng ngùng xấu hổ là được rồi.

Giang Lâm Vụ trút giận véo khuôn mặt của Bạch Ngọc. Sau đó kéo hẳn vào trong phòng.

Bạch Ngọc cúi đầu nén cười, xen lẫn sự đắc ý nhẹ khi thành công. Dọc theo đường đi, nội tâm Bạch Ngọc cảm khái rất nhiều, đầu tiên là nhìn thấy màn trướng, giường chiếu quen thuộc. Tiếp theo là đi vào phòng ngủ mà bên ngoài coi như Bạch Ngọc chưa từng tới bao giờ. Trước đây Giang Lâm Vụ hôn mê, Bạch Ngọc thường lén lút chạy tới ôm nàng cùng ngủ, bây giờ được chính Giang Lâm Vụ kéo tay đi vào.

Hai người ngự kiếm bốn ba nửa tháng, phong trần mệt mỏi trở lại Huyền Kiếm tông. Bây giờ Giang Lâm Vụ chỉ muốn ngấm sao, cảm thụ gió thoảng nơi núi cao, tắm rửa tinh tảo thả lỏng nghỉ ngơi một phen.

“Ta phải đi tắm một lát.”

“Vậy thì Bạch Ngọc cũng đi.”

Sắc mặt Giang Lâm Vụ quái lạ nhìn Bạch Ngọc: “Chàng chắc chắn chỉ tới tắm.”

Đi tới bể lộ thiên mờ mịt hơi nước, hai người ngâm mình ở trong ao, nước suốt ấm áp nhuộm dần lên thân thể hai người, xua tan hoàn toàn những uể oải vì đi lại.

Giang Lâm Vụ thích ý đến mức khịt một tiếng rồi cười nhỏ.

Bạch Ngọc nhìn cây hoa lê trắng, nghe thấy tiếng cười nhỏ quen thuộc. Trong chớp mắt nhớ tới, trước đây nghịch nước dưới trăng, Tiên Tôn trúc trắc thủ dâm.

Hắn kề sát lại gần Giang Lâm Vụ, chớp mũi cao thẳng thối lên cổ Giang Lâm Vụ, giọng nói khàn khàn: “Tiên Tôn...”

Giang Lâm Vụ lập tức biết, hai người ở cùng nhau thì không thể nào chỉ tắm được, nàng nhin được, nhưng con sói con lúc nào cũng hừng hực này không thỏa mãn thì không được.

Giang Lâm Vụ đứng lên, những hạt nước chạy dọc theo đường cong uyển chuyển lẫn xuống dưới. Nàng ngồi thẩn trên mép ao, mở rộng hai chân, ra hiệu với Bạch Ngọc.

côn th\*t của Bạch Ngọc nháy mắt đã dựng lên cao, hẳn đương nhiên rất vui nếu nàng tình nguyện để hắn đi vào. Nhưng mà hồi ức về suối nước nóng làm hắn càng muốn nhìn dáng vẻ Giang Lâm Vụ

ý loạn tình mê mà thủ dâm.

Bạch Ngọc nuốt nước bọt, hầu kết khế lẩn: "Tiên Tôn... Nàng tự thỏa mãn cho Bạch Ngọc xem có được không?"

"Cái gì? Tự thỏa mãn? Tại sao?" Giang Lâm Vụ mắc cỡ đỏ mặt nghi ngờ nói.

"Bạch Ngọc muốn nhìn." Bạch Ngọc cầu xin: "Có được không?"

Giang Lâm Vụ luôn luôn dung túng Bạch Ngọc. Còn bản thân mình cũng có một lần trải qua cảm giác mộng lung thủ dâm, cũng muốn trải nghiệm thêm lần nữa nên nàng đỏ mặt gật đầu.

Ở lâu với Bạch Ngọc, Giang Lâm Vụ cũng biết không ít chuyện phòng the. Nàng xấu hổ đỏ mặt mở hai chân ra, hướng hoa huy\*t trần trụi về phía Bạch Ngọc.

Ngón tay thon dài dính vết nước của suốt nước nóng, đưa về phía hoa huy\*t đang đóng mở. Nàng tìm được hạt đậu đỏ mẫn cảm đang đột nhiên cứng lên, không ngừng xoa nắn, ma sát. Sự khuây khỏa ở bên trong truyền ra, cơn khoái cảm nơi bụng dưới không ngừng co rút lại, đè ép lấy tường thịt mẫn cảm trong hành lang, thỏa mãn từng cơn.

Khoái cảm như vậy không giống cảm giác bị chen vào, Giang Lâm Vụ nếm được ngon ngọt, rầm rì nhanh chóng day day, tự thăm dò thân thể của mình.

Nữ tử yêu mị xấu hổ đến đỏ mặt, bắt đùi thẳng tắp căng ra, ngón tay trắng nõn xoa lên hoa huy\*t mẫm mĩm, trắng và hồng cùng kết hợp vs nhau mang tới sắc thái kiều diễm. Vì động tình mà gò má nàng hồng hào, miệng nhỏ khế nhếch phát ra tiếng rên rĩ.

Bạch Ngọc nhìn chăm chăm, hầu kết lẩn lẩn. cơn th\*t dựng lên thật cao, dữ tợn cứng rắn đứng thẳng, nơi mã mắt thẫm ra dịch trong suốt, hần đưa tay nắm chặt mệnh căn của mình vuốt lên xuống.

Tầm mắt hưng hực của hai người chạm nhau, nhìn khuôn mặt tràn đầy tình dục của đối phương, ý dâm thủ dâm.

Nhụy hoa của nữ tử cực kỳ mẫn cảm, hạt đậu cao trào trong nháy mắt xông lên đầu, sau đó giật giật một hồi. Trong đầu Giang Lâm Vụ trống rỗng lên đỉnh, mật dịch phun tung tóe ra ngoài, mật dịch kết hợp với nước ao làm cho tiểu huyết hiện ra lấp lánh ánh nước.

Hai chân Giang Lâm Vụ mở rộng, bắp đùi run rẩy, cần cổ thon dài ngẩng lên thở hổn hển cảm nhận dư âm của cao trào. Nàng cảm

giác sâu sắc bản thân mình tự thủ dâm cũng thoải mái nha.

Nước ao làm ướt nhẹ mái tóc dài của Giang Lâm Vụ, sợi tóc dính sát vào khuôn mặt nhỏ. Khuôn mặt nhỏ ướt đầm hơi nước, sau cao trào thì ửng hồng, sóng mắt lấp lánh, mị hoặc vô cùng.

Bạch Ngọc nhìn thấy cảnh tượng mỹ lệ kiều diễm đương nhiên là vui vẻ, nhưng hắn nhìn thấy Giang Lâm Vụ sau khi thủ dâm mà phun ra lai không nhìn mình nữa thì bản thân lại có chút ghen. Hắn đến gần bên người Giang Lâm Vụ cọ lấy nàng, ghen tuông tràn ra, rầu rĩ gọi nàng: "Tiên Tôn."

Giang Lâm Vụ hôn một cái lên môi mỏng mềm mại của hắn, dụ dỗ hắn: "Chàng ngồi xuống đi."

Bạch Ngọc nghe lời ngồi ở bờ ao, Giang Lâm Vụ cúi người xuống dưới hai chân Bạch Ngọc, vượt lên xuống côn th\*t to dài, tiếp theo vươn lưỡi ra dọc theo dọc căn căng cứng nhẹ nhàng liếm láp.

Bạch Ngọc phát ra tiếng rên thỏa mãn. Giang Lâm Vụ quan sát phản ứng của hắn, môi đỏ mềm mại mút liếm đầu cột mẫn cảm, lưỡi mềm liếm mệnh căn nhạy cảm.

Bạch Ngọc thoải mái đến mức căng chặt thân thể, thở dốc.

Giang Lâm Vụ lúc nhẹ nhàng lúc mút mạnh, lúc chậm lúc nhanh.

Bạch Ngọc bị đùa giỡn đến thoải mái, côn th\*t nảy lên liên tục, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn: "Tiên Tôn...!"

Giang Lâm Vụ thấy nàng trêu chọc gần đủ rồi thì mở miệng nhỏ, chớp mắt đã nuốt côn th\*t của Bạch Ngọc đến nơi sâu nhất, miệng nhỏ siết chặt lấy mệnh căn thô cứng. Cái lưỡi cọ lên đầu cột mẫn cảm, sau đó lại liếm láp cơ thịt sưng tấy của côn th\*t, đầu không ngừng nhún xuống nuốt ăn.

"A!" Bạch Ngọc lập tức bị Giang Lâm Vụ chọc ghẹo, sung sướng bỗng xông lên đầu, khoái cảm đến tận sống lưng mà run lên.

Giang Lâm Vụ vén sợi tóc ngược mắt quyến rũ lòng người, hiện ra lấp lánh, ôm lấy Bạch Ngọc. Giang Lâm Vụ rất thích nhìn mỗi lần Bạch Ngọc bị dùng miệng làm thì khóe mắt ửng hồng, môi mềm mỏng khẽ mở, không ngừng thở dốc khiến người ta không nhịn được muốn bắt nạt hắn.

Đôi mắt nàng xấu xa nuốt côn th\*t xuống đến sâu nhất, nổi thẳng với cổ họng, cổ họng nuốt hút lấy mệnh căn mẫn cảm, đưa tay xoa nắn nang túi nhạy cảm của hắn mà nhào nặn.

“Tiên Tôn... Tiên Tôn... ăn từ từ...” Bạch Ngọc sung sướng đến mức eo cũng run rẩy, chân như nhũn ra, cổ nén xuất ra, ngửa đầu thở dốc.

Bây giờ Bạch Ngọc không chịu nổi kỹ năng liếm mút càng ngày càng cao siêu của Giang Lâm Vụ.

côn th\*т cứng rắn trong miệng nhỏ càng ngày càng thô cứng, hung hãn giật giật. Giang Lâm Vụ cực kỳ hiểu rõ phản ứng của Bạch Ngọc, lúc Bạch Ngọc sắp phóng ra thì cái lưỡi liếm lên mã mắt mẫn cảm, Bạch Ngọc rên lên một tiếng: “Ưm...!” Lượng lớn dịch trắng nóng hồi bắn vào trong miệng nhỏ ướt át.

Giang Lâm Vụ phun ra côn th\*т dính nước và dịch trắng mà vẫn cứng ngắt, nắm lấy quần áo của Bạch Ngọc treo trên giá phun ra ngoài rồi bọc lại.

Hai tay Giang Lâm Vụ chống lên bờ, nâng cặp mông trắng lên lộ ra hoa huy\*т đã tràn ngập nước, nói với Bạch Ngọc: “Bạch Ngọc, vào đi.”

Bạch Ngọc bị mê hoặc đến không biết gì, lẩm bẩm nói: “Tiên Tôn, nàng thật đẹp...”

Bạch Ngọc đỡ lấy côn th\*т, sau đó chuẩn bị tư thế tiến vào tiểu huyết của Giang Lâm Vụ. Giang Lâm Vụ cắn môi đỏ, cảm nhận côn th\*т cứng rắn đang tiến vào, mệnh căn nóng bỏng thô cứng cọ xát lên tường thịt mềm mại đã thêm ăn từ lâu vẫn còn đang co rút lại. Một lát Giang Lâm Vụ đã không nhịn được, ưm a một tiếng tiết ra. Mới vừa tiến vào tiểu huyết ướt nhẹp, đột nhiên hành lang bên trong đã co giật lên cao trào, nhanh chóng bao chặt lấy dục căn. Bạch Ngọc vừa mới xuất không lâu trước đó, cực kỳ mẫn cảm, bị phun một chút suýt nữa đã lại bắn ra.

Hắn thở hổn hển, kéo thân thể vô lực của Giang Lâm Vụ quay lưng lại. Hắn cúi người hôn lên tấm lưng trắng nõn vẫn còn đọng lại hạt nước như trân châu, cảm thán: “Tiên Tôn thật sự là muốn mạng Bạch Ngọc.”

Bạch Ngọc thẳng lưng đánh đưa, đẩy côn th\*т ướt át nóng bỏng vào trong hành lang, lại đâm lại đẩy. Sau khi vào tư thế cực sâu, Giang Lâm Vụ cảm giác rõ ràng bắp thịt cứng rắn ở eo Bạch Ngọc xông tới đầy mạnh mẽ cùng với dục căn thô cứng chôn sâu trong cơ thể mình, đánh thẳng về phía miệng tử cung của mình, đụng vào vừa

chưa vừa trưởng.

Giang Lâm Vụ bị đụng phải thì cúi người về phía trước. Hai tay Bạch Ngọc ôm lấy bầu ngực nàng, hai tay nhào nặn ngực lớn làm điểm tựa, căng chặt trói lại thân thể Giang Lâm Vụ, đụng đến càng sâu.

Giang Lâm Vụ không chịu đựng được cơn khoái cảm, rên rỉ kêu gọi kêu lên: “Ưm a a a a... thật sâu...”

Mông trắng mịn mềm mại của Giang Lâm Vụ bị đụng phải thì phát ra tiếng bạch bạch bạch, cơ thể hai người va chạm làm cho nước nóng trong ao chấn động gợn sóng liên miên.

“Hu hu... Bạch Ngọc không ổn rồi... ta không đứng được nữa.” Giang Lâm Vụ run lên một hồi, lên tới cao trào. Khóe mắt nàng ửng hồng, khuôn mặt lúng lúng đỏ chót.

Bạch Ngọc cảm nhận Giang Lâm Vụ cao trào sau đó siết lấy hân, vốn dĩ hân còn muốn tiếp tục, nhưng thấy eo mềm của Giang Lâm Vụ có chút lạnh. Hân phát hiện ra bọn họ ngâm quá lâu, nên ôm Giang Lâm Vụ chậm rãi đi ra khỏi ao.

Bạch Ngọc nâng mông nhỏ của Giang Lâm Vụ lên, từng bước đi về phía phòng ngủ. Theo mỗi bước chân của Bạch Ngọc, cơn th\*т lại di chuyển ở nơi sâu xa của tiểu huyết càng rõ ràng, cọ xát đến mức Giang Lâm Vụ thoải mái không chịu nổi, lại cảm thấy tê ngứa không ngừng.

Giang Lâm Vụ bầu chặt lấy eo Bạch Ngọc, chôn ở trước ngực hân nức nở: “Ưm... Bạch Ngọc... không xong rồi không xong rồi, ta sắp chết, hu hu...”

Bạch Ngọc cũng bị tường thịt kia không ngừng siết chặt, hân bị siết đến mất hồn. Hân cúi người hôn nàng, dỗ dành nàng: “Ngoan, sắp tới rồi.”

Giang Lâm Vụ bị dẫn dắt một hồi rốt cuộc cũng đến trên giường.

Bạch Ngọc đã bị cọ xát đến lửa nóng lẫn lộn, hân mở rộng đôi chân trắng nõn thon dài kia ra, thẳng lưng thoải mái đưa đẩy.

cơn th\*т to dài vừa nhanh vừa ma sát, làm cho bên trong tường thịt nhả nhúm đều bị san bằng, đầu cột kia đụng phải miệng tử cung mềm mại làm nó sáng khoái như nhũn ra.

Một hồi bị tra tấn, bây giờ đã bị làm đến mức tuôn ra mãnh liệt. Thịt trong huyết bị cơn th\*т cứng rắn đâm đến mức rỉ nước ra.

“Úm a...! Bạch Ngọc...”

Bạch Ngọc cúi đầu hôn môi đỏ của Giang Lâm Vụ, đầu lưỡi mềm mại của hai người quấn lấy nhau, khoái cảm nhấn chìm hai người, hai người giao hoan quên tình...

## Chương 29: Kết thúc (H)

Khoái cảm mãnh liệt chảy khắp cơ thể hai người khi bọn họ kết hợp ma sát lẫn nhau. Nương theo lần va chạm thật sâu cuối cùng của Bạch Ngọc, cơn th\*t đã chạm vào tận cửa tử cung hé mở, dịch trắng sền sệt phun ra, toàn bộ lấp đầy trong tử cung.

Cả người Giang Lâm Vụ co giật, nghẹn ngào lên đỉnh...

Sau khi Bạch Ngọc ôm Giang Lâm Vụ đi tắm rửa lại thân thể thì lại trở về trên giường.

Giang Lâm Vụ bảo hẩn hạ tấm màn màu sương bạc xuống chuẩn bị nghỉ ngơi. Bạch Ngọc luôn luôn nghe lời làm theo. Trong lòng hẩn sung sướng, nội tâm ám ảnh chấp niệm không thể gặp người khác hiện tại bản thân đã được nói ra quang minh chính đại. Mặc dù hai người vẫn luôn ngủ cùng giường với nhau nhưng ở cung Vụ Ẩn vẫn không giống, có ý nghĩ khác nhau, giống như một giấc mơ viên mãn. Hai người ở trong thế giới nhỏ bé này, hai người quấn quýt gần bó, cùng gối mà ngủ, sau này ân ái cùng nhau.

- - - - -

Hai người ngự kiếm đi tới đỉnh núi chính của Huyền Kiếm tông. Chỉ thấy lão chưởng môn đang nằm trên ghế mây, nhàn nhã thưởng thức linh trà, lúc trước Bạch Ngọc tới đưa cho ông ấy một bình linh trà lớn, hơn một năm Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc đi thì vẫn còn uống.

“Ôi? Cam lòng đến bái phỏng rồi?”

Giang Lâm Vụ tươi sáng cười to: “Làm lão gia ngài lo lắng rồi.”

Lão chưởng môn vuốt râu nhìn dáng vẻ hai người hoàn toàn khác với lúc trước khi rời đi. Hơn nữa mấy ngày trước đây tu tiên giới đều truyền ra ngoài ngoài chuyện của Lâm Vụ Tiên Tôn và thiếu gia chủ của Bạch gia yêu nhau, thì đã biết chuyện tốt của hai người đã xong rồi.

Lão chưởng môn nhìn kỹ qua lại Bạch Ngọc. Mặc dù ông ấy biết Bạch Ngọc là đứa trẻ tốt, cũng vui thay cho hẳn. Nhưng mặt khác lại có cảm giác Giang Lâm Vụ mới vào đời không lâu đã bị tiểu tử này lừa mất, trong lòng có loại đau đớn con gái bị gả đi.

Bạch Ngọc cúi đầu cung kính hành lễ với lão chưởng môn, thức thời lại dâng lên hai bình linh trà thượng phẩm, vẫn là trà xuân ngào ngọt. Trong lòng Bạch Ngọc thật lòng cảm kích lão chưởng môn, nếu lúc trước không có mấy lời của lão chưởng môn thì hiện tại phỏng chừng hẳn và Tiên Tôn vẫn chỉ có thể nhìn nhau từ xa, làm gì có chuyện giống như hiện tại mà ân ái với Tiên Tôn như vậy.

Chẳng mấy chốc, trong lòng lão chưởng môn đã không đau nữa, cười ha ha: “Tên tiểu tử nhà ngươi đúng là tâm cơ!”

“Liên Kiều kia đi trợ giúp ngươi, có cái gì không thích hợp không?”

Giang Lâm Vụ sững sờ, nàng và Liên Kiều cũng coi như quen biết:

“Cũng không có gì không thích hợp, vẫn giống như trước. Nhưng mà có chuyện gì?” Mặc dù lúc đó tình huống khẩn cấp, nhưng Liên Kiều thật sự không có gì khác cả, vẫn lấy một kiếm khí thể nuốt núi ăn sông mà đánh một đám tà tu.

Lão chưởng môn vừa nghe, bỗng nhiên cảm thấy quyết tâm lên. Sau đó nghiêm túc nói với Giang Lâm Vụ: “Ngươi còn nhớ trước khi rời đi, các đại môn phái có thi đấu thăm dò bí cảnh không. Bởi vì việc của “Nhập tiên”, cho nên ngươi đã không tham dự.”

Giang Lâm Vụ có nhớ tới trước đây Bạch Ngọc đã sắp xếp và tổng kết mọi việc thì quả thật có một chuyện này: “Nhớ.”

“Lúc đó đám đệ tử của Cát Uyên ở Thuần Quân Phong đều tham gia. Sau đó trong bí cảnh lại có tà tu xâm nhập, làm cho không gian trong bí cảnh bất ổn, rất nhiều người không biết bị truyền đi tới nơi nào, nhưng Mệnh Đăng vẫn còn đó nên không tạo nên khủng hoảng gì lớn. Sau đó có người lần lượt đi ra khỏi bí cảnh, mà Liên Kiều là người trở về muộn nhất.”

“Trước đây sau khi Liên Kiều trở về, không biết tại sao lại có khúc mắc, lại có một ngày bỗng nhiên nổi ý định muốn giết sư đệ của mình, tứ đệ tử của Cát Uyên là Cát Huyền Khinh. Sau đó lại bỗng nhiên té xỉu, tỉnh lại thì mất trí nhớ.”

Giang Lâm Vụ nghe xong thì đầu óc mơ hồ, kinh ngạc nói: “Liên Kiều có khúc mắc? Mất trí nhớ?”

"Sau khi nàng tỉnh lại, không nhớ được chuyện đã xảy ra trong bí cảnh và chuyện mình té xỉu. Cho dù là Cát Huyền Kinh tự mình điều tra, hay những y tu khác cẩn thận xét qua cũng không phát hiện ra chỗ nào dị thường, thần thức và tu vi cũng không bị tổn thương. Cho nên đoán là bởi vì ở bí cảnh nên bị tà khí xâm nhập mà gây nên."

Lão chưởng môn vuốt râu, vui mừng nói: "Cũng may, đúng là nàng không có việc gì lớn."

Lão chưởng môn nhìn bóng lưng hai người đi xa dần thì lập tức lấy ra linh trà đặt trong ngăn tủ ra, cũng không tiếc rẻ nữa, lập tức lấy một vốc lớn đi pha trà. Ông ấy biết sau này trà của ông ấy sẽ không thiếu, Bạch Ngọc sẽ chuẩn bị cho ông mai mỗi là ông ấy một cách thỏa đáng.

Hai người Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc cũng đang nghi ngờ Liên Kiều có khác thường.

"Trưởng lão Cát Uyên của Thuần Quân Phong kiếm thuật trác tuyệt, chính là "Đệ nhất kiếm của tu tiên giới". Dưới trưởng ông ấy có sáu đệ tử thân truyền, kiếm thuật của mỗi người đều tuyệt diệu, mà Liên Kiều sư thúc chính là tam đệ tử thân truyền của ông ấy, Bạch Ngọc cũng đã từng đánh với nàng để học tập, là một nữ tử rất dịu dàng."

"Đúng là như vậy. Mà tứ đệ tử dưới trưởng của Cát Uyên lại là đệ tử có cản trở nên tu hành khó khăn, hẳn không luyện kiếm mà là tu y. Nói tới tứ đệ tử này đúng là..." Giang Lâm Vụ đang định nói.

Chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc, Bạch Ngọc và Giang Lâm Vụ nhìn chăm chăm Liên Kiều vừa mới gặp phải.

Nàng đang đi cùng một thanh niên trẻ vô cùng gầy yếu nhưng khuôn mặt đẹp trai, dường như đang tranh chấp cái gì.

Dường như Liên Kiều nói muốn đi địa ngục cực hàn tu luyện, còn nam tử trẻ tuổi kia một tay cầm gói thuốc, một tay khác kiên định ngăn cản nàng. Biểu hiện của hắn cực kỳ căng thẳng, giọng nói nhỏ yếu mà run rẩy: "Sư tỷ mới mất ký ức, trước mắt cứ điều dưỡng ít ngày đã, không nên đi tới những nơi lạnh lẽo!"

Liên Kiều bị ngăn cản bỗng nhiên có một cơn giận dữ không rõ, phóng thẳng tới ngực, còn có chút chút cảm giác buồn nôn muốn phun ra. Nàng cũng không biết Cát Huyền Kinh này bị làm sao, sau khi nàng hôn mê tỉnh lại, sư đệ vẫn luôn không hợp với nàng lại như

thay đổi thái độ.

Cái này không cho cái kia không được, ngăn cản luyện kiếm cũng thôi đi, trước đó nàng lên nóc nhà một lát, hắc cũng ngàn ngàn vạn cản nàng lại.

Giống như lần này lén lút đi trợ giúp Lâm Vụ Tiên Tôn không nói cho hắc. Đến khi trở lại hắc vừa kinh hãi lại vừa tức giận, đi tới đi lui xem mạch kiểm tra xem sức khỏe nàng có sao không, hận không thể kiểm tra toàn bộ toàn thân nàng.

Nàng vỗ ngực nghiêm túc nói: "Cát Huyền Kinh, sau khi mất trí nhớ mọi chuyện ta không nhớ rõ. Lúc ta té xỉu đúng là người bên cạnh ta, tuy chúng ta không hợp, nhưng Liên Kiêu ta cũng không phải là người sẽ ghi hận người. Người không cần phải căng thẳng và hổ thẹn với ta, mà chăm nom ta như vậy."

Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc cùng nhìn nam tử trẻ tuổi kia. Hóa ra đây là Cát Huyền Kinh. Chỉ thấy Cát Huyền Kinh kia cao và gầy, cảm giác đôi tay trời gà không chặt, trên mặt tái nhợt vô sắc, một đôi mắt hẹp dài giương lên yêu mị như hồ ly.

Liên Kiêu lập tức muốn ngự kiếm mà đi, lại bị Cát Huyền Kinh đột nhiên kéo lại ngăn cản, thân thể hắc gầy yếu, nhưng cánh tay lại hết sức mạnh mẽ che chở Liên Kiêu. Liên Kiêu buồn bực không rõ, muốn hất tay hắc ra, kết quả làm gói thuốc trên tay hắc bung ra ngoài.

Trên đất vương vãi dược liệu. Bạch Ngọc có chút am hiểu dược lý, nhìn biết một chút, đều là hoàng kỳ, bạch truật, thực địa, các loại rễ gai, đều là thuốc an thai. Vừa nhìn Bạch Ngọc đã choáng váng.

Giang Lâm Vụ đều sợ bọn họ đánh nhau, Cát Huyền Kinh kia mảnh mai gầy yếu không biết có bị Liên Kiêu đập cho gãy xương không?

Nàng vội vàng ho một tiếng, làm hai người chú ý.

Hai người ngạc nhiên dừng lại, cùng thì lễ: "Lâm Vụ Tiên Tôn."

Giang Lâm Vụ nhớ tới lão chưởng môn nói, cũng sợ Liên Kiêu có cái gì đó không ổn. Nàng kéo Liên Kiêu lại khuyên nhủ, vỗ tay nàng nói nhỏ: "Kiêu Kiêu này, người vẫn nên tu dưỡng một thời gian đi, đừng vội tu luyện."

Hai nữ nhân nói chuyện, hai người đàn ông cũng không khỏi hàn huyên đôi lời.

Bạch Ngọc chấp tay vấn an với Cát Huyền Kinh: "Sư thúc." Cát

Huyền Kinh gật đầu.

Một người hiền hòa xinh đẹp, một người mảnh mai mỹ mạo, đều là vẻ ngoài xuất chúng. Hai người đối diện một chút, vừa nhìn đã thấy sự cố chấp cuồn cuộn trong mắt đối phương. Mà Bạch Ngọc lại nhìn ra vị sư thúc này ẩn sâu hắc ám.

Liên Kiều và Giang Lâm Vụ thân thiết, nghe nàng khuyên nhủ một phen, mơ hồ có chút buông lỏng, mà gần đây nàng luôn mệt mỏi tham ngủ.

Cát Huyền Kinh cẩn thận đỡ cơ thể của Liên Kiều, nhỏ giọng nói: “Sư tỷ trở về thôi, nhìn tỷ cũng không có trở ngại lớn nhưng cũng có chút hao tổn. Tỷ cũng nên đói bụng rồi, lần này ta làm cho tỷ canh gà mái A Giao, rất bổ dưỡng.”

Liên Kiều mệt mỏi tựa trong lòng Cát Huyền Kinh, nghe nhàn nhạt mùi thuốc trên người hắc. Vừa nghĩ nàng thật sự cảm thấy có chút đói bụng, gần đây hầu như luôn cảm thấy có chút đói bụng không rõ.

Bạch Ngọc nhìn bóng dáng hai người đi xa, đột nhiên hỏi: “Tiên Tôn, vừa rồi nàng nói tứ đệ tử này làm sao?”

“Hắn lớn lên ở nơi có ma tu, sau đó mới được cứu ra. Lúc hắn mới tới hơi thở quái lạ, tính nết kỳ quái. Nhưng mà Cát Uyên của Thần Quân Phong lấy tính mạng mình ra đảm bảo, khẩn cầu để hắn ở lại Huyền Kiếm tông. Vì thế khi Liên Kiều sư thúc của chàng còn nhỏ đã đau lòng cho sư phụ của nàng mà đánh hắn không ít lần.”

Bạch Ngọc nghe vậy, cúi đầu trầm tư. Hắn là người rõ ràng nhất người cố chấp sẽ bướng bỉnh như thế nào, mặc dù Cát sư thúc kia đối gạt gì đó, hắn cũng không biết khúc mắc giữa hai người, hắn cũng sẽ không tham gia vào chuyện của người khác.

Bạch Ngọc do dự một chút không nói gì, nắm tay Giang Lâm Vụ cùng trở lại cung Vụ Ân.

- - - - -

Giang Lâm Vụ và Bạch Ngọc ở Huyền Kiếm tông tiêu dao mấy ngày. Giang Lâm Vụ tựa vào trong lòng Bạch Ngọc, phóng tầm mắt nhìn ánh tà dương trên núi. Bỗng nhiên Giang Lâm Vụ nói: “Bạch Ngọc, chúng ta đi chu du tứ phương đi?”

Từ nhỏ Giang Lâm Vụ lớn lên trong núi sâu, sau khi đến Huyền Kiếm tông vẫn đóng cửa ít ra ngoài: “Ta đã từng sợ cô độc không có nơi

nào thuộc về mình. Đi ra ngoài giống như lục bình dập dờn trong sóng biển, cho nên vẫn luôn không muốn đi ra ngoài, nhưng mà bây giờ ta có chàng. Ta lại muốn chúng ta cùng đi tiêu dao khoái hoạt giống như sư phụ từng nói, đi khắp nơi nhìn sông núi, cũng có ích với tu hành tu tính."

"Được. Tiên Tôn đi đâu thì ta đi tới đó."

Nàng và Bạch Ngọc thông báo từ biệt với lão chưởng môn. Lão chưởng môn lập tức nhận lời, ông ấy luôn chủ trương việc tu hành không nên tu khắc khổ, phải thể nghiệm thì mới giác ngộ được tu hành.

Những ngày xưa kia thật sự đã qua đi, hắc và Tiên Tôn ở cùng nhau. Tiên Tôn lớn tiếng nói cho hắc, Giang Lâm Vụ yêu hắc. Bạch Ngọc chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Hai người cùng giẫm lên kiếm, tàn ảnh lóe lên nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại mấy lời đối thoại.

"Tiên Tôn, vậy khi nào nàng mới ký khế ước thành thân với Bạch Ngọc?"

"Chính chàng trước đây ở núi Bồng Ấm đã nói sẽ cố gắng tu luyện theo đuổi bước chân của ta, sao nào? Lại muốn đổi ý."

"Chuyện khác ta có thể đổi ý, chỉ là chuyện ta đồng ý với Tiên Tôn để ký khế ước thành thân là chắc chắn không đổi ý. Đây là Bạch Ngọc tôn trọng và yêu thương đối với Tiên Tôn. Bạch Ngọc sẽ cố gắng."

"Ha... ta chờ chàng cùng nhau xây dựng một gia đình nhé."

## Chương 30: Tết

Tân xuân ngoại truyện.

Năm đó tới gần giao thừa, Giang Lâm Vụ ở lại Bạch phủ đón tết.

Buổi sáng nàng giúp đỡ nha hoàn, người sai vặt để treo đèn đỏ, cắt giấy mừng xuân. Buổi trưa trộn bánh mật, làm văn thẩn với Dung Nhã, chơi đến không biết trời đất gì.

Bạch gia đời đời đều có cội nguồn ở Bạch Châu, cuối năm cần phải đi lại rất nhiều, vì vậy Bạch Ngọc phải đi xung quanh cùng Bạch phụ để bái phỏng.

Buổi chiều, Bạch Ngọc vội vội vàng vàng quay về. Bạch Ngọc lần theo khí tức của Giang Lâm Vụ đến trừ phòng thì đúng lúc gặp nhau. Trong tay Giang Lâm Vụ đang cầm lồng hấp, thấy Bạch Ngọc trở về thì vui vẻ tiến lên đón hắt.

Các nha hoàn ở bên cạnh xấu hổ liếc mắt nhìn nhau, người có mắt nhìn thì vội vàng rời đi, còn có người lại liên tiếp quay đầu lại nhìn lén, bị người lớn tuổi lôi tuột đi.

Bạch Ngọc bồn ba cả ngày, vừa quay lại đã thấy khuôn mặt kiều mị của Giang Lâm Vụ đang nở nụ cười rạng rỡ, trong mắt chỉ có hình ảnh đang lao vào lòng mình. Trái tim cũng tan chảy mà ôm lấy Giang Lâm Vụ, đứng tại chỗ xoay vài vòng.

Đây chính là hạnh phúc gia đình mà hắt mong muốn, có Tiên Tôn là có hạnh phúc gia đình.

Giang Lâm Vụ bị hắt xoay chuyển thì hoảng sợ, ôm chặt lấy lồng hấp, tức giận nói: "Chàng cẩn thận chút, cẩn thận rơi khỏi tay, làm ta ngã, sẽ không có bánh mật nữa đâu!"

Hắt nhận lấy lồng hấp trong tay Giang Lâm Vụ, cúi đầu trộm hương mấy lần, dịu dàng trìu mến lại xẹt qua vài tia tối tăm.

"Yên tâm, Bạch Ngọc chắc chắn sẽ không bao giờ buông tay Tiên Tôn, làm sao làm Tiên Tôn té ngã được. Cho dù Tiên Tôn không ôm

Bạch Ngọc, ta cũng sẽ ôm chặt lấy Tiên Tôn, rũ cũng không rũ ra được.”

Giang Lâm Vụ bị hấn hôn đến ngưỡng, vội vàng quan sát xung quanh có người hay không. Lời nói như thế cũng bình thường, nhưng luôn cảm giác có chỗ nào là lạ, vẫn là Bạch Ngọc như thế thôi.

Bạch Ngọc lại cúi đầu lần nữa, hai người môi lưỡi triển miên, truy đuổi hút cắn, hơi thở giao hòa.

Một tay Bạch Ngọc cầm lồng hấp, một tay ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng, vạt áo của Giang Lâm Vụ bị cọ xát đến ngón ngang, đi về sảnh trước.

Mười ngón tay hai người giao nhau, tình ý triển miên, cầm tay đi tới hành lang. Năm mới đoàn viên, cả nhà cùng vui sướng.

Gần đến sảnh trước thì Giang Lâm Vụ vô thức cọ xát hôn lên môi mềm sưng đỏ của Bạch Ngọc, đôi môi còn bị cắn mấy cái, đang hiện ra vết đỏ ám muội.

Nàng cảm khái nói: “Tết năm nay vui quá, cũng chưa tới lễ cập quan của chàng. Năm nay quá nhiều chuyện, cho nên không thể chuẩn bị cho chàng được, vẫn còn may chàng vẫn còn trẻ, vẫn còn nhỏ, vẫn còn thừa thời gian chuẩn bị.”

Bạch Ngọc dừng lại, mặt hấn không hề cảm xúc, đưa lồng hấp cho một nha hoàn đi ngang qua.

Tiếp theo, cánh tay giương ra, chặn nâng ngang Giang Lâm Vụ lên, chân dài bước nhanh về phía Ngọc Can viện.

Giang Lâm Vụ vừa nhìn thấy phải trở về phòng thì chân đã mềm nhũn, vội vã xin tha. Hai chân nàng đạp loạn, giầy giữa đạp cánh tay của hấn: “Bạch Ngọc! Không phải ta nói chàng nhỏ đâu, cũng không phải cố tình! Ta chỉ thuận miệng nói chuyện thôi! Sao bây giờ trẻ con đều không thích nghe lời nói thật sao?”

Bạch Ngọc vỗ mông non nớt của nàng, cân nhắc nói: “Ta có nhỏ hay không, người rõ ràng nhất không phải Tiên Tôn sao?”

Giang Lâm Vụ vội vàng che miệng không cho hấn nói, chỉ sợ người khác nghe thấy thì sẽ xấu hổ chết mất.

Bạch Ngọc bỏ tay nàng đang bịt miệng mình ra, lạnh lùng a một tiếng: “Tiên Tôn có tuổi đã nói tới trẻ con, không bằng Tiên Tôn và Bạch Ngọc sinh một đứa, tránh cho Tiên Tôn có tuổi rồi lại nhắc tới.”

Nói xong lại đá văng cửa phòng, Giang Lâm Vụ nắm chặt khung cửa không muốn đi vào, vào bên trong rồi còn sẽ bị sói con này gặm không còn xương sao.

Nàng lớn tiếng nói: “Rõ ràng ta không có ý này, nhưng ta làm cho chàng vặn vẹo mấy lần thay đổi khẩu vị. Chàng mới bao lớn mà đã muốn làm cha?!”

“Vậy thì trước hết không làm cha, nhưng trước mắt Tiên Tôn cùng ta làm việc mà phải trải qua để làm cha đã.” Nói xong thì đóng cửa lại...

Tiếp theo chính là kim châm đâm xuyên qua nhụy hoa đào, tiếng khóc thút thít khiến người ta yêu thương...

Nội dung từ **Chương 1: Thiên chi kiều tử bị phạt quỳ dưới ánh mặt trời chói chang** đến **Chương 30: Tết**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh